DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 kwietnia Nr. 11 Rok 1935.

Cena numeru niniejszego zł 1,50, z przesyłką zwyczajną zł 1,75, poleconą zł 2,05. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY:

233.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 2 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego, dotyczącego stosunków handlowych między Polską a Finlandją, podpisanego wraz z aneksami A i B, oraz protokółem podpisania w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokółu taryfowego, dotyczącego stosunków handlowych między Polską a Finlandją, podpisanego wraz z aneksami A i B, oraz protokółem podpisania w Warszawie dnia 30 czerwca 1934 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień protokółu taryfowego i jego załączników — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 kwietnia 1935 r. Nr. 24, poz. 160).

234.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 2 marca 1935 r.

o zmianie ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela.

Art. 1. Artykuł 13 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406), zmieniony ustawą z dnia 18 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 637) otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustawa niniejsza nie dotyczy:
1) biletów Banku Polskiego;
2) obligacyj państwowych i samorządowych, emitowanych na rynkach zagranicznych, zarówno tych, które będą wypuszczone, jak i tych, które znajdują się już w obiegu;
3) kuponów od tytułów na okaziciela, emitowanych przez Państwo, kuponów od listów zastawnych towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich, Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego oraz Wileńskiego Banku Ziemskiego i od obligacyj, emitowanych przez związki samorządu terytorjalnego;
4) biletów loteryjnych, kolejowych, znaków opłaty i t. p.".

Art. 2. Postępowanie, przewidziane w ustawie z dnia 26 lipca 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 406), wszczęte co do tytułów, wyłączonych z pod działania tejże ustawy z mocy art. 1 ustawy niniejszej, ulega umorzeniu.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 kwietnia 1935 r. Nr. 24, poz. 161).

235.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 18 marca 1935 r.

o zmianie ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 1. W ustawie o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 715) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 6 dodaje się po ustępie pierwszym ustęp nowy treści następującej:

„Osoby prawne, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, mogą jednorazowo odpisać całkowitą wartość przedmiotów, nabywanych od 1935 r. począwszy, których zwykły okres zużycia w przedsiębiorstwie nie przekracza lat pięciu.";

2) w art. 21 dodaje się ustępy 5 i 6 treści następującej:

„Jeżeli osoba prawna, pozostająca w bezpośrednim lub pośrednim związku gospodarczym z osobą, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania zagranicą, tak układa bieg swych interesów, że dzięki temu związkowi, uzależniającemu jedną z tych osób od drugiej, lub będącemu szczególnie korzystnym dla osoby, mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania zagranicą, wcale nie wykazuje zysków, albo też wyka-

zuje zyski mniejsze od tych, jakichby należało oczekiwać, gdyby wspomniany związek nie istniał, wówczas dochód podatkowy danej osoby prawnej należy ustalić bez uwzględnienia obciążeń szczególnych, wynikających z powyższego związku.

Jeżeli przewidziane w ustępie piątym ustalenie kwoty dochodu na podstawie ksiąg handlowych natrafia na trudności, wówczas dochód będzie ustalony na podstawie obrotu przy zastosowaniu norm średniej zyskowności dla przedsiębiorstw takiego samego lub podobnego rodzaju.";

3) w art. 24 dodaje się przed ustępem, oznaczonym lit. B, nowy ustęp treści następującej:

„Gdyby na podstawie ulg, przyznanych w art. 27 i 29, wypadło zmniejszyć stopę podatku poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od dodatku.";

4) w art. 44 dodaje się po ustępie pierwszym dwa ustępy nowe treści następującej:

„Służbodawca, wypłacający osobie u niego zatrudnionej obok wynagrodzeń perjodycznych również wynagrodzenia jednorazowe, obowiązany jest, jeżeli łączna suma wynagrodzeń perjodycznych i jednorazowych za dany rok kalendarzowy przekracza 10.000 zł, obliczyć podatek, przyjmując za podstawę łączną sumę tych wynagrodzeń.

O ile obliczony w ten sposób podatek przekracza kwotę, przypadającą do potrącenia zgodnie z art. 43, różnicę należy potrącić dodatkowo najpóźniej przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy.".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z tem, że postanowienia art. 1 pkt. 2 mają zastosowanie po raz pierwszy przy wymiarze podatku dochodowego na 1935 rok podatkowy.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 kwietnia 1935 r. Nr. 24, poz. 162).

236.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 18 marca 1935 r.

o opodatkowaniu cukru skrobiowego.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 1. (1) Cukier skrobiowy, wyrobiony w kraju oraz przywieziony z zagranicy lub z obszaru w. m. Gdańska, czy to w stanie naturalnym czy w wyrobach, podlega podatkowi spożywczemu.

(2) Jako cukier skrobiowy rozumie się cukier w postaci syropu oraz w stanie stałym, otrzymany ze skrobi (krochmalu), niezależnie od tego, czy przy jego wyrobie użyto innych cukrów lub produktów, zawierających cukier, z wyjątkiem cukru buraczanego i trzcinowego (sacharoza).

(3) Jeżeli przy wyrobie cukru skrobiowego zostanie użyty surowiec, zawierający cukier buraczany lub trzcinowy, otrzymany produkt będzie podlegał w całości opodatkowaniu według stawki dla cukru buraczanego.

(4) Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu określają w razie wątpliwości, czy dany produkt podlega opodatkowaniu w myśl ustawy niniejszej.

Zwolnienie od podatku.

Art. 2. (1) Wolny jest od podatku:

1) cukier skrobiowy, wywieziony zagranicę lub na obszar w. m. Gdańska;

2) cukier skrobiowy w stanie skażonym, przeznaczony dla przemysłu nieprodukującego środków spożywczych.

(2) Warunki stosowania przepisów ust. 1 ustala Minister Skarbu.

Wysokość podatku.

Art. 3. (1) Podatek od cukru skrobiowego wynosi 15 zł od 100 kg.

(2) Od powyższego podatku nie będzie pobierany 10% dodatek, wprowadzony na podstawie ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82).

Zwrot podatku.

Art. 4. Podatek uiszczony od cukru skrobiowego, użytego następnie do wyrobów przemysłowych, wywiezionych zagranicę lub na obszar w. m. Gdańska, podlega zwrotowi na warunkach, które określa Minister Skarbu.

Obowiązek uiszczenia i termin płatności podatku.

Art. 5. (1) Do uiszczenia podatku od cukru skrobiowego, wyrobionego w kraju, obowiązany jest wytwórca. Obowiązek uiszczenia podatku powstaje z chwilą wydania cukru z wytwórni do wolnego obrotu; podatek powinien być uiszczony nie później niż w chwili wydania cukru z wytwórni.

(2) Przy przywozie cukru z zagranicy do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, uprawniona do rozporządzania towarem w rozumieniu obowiązujących przepisów celnych, przyczem obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili odprawy celnej, a podatek płatny jest razem z cłem.

(3) Od cukru skrobiowego, przywiezionego z obszaru w. m. Gdańska, obowiązana jest uiścić podatek osoba, dla której wedle dowodów przekazowych przeznaczona jest przesyłka. Obowiązek uiszczenia podatku powstaje w chwili zgłoszenia przesyłki w odbiorczym urzędzie przekazowym, podatek zaś powinien być uiszczony przy odprawie przekazowej.

(4) Minister Skarbu określa sposób wymiaru podatku od cukru skrobiowego, zawartego w wyro-

bach, przywożonych z zagranicy i z obszaru w. m. Gdańska.

Art. 6. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, podatek od cukru skrobiowego, wyrobionego w kraju, może być zakredytowany na warunkach, ustalanych przez Ministra Skarbu.

Odpowiedzialność rzeczowa za podatek.

Art. 7. Cukier skrobiowy, podlegający opodatkowaniu w myśl art. 1, może władza skarbowa — w razie nieuszczenia odeń podatku (art. 5 i 6) przy wprowadzaniu do wolnego obrotu — zająć bez względu na prawa osób trzecich celem pokrycia należności podatkowej. Przepisu tego nie stosuje się w przypadku, gdy osoby trzecie nabyły swe prawa w dobrej wierze.

Przedawnienie.

Art. 8. (1) Prawo żądania zwrotu podatku nienależnie pobranego przedawnia się z upływem roku, licząc od dnia uiszczenia podatku.

(2) Prawo żądania należnego Państwu podatku bez względu na to, czy jego wymiar został dokonany, czy przez zatajenie wstrzymany, przedawnia się z upływem pięciu lat, licząc od dnia powstania obowiązku podatkowego. Przedawnienie prawa żądania zapłaty podatku przerywa każda czynność, podjęta przez władzę skarbową, w celu ściągnięcia należności podatku wymierzonego lub zatajonego.

Właściwość orzecznictwa.

Art. 9. Orzekanie o należności i wymiar podatku od cukru skrobiowego należy do właściwości władz skarbowych.

Zaległości podatkowe.

Art. 10. (1) Ściągnięcie nieuiszczonego w terminie podatku od cukru skrobiowego wraz z odsetkami od zaległości następuje w trybie administracyjnym przez władze skarbowe w drodze zajęcia i sprzedaży, znajdujących się w wytwórni, zapasów gotowego cukru skrobiowego bez względu na jakiekolwiek prawa osób trzecich oraz w drodze zajęcia i sprzedaży wszelkiego innego majątku przedsiębiorcy, obowiązanego do uiszczenia podatku.

(2) Minister Skarbu uprawniony jest do umarzania nieściągalnych należności z tytułu podatku od cukru skrobiowego.

Kontrola Skarbowa.

Art. 11. (1) Kto zamierza wyrabiać cukier skrobiowy, powinien zgłosić to pisemnie władzy skarbowej I instancji na 14 dni przed uruchomieniem wytwórni i złożyć opis zakładu oraz plan sytuacyjny tak lokalów wytwórni, jak i pomieszczeń magazynowych i innych, połączonych z lokalami wytwórni lub magazynu.

(2) Minister Skarbu wyda przepisy o urządzeniu wytwórni dla celów kontroli skarbowej, o sprawdzaniu wytwórni (weryfikacji), magazynowaniu cukru skrobiowego w wytwórniach, oznaczaniu zewnętrznych opakowań z cukrem, prowadzeniu ksiąg obrachunkowych i kontroli wywozu cukru do wolnego obrotu.

(3) Wyrób cukru skrobiowego może być rozpoczęty dopiero po stwierdzeniu przez władzę skarbową II instancji, iż urządzenie wytwórni odpowiada obowiązującym przepisom.

Art. 12. (1) Zakłady, wyrabiające cukier skrobiowy, podlegają nadzorowi skarbowemu.

(2) Jeżeli przedsiębiorca nie kieruje osobiście wytwórnią, obowiązany jest ustanowić zastępcę i zawiadomić o tem władzę skarbową.

(3) Przedsiębiorca wytwórni lub wskazany przezeń władzy skarbowej zastępca obowiązany jest udzielać organom władz skarbowych wszelkich informacyj oraz pomocy przy wykonywaniu czynności urzędowych, tudzież okazywać prowadzone w przedsiębiorstwie księgi obrachunkowe.

(4) Władza skarbowa może zażądać usunięcia pracownika przedsiębiorstwa, który popełnił nadużycie na szkodę Skarbu Państwa lub w popełnieniu tegoż współdziałał.

(5) Jeżeli na żądanie władzy skarbowej ustanowienie zastępcy lub usunięcie pracownika przedsiębiorstwa nie nastąpi w ciągu 14 dni, władza ta może zarządzić wstrzymanie ruchu wytwórni.

(6) Szczegółowe przepisy co do wykonania przepisów ust. (1) — (5) wyda Minister Skarbu.

Art. 13. (1) Przedsiębiorca wytwórni cukru skrobiowego obowiązany jest dostarczyć do użytku urzędników skarbowych, kontrolujących wytwórnię, pomieszczenia, potrzebnego do załatwiania czynności kancelaryjnych; pomieszczenie to powinno się znajdować w obrębie wytwórni i być zaopatrzone w niezbędne urządzenia i przybory kancelaryjne.

(2) Ministerstwo Skarbu może poddać poszczególne wytwórnie cukru skrobiowego stałemu nadzorowi skarbowemu na okres czasu i na warunkach, przez siebie ustalonych. W takim przypadku przedsiębiorca wytwórni obowiązany będzie na zarządzenie Ministerstwa Skarbu dostarczyć bezpłatnie urzędnikom skarbowym, powołanym do wykonywania stałego nadzoru, mieszkań w obrębie wytwórni wraz z opałem i oświetleniem.

(3) W przypadku, gdy stały nadzór będzie ustanowiony w wytwórni cukru skrobiowego w następstwie stwierdzonych tam nadużyć na szkodę Skarbu Państwa, koszty stałego nadzoru ponosi przedsiębiorca wytwórni.

(4) O przydatności pomieszczeń decyduje władza skarbowa.

Art. 14. Osoby oraz przedsiębiorstwa, trudniące się hurtowym handlem cukrem skrobiowym, obowiązane są posiadać dowody nabycia cukru, w szczególności zaś faktury oraz rachunki, wymieniające wytwórnię, z której cukier pochodzi, oraz znaki i numery opakowań i naczyń z cukrem.

Art. 15. Wytwórnie skrobi (krochmalu), mączki skrobiowej i dekstryn podlegają zgłoszeniu oraz nadzorowi skarbowemu w celu sprawdzenia, czy nie wyrabiają cukru skrobiowego.

Sprawdzanie zapasów cukru skrobiowego.

Art. 16. (1) Znajdujące się w wytwórni zapasy gotowego cukru skrobiowego podlegają sprawdzaniu przez władze skarbowe.

(2) Minister Skarbu wyda szczegółowe przepisy, dotyczące sposobu sprawdzania zgodności stanu zapasów z danemi ujawnionemi w księgach kontrolnych oraz opodatkowania ubytków i zarachowania nadwyżek zapasów, a nadto określi warunki zwalniania przedsiębiorstwa od odpowiedzialności podatkowej za stwierdzone ubytki.

Przepisy karne.

Art. 17. Do przestępstw, wymienionych w ustawie niniejszej, stosuje się przepisy ustawy karnej skarbowej.

Art. 18. (1) Kto wyrabia cukier skrobiowy bez zgłoszenia wyrobu właściwej władzy skarbowej, podlega karze pieniężnej w wysokości od pięćdziesięciokrotnej do stukrotnej kwoty podatku, przypadającego od wyrobionego cukru, a co najmniej w kwocie 1.000 zł, oraz karze konfiskaty tegoż cukru.

(2) Tej samej karze podlega, kto wyrabia cukier skrobiowy wbrew przepisom art. 11 ust. (3) i art. 12 ust. (5) ustawy niniejszej.

Art. 19. (1) Kto zataja zapasy cukru skrobiowego, wyrobionego w wytwórni, uruchomionej z zachowaniem ustawowych przepisów, podlega karze pieniężnej w wysokości dwudziestokrotnego podatku od zatajonej ilości cukru, co najmniej jednak w kwocie 100 zł, oraz karze konfiskaty zatajonych zapasów.

(2) Za zatajenie w rozumieniu ust. (1) uważa się w szczególności zamagazynowanie wyrobionego cukru skrobiowego w lokalu na ten cel nieprzeznaczonym albo niezapisanie złożonego w magazynie cukru do księgi kontrolnej w przepisowym czasie.

Art. 20. Kto bez zawiadomienia organów władzy skarbowej i bez zachowania przepisami wymaganych warunków:

1) wydaje lub wywozi cukier skrobiowy z wytwórni,
2) pozostawia w kraju cukier skrobiowy, przekazany urzędowo do wywozu poza obszar obowiązywania ustawy niniejszej,

podlega karze pieniężnej w wysokości dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego podatku oraz karze konfiskaty cukru.

Art. 21. Kto cukier skrobiowy odkaża (usuwa środek skażający), podlega karze pieniężnej w wysokości dwudziestokrotnej kwoty podatku od odkażonego cukru skrobiowego, co najmniej jednak w kwocie 100 zł i karze konfiskaty cukru odkażonego i przeznaczonego do odkażania oraz przyrządów.

Art. 22. Kto w związku z przywozem, wywozem lub przewozem cukru skrobiowego narusza przepisy o obrocie towarowym z zagranicą lub z w. m. Gdańskiem, podlega karom, ustanowionym w ustawie karnej skarbowej za takie same przestępstwa w stosunku do innych towarów.

Art. 23. (1) Kto, będąc obowiązany do prowadzenia ksiąg, w art. 11 ust. (2) ustawy niniejszej wymienionych, wcale ich nie prowadzi lub prowadzi wadliwie, podlega karze pieniężnej porządkowej w wysokości od 50 do 1.000 zł.

(2) Jeżeli w księgach uwidoczniono okoliczności niezgodne z rzeczywistością w celu ułatwienia dokonania lub ukrycia innego przestępstwa skarbowego, zagrożonego surowszą karą, wówczas, w przypadku skazania za to przestępstwo, nie stosuje się przepisów ust. (1), natomiast uwidocznienie w księdze danych niezgodnych z rzeczywistością uważa się przy wymiarze kary za okoliczność szczególnie obciążającą.

Art. 24. (1) Kto bez dowodów nabycia, wymienionych w art. 14 ustawy niniejszej, nabywa, sprzedaje lub posiada cukier skrobiowy, podlega karze pieniężnej w wysokości dziesięciokrotnego podatku i karze konfiskaty cukru skrobiowego.

(2) Nie podlega karze, kto udowodni, że podatek od zakwestjonowanego cukru uiszczono.

Art. 25. Kto narusza inne przepisy ustawy niniejszej lub wydane na jej podstawie przepisy wykonawcze, podlega karze pieniężnej porządkowej od 10 do 300 zł.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 26. Obowiązkowi zgłoszenia wytwórni (art. 11 i 15) podlegają także przedsiębiorstwa, które w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej będą w ruchu, przyczem przedsiębiorcy wyrobu cukru skrobiowego obowiązani są złożyć opis i plan wytwórni w ciągu 30 dni od wejścia w życie ustawy niniejszej.

Art. 27. (1) Zapasy cukru skrobiowego w ilościach powyżej 100 kg, jakie w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej będą się znajdowały na składach poza magazynami wytwórni cukru skrobiowego oraz u sprzedawców, jak również w przedsiębiorstwach, używających cukru skrobiowego do swoich wyrobów, podlegają w całości opodatkowaniu według stopy podatkowej, określonej w art. 3 ustawy niniejszej; posiadacze takich zapasów obowiązani są w tym celu zgłosić je do opodatkowania pisemnie w dwóch egzemplarzach kontroli skarbowej w ciągu 5 dni po wejściu w życie ustawy niniejszej.

(2) Przepis ust. (1) nie ma zastosowania do zapasów cukru skrobiowego, znajdujących się w magazynach zakładów przemysłowych, które nabyły ten cukier celem zużycia go do wyrobów innych niż artykuły spożywcze.

(3) Szczegółowe przepisy w sprawie wykonania przepisów ust. (1) wyda Minister Skarbu.

(4) Kto wbrew przepisowi ust. (1) zaniecha zgłoszenia zapasów cukru skrobiowego, podlega karze, przewidzianej w art. 19.

Art. 28. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 29. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *L. Kozłowski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1935 r. Nr. 25, poz. 170).

237.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

o Inwalidzkim Sądzie Administracyjnym.

Rozdział I.

Organizacja.

Art. 1. (1) Przy Najwyższym Trybunale Administracyjnym tworzy się Inwalidzki Sąd Administracyjny, jako sąd szczególny, powołany do orzekania o legalności orzeczeń, wydanych w sprawach zaopatrzeń inwalidów wojennych i wojskowych oraz osób pozostałych po tych inwalidach, po poległych, zaginionych i zmarłych w związku ze służbą wojskową.

(2) Inwalidzki Sąd Administracyjny nazywany będzie w dalszych przepisach ustawy niniejszej „Sądem".

Art. 2. (1) Sąd wydaje wyroki w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Językiem sądowym jest język polski.

Art. 3. (1) Sąd składa się z Przewodniczącego, jego zastępcy oraz potrzebnej liczby sędziów i ławników.

(2) Przewodniczącego i sędziów Sądu deleguje Pierwszy Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego z pośród sędziów Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Zastępcą Przewodniczącego Sądu jest wyznaczony przezeń sędzia.

(3) Ławników powołuje na okres roczny Prezes Rady Ministrów w dwóch grupach: w grupie urzędników i w grupie inwalidów; w grupie urzędników z pośród posiadających ukończone wykształcenie prawnicze urzędników (pracowników kontraktowych), podległych Ministrowi Skarbu i Ministrowi Opieki Społecznej, za zgodą właściwego Ministra, w grupie inwalidów na wspólny wniosek Ministrów: Skarbu i Opieki Społecznej, z listy kandydatów, przedstawionych przez stowarzyszenia inwalidów, rozciągające swą działalność na obszar całego Państwa.

Art. 4. Ławnikiem w grupie inwalidów może być tylko inwalida wojenny lub wojskowy, obywatel polski, który korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich, jest nieskazitelnego charakteru, ukończył 30 lat, posiada co najmniej średnie wykształcenie i włada językiem polskim w słowie i piśmie. Od zajmowania tego stanowiska wyłączeni są: członkowie Sejmu i Senatu, posłowie Sejmu Śląskiego oraz funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi w służbie czynnej.

Art. 5. (1) Ławnicy są w sprawowaniu swego urzędu niezawiśli.

(2) Ławnicy składają przed objęciem urzędu przed Przewodniczącym Sądu następujące przyrzeczenie:

„Przyrzekam, że na powierzonym mi urzędzie ławnika Inwalidzkiego Sądu Administracyjnego będę sumiennie i gorliwie spełniał powierzone mi obowiązki, poświęcając im całą swą wiedzę i doświadczenie, a sprawiedliwość bezstronnie i zgodnie z przepisami prawa wymierzał".

Art. 6. Z urzędnikiem, który pełni funkcje ławnika, może być w czasie pełnienia tych funkcyj rozwiązany stosunek służbowy tylko na jego prośbę, albo w drodze postępowania dyscyplinarnego lub w wykonaniu wyroku sądowego.

Art. 7. (1) Prezes Rady Ministrów może odwołać ławnika przed upływem czasu, na który został powołany:

1) na własne jego żądanie;
2) gdy utraci jeden z warunków, wymaganych prawem dla objęcia urzędu ławnika;
3) dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

(2) Odwołanie w przypadkach, przewidzianych w pkt. 2) i 3), może nastąpić tylko na podstawie orzeczenia kolegjum sędziowskiego (art. 10 ust. (2)).

Art. 8. Sędziowie ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną według przepisów o Najwyższym Trybunale Administracyjnym.

Art. 9. Sąd orzeka w składzie: Przewodniczącego lub sędziego, jako przewodniczącego, oraz dwóch ławników: jednego z grupy urzędników i jednego z grupy inwalidów.

Art. 10. (1) Kolegjum orzekające może przekazać rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, budzącego wątpliwości, kolegjum sędziowskiemu Sądu.

(2) Kolegjum sędziowskie składa się z Przewodniczącego Sądu lub jego zastępcy oraz dwóch sędziów.

(3) Kolegjum sędziowskie może zwrócić się do Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego o przekazanie rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, budzącego poważne wątpliwości, kolegjum zwiększonemu lub zgromadzeniu ogólnemu Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Do rozstrzygnięć kolegjum zwiększonego i zgromadzenia ogólnego Najwyższego Trybunału Administracyjnego w tych sprawach stosuje się odpowiednio przepisy art. 10 ust. (3) i art. 11 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

(4) Rozstrzygnięcia kolegjów wiążą kolegjum orzekające przy wydawaniu orzeczenia w danej sprawie.

(5) Odstąpienie w innej sprawie od zasady prawnej, wpisanej do księgi, wymaga ponownego rozstrzygnięcia kolegjum, które daną zasadę uchwaliło, przyczem co do przekazania rozstrzygnięcia stosuje się odpowiednio przepisy ust. (1)—(3).

Art. 11. (1) Administrację oraz bezpośredni nadzór nad Sądem sprawuje Pierwszy Prezes Najwyższego Trybunału Administracyjnego; naczelny nadzór należy do Prezesa Rady Ministrów. Przepisy art. 18 ust. (2) i (3) oraz art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806) stosuje się tu odpowiednio.

(2) W zakresie postępowania Sądem kieruje jego Przewodniczący.

Art. 12. Czynności pomocnicze i kancelaryjne Sądu załatwiają sekretarjat prawniczy oraz kancelarja sądowa Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 13. Prezes Rady Ministrów wydaje w drodze rozporządzenia regulamin Sądu, w którym określa: tryb wewnętrznego urzędowania Sądu, sposób powoływania ławników, zasady wynagrodzenia ławników za udział w posiedzeniach i strój urzędowy sędziów i ławników na rozprawach.

Art. 14. Do Sądu stosuje się odpowiednio art. 3, 6, 7 i 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806).

Rozdział II.

Postępowanie.

Art. 15. W postępowaniu przed Sądem stosuje się odpowiednio przepisy części II rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806), jeżeli przepisy rozdziału niniejszego nie stanowią inaczej.

Art. 16. (1) Sprawozdawcą na rozprawie i posiedzeniu niejawnem może być tylko sędzia lub ławnik z grupy urzędników.

(2) Prawa i obowiązki przewodniczącego Izby należą do Przewodniczącego Sądu.

(3) Orzeczenia, przewidziane w art. 61 i 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 806), wydaje Przewodniczący Sądu.

Art. 17. Jeżeli stan faktyczny sprawy wymaga uzupełnienia, Sąd może przekazać sprawę władzy pozwanej do ponownego ustalenia w terminie określonym stanu faktycznego według podanych przez siebie wskazówek i dopiero po otrzymaniu tak zmienionych akt administracyjnych przystąpić do wydania orzeczenia w sprawie.

Art. 18. (1) Uznając skargę za uzasadnioną, Sąd może bądź uchylić zaskarżone orzeczenie, bądź zastąpić to orzeczenie własnem rozstrzygnięciem.

(2) Władza, której orzeczenie zostało zastąpione własnem rozstrzygnięciem Sądu, obowiązana jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia jej wypisu wyroku wydać odpowiednie zarządzenie celem wykonania wyroku.

Rozdział III.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 19. (1) Sąd rozpoczyna swe czynności z dniem 1 października 1935 r.

(2) Z dniem tym zostaną mu przekazane wszystkie sprawy, wchodzące do zakresu jego właściwości, a znajdujące się w Najwyższym Trybunale Administracyjnym, z wyjątkiem spraw, w których Najwyższy Trybunał Administracyjny wyznaczył daty rozpoznania.

(3) W czasie od wejścia w życie ustawy niniejszej do rozpoczęcia czynności Sądu skargi na orzeczenia, wymienione w art. 1, powinny być wnoszone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 20. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 21. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 30 września 1940 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 177).

238.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

o uwolnieniu od odpowiedzialności karnej w sprawach o przestępstwa podatkowe.

Art. 1. (1) W związku z wejściem w życie z dniem 1 października 1934 r. ordynacji podatkowej, darowuje się kary za przestępstwa podatkowe, na warunkach, określonych w ustawie niniejszej.

(2) Przepisy ustawy niniejszej, dotyczące sprawców, mają zastosowanie również do pomocników i podżegaczy.

Art. 2. (1) Wolni są od odpowiedzialności karnej:

1) sprawcy wykroczeń podatkowych, przewidzianych w art. 179 ordynacji podatkowej, a poprzednio w art. 96 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58, poz. 411) i w art. 105 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110), jak również sprawcy przestępstw, przewidzianych w art. 21 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) w § 68 ustawy niemieckiej z dnia 10 września 1919 r. o opodatkowaniu spadków (Dz. Pr. str. 1543) oraz w art. 40 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), w razie sprostowania wobec właściwej władzy skarbowej, w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, zeznania do podatku lub załączników do zeznania, albo oświadczenia, wyjaśnienia lub innego podania, albo też odwołania lub zgłoszenia, złożonego w związku z odwołaniem — w których świadomie podano lub potwierdzono nieprawdziwe okoliczności, albo świadomie cokolwiek zatajono w celu udaremnienia wymiaru lub uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, bądź opłaty stemplowej;

2) sprawcy wykroczeń podatkowych, przewidzianych w art. 180 i 183 ordynacji podatkowej, a poprzednio w art. 106 ustawy o państwowym podatku przemysłowym i w art. 10 ust. (6) ustawy o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 112, poz. 882) — w razie zawiadomienia właściwej władzy skarbowej, w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, o popełnionem wykroczeniu;

3) sprawcy wykroczeń podatkowych, przewidzianych w art. 181 ordynacji podatkowej, a poprzednio w art. 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, w razie złożenia właściwej władzy skarbowej deklaracji na nabycie świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej o cenie ustawowej dla prowadzonego przedsiębiorstwa, wykonywanego zajęcia lub posiadanego składu, albo sprostowania wobec właściwej władzy skarbowej złożonej już deklaracji na nabycie świadectwa przemysłowego — w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej;

4) sprawcy wykroczeń podatkowych, przewidzianych w art. 182 ordynacji podatkowej — w razie zawiadomienia właściwej władzy skarbowej, w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, o popełnionem wykroczeniu;

5) sprawcy występków, przewidzianych w art. 187, 189, 280 i 281 kodeksu karnego, a dokonanych w zamiarze uchylenia się od ustawowej powinności podatkowej na rzecz Skarbu Państwa — w razie zawiadomienia właściwej władzy skarbowej w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej, o dokonanym występku.

(2) Przez właściwą władzę skarbową należy rozumieć władzę, wymienioną w art. 189 ordynacji podatkowej, a o ile chodzi o podatki: spadkowy i od darowizn oraz o opłaty stemplowe — urząd skarbowy bądź urząd opłat stemplowych.

(3) Przy obliczaniu dwumiesięcznego terminu, o którym mowa w ust. (1), mają odpowiednie zastosowanie art. 144 § 1 i art. 145 § 3 ordynacji podatkowej.

Art. 3. Podwyżka stemplowa (art. 42 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych — Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) nie zostanie wymierzona w razie przedstawienia urzędowi skarbowemu w ciągu 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej pisma, podlegającego opłacie stemplowej.

Art. 4. (1) Postępowanie karne w sprawach, wymienionych w art. 2, nie będzie wszczynane, jeżeli sprawca dopełni warunków, w tymże artykule określonych, przed ujawnieniem wykroczenia podatkowego lub występku przez władzę skarbową albo oskarżyciela publicznego. Postępowanie to nie będzie wszczynane także w tych przypadkach, gdy sprawca przed ujawnieniem wykroczenia podatkowego lub występku przez władzę skarbową albo oskarżyciela publicznego zapowie pisemnie tej władzy lub oskarżycielowi zamiar dopełnienia w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej warunków, określonych w art. 2.

(2) Jeżeli jedno z przestępstw, wymienionych w art. 2, dokonane zostało przy współudziale kilku osób, wówczas dopełnienie warunków, przewidzianych w tymże artykule, przez jedną osobę uwalnia również pozostałe osoby od odpowiedzialności karnej.

Art. 5. Wymiar uszczuplonego podatku zostanie dokonany za cały czas ubiegły, lecz nie więcej niż za trzy lata podatkowe, bezpośrednio poprzedzające rok podatkowy 1935, przyczem fakt popełnienia wykroczenia podatkowego lub występku nie wpływa na wysokość i sposób obliczenia podatku.

Art. 6. W przypadkach, przewidzianych w art. 2 w ust. (1) w pkt. 2) i 5), zapisy w księgach, inwentarz i bilans powinny być przez płatników poprawione i uzupełnione zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy i zasadami buchalterji, w myśl obowiązujących przepisów kodeksu handlowego i ustaw szczególnych.

Art. 7. Władze obowiązane są zachować w tajemnicy wszelkie wiadomości, zgłoszone przez sprawców w sprawach, wymienionych w art. 2.

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w trzy dni po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 178).

239.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1932/33.

Art. 1. Wydatki zwyczajne, ustalone w grupie A. Administracja budżetu, załączonego do ustawy skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. na okres od 1 kwietnia 1932 do 31 marca 1933 (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 175), podwyższa się o następujące kwoty:

1) w części 8 Ministerstwo Skarbu:

a) w dziale 2 „Władze i urzędy skarbowe"
§ 12 „Rekonstrukcja operatów katastralnych" o 777 zł
§ 13 „Koszty egzekucji administracyjnej" o 1.944.779 zł

b) w dziale 3 „Władze i urzędy celne"

§ 1 „Uposażenie" o 95.223 zł
c) w dziale 6 „Daniny publiczne"
§ 10a „Odszkodowanie gmin i powiatów za wymiar i pobór" o 1.064.097 zł
2) w części 13 Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w dziale 7 „Sztuka",
rozdziale 2 „Opieka nad sztuką"
§ 1 „Uposażenie" o 14.788 zł
3) w części 18 „Emerytury i zaopatrzenia":
w dziale 1 „Emerytury"
§ 4 „Pośmiertne o 513.269 zł
§ 5 „Koszty przesiedleń emerytów" o 200.536 zł
4) w części 19 „Renty inwalidzkie i pensje"
w dziale 4 „Zaopatrzenie byłych skazańców politycznych" o 48.762 zł

Art. 2. (1) Na pokrycie wydatków, przewidzianych w art. 1, służą oszczędności uzyskane ze zmniejszenia wydatków w innych paragrafach budżetu.

(2) Podwyższenie wydatków o kwoty, wymienione w art. 1, nie powoduje zwiększenia ogólnej sumy wydatków, ustalonych w ustawie skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. w kwocie 2.451.917.311 zł.

Art. 3. (1) Rozchody i wydatki zwyczajne, ustalone w grupach B i C budżetu na rok 1932/33, podwyższa się o następujące kwoty:

I. w grupie B. Przedsiębiorstwa.

1) w części 17 Ministerstwo Poczt i Telegrafów:
w dziale 2 „Polska Poczta, Telegraf i Telefon"
rozdziale 2 „Urzędy Pocztowe"
§ 9 „Różne" o 1.814.005 zł

II. w grupie C. Monopole.

2) w części 8 Ministerstwo Skarbu
a) w dziale 10 „Monopol Solny"
§ 3 „Zakup soli" o 25.727 zł
b) w dziale 13 „Loterja Państwowa"
§ 1 „Utrzymanie dyrekcji" o 30.381 zł

(2) Na pokrycie rozchodów, przewidzianych w ust. (1), służą oszczędności, uzyskane ze zmniejszenia rozchodów w innych paragrafach tych samych działów budżetu.

Art. 4. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1932 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 179).

240.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA
z dnia 26 marca 1935 r.

o dodatkowych kredytach na rok 1933/34.

Art. 1. Wydatki, ustalone w grupie A. Administracja budżetu, załączonego do ustawy skarbowej z dnia 23 lutego 1933 r. na okres od 1 kwietnia 1933 do 31 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23. poz. 186)— podwyższa się o następujące kwoty:

1) w części 10 Ministerstwo Przemysłu i Handlu w wydatkach nadzwyczajnych w dziale 1 „Zarząd centralny" w nowoutworzonym § 29 „Poszukiwanie soli potasowych" o . . . . 7.959 zł
2) w części 11 Ministerstwo Komunikacji w dziale 2 „Meteorologja i hydrografja" w rozdziale 2 „Hydrografja" w § 1 „Uposażenie" o . . . 5.264 zł
3) w części 14 Ministerstwo Opieki Społecznej:
a) w dziale 1 „Zarząd centralny" w § 2 „Różne wydatki osobowe" o . . . . 2.077 zł
b) w dziale 3 „Państwowe urzędy pośrednictwa pracy"
w § 2 „Różne wydatki osobowe" o . . . . 1.771 zł
c) w dziale 5 „Urzędy ubezpieczeń społecznych"
w § 5 „Pomieszczenie" o . . 2.413 zł
d) w dziale 7 „Urzędy dla spraw inwalidzkich"
w § 2 „Różne wydatki osobowe" o . . . . 3.253 zł
e) w dziale 8 „Świadczenia socjalne":
w rozdziale 1 „Ubezpieczenia"
w § 11 „Zwrot kasom chorych kosztów świadczeń" o . . . 5.051.618 zł
w § 12 „Dopłaty do ubezpieczeń społecznych" o . . . . 519.999 zł
w rozdziale 3 „Zatrudnienie i migracja"
w § 22 „Dopłaty do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia oraz pomoc dla bezrobotnych" o . . . . . . 395.644 zł
f) w dziale 9 „Służba zdrowia":
w rozdziale 6 „Pomoc lekarska dla funkcjonarjuszów państwowych"
w § 1 „Wynagrodzenie personelu lekarskiego, administracyjnego i honorarja za porady" o . . . . . . 384.464 zł
w § 10 „Leczenie" o . . . . 1.007.594 zł
4) w części 16 „Emerytury i zaopatrzenia"

w dziale 1 „Emerytury"
w § 4 „Pośmiertne" o . . . 424.390 zł
w § 5 „Koszty przesiedleń emerytów" o . . . . . 259.365 zł

5) w części 17 „Renty inwalidzkie i pensje"
w dziale 3 „ Pensje orderowe"
w § 2 „Pensje Krzyża Zasługi za dzielność" o . . . . . 600 zł

Art. 2. (1) Na pokrycie wydatków, przewidzianych w art. 1, służą oszczędności, uzyskane ze zmniejszenia wydatków w innych paragrafach budżetu.

(2) Podwyższenie wydatków o kwoty, wymienione w art. 1, nie powoduje zwiększenia ogólnej sumy wydatków, ustalonych w ustawie skarbowej z dnia 28 lutego 1933 r. w kwocie 2.457.980.694 złotych.

Art. 3. W grupie B. Przedsiębiorstwa budżetu na rok 1933/34 w części 15 Ministerstwo Poczt i Telegrafów w dziale 2 „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" w rozdziale 5 „Główny skład materjałów teletechnicznych" ustala się w nowoutworzonym § 12 „Zobowiązania dłużne" rozchody nadzwyczajne w kwocie 75.000 zł i o tę kwotę zmniejsza się rozchody nadzwyczajne w tym samym rozdziale w § 11 „Nieruchomości".

Art. 4. (1) W grupie D. Fundusze budżetu na rok 1933/34 w części 11 Ministerstwo Komunikacji w dziale 5 „Państwowy Fundusz Drogowy" podwyższa się rozchody zwyczajne o następujące kwoty:

a) w rozdziale 1 „Drogi i mosty państwowe":
w § 1 „Utrzymanie dróg i mostów państwowych" o . 825.003 zł
w § 3 „Budowa nowych bitych i brukowanych dróg państwowych" o . . . . . 73.245 zł
w § 4 „Budowa i przebudowa mostów na drogach państwowych" o . . . . . . 23.699 zł
w § 5 „Kamieniołomy i klinkiernie" o . . . . . . 42.471 zł

b) w rozdziale 2 „Zapomogi na drogi i mosty samorządowe"
w § 8 „Zapomogi na budowę i przebudowę mostów na drogach samorządowych" o . . 285 zł

c) w rozdziale 4 „Wydatki ogólne"
w § 10 „Wydatki administracyjne" o . . . . 64.038 zł
w § 11 „Zwrot samorządom kosztów wymiaru, poboru i ściągania opłat" o . . . . . 8.684 zł

(2) Rozchody, wymienione w niniejszym artykule, zwiększają dopłatę ze Skarbu Państwa do Państwowego Funduszu Drogowego o 1.037.425 złotych.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1933 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 180).

241.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanji i Północnej Irlandji, podpisanej w Londynie wraz z trzema listami i protokółem dnia 27 lutego 1935 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższej umowy i jej załączników — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 183).

242.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanej w Pradze dnia 10 lutego 1934 r. wraz z załącznikami A, B, C, D, E, F, protokółem końcowym do załącznika F i protokółem końcowym do tejże konwencji.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższej konwencji, jej załączników i wspomnianych protokółów końcowych — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 184).

243.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji protokółu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 10 lutego 1934 r., podpisanego w Warszawie dnia 8 lutego 1935 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokółu dodatkowego do konwencji handlowej i nawigacyjnej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 10 lutego 1934 r., podpisanego w Warszawie dnia 8 lutego 1935 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokółu dodatkowego— Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 185).

244.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Hiszpanją z dnia 2 listopada 1934 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji prowizorycznego porozumienia handlowego między Polską a Hiszpanją w formie wymiany not z dnia 2 listopada 1934 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego prowizorycznego porozumienia — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 186).

245.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji: 1) układu dodatkowego do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego wraz z listami A i B i protokółem końcowym w Bernie dnia 3 lutego 1934 r., oraz 2) porozumienia w formie not, wymienionych w Warszawie w dniach 30 marca i 20 kwietnia 1934 r. między Rządem Polskim a Rządem Szwajcarskim w sprawie clenia tłoków do silników spalinowych.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji: 1) układu dodatkowego do konwencji handlowej polsko-szwajcarskiej z dnia 26 czerwca 1922 r., podpisanego wraz z listami A i B i protokółem końcowym w Bernie dnia 3 lutego 1934 r., oraz 2) porozumienia w formie not, wymienionych w Warszawie w dniach 30 marca i 20 kwietnia 1934 r. między Rządem Polskim a Rządem Szwajcarskim w sprawie clenia tłoków do silników spalinowych.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego układu dodatkowego z załącznikami i wspomnianego porozumienia w formie not — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 187).

246.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji traktatu przyjaźni, handlowego i osiedleńczego między Rzecząpospolitą Polską a Cesarstwem Abisynji, podpisanego w Paryżu dnia 26 grudnia 1934 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji traktatu przyjaźni, handlowego i osiedleńczego między Rzecząpospolitą Polską a Cesarstwem Abisynji, podpisanego w Paryżu dnia 26 grudnia 1934 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego traktatu — Ministrowi Spraw Zagranicznych, Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 188).

247.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad z dnia 1 grudnia 1934 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia celnego między Rzecząpospolitą Polską a Związkiem Socjalistycznych Republik Rad, zawartego w formie wymiany not w Warszawie dnia 1 grudnia 1934 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 189).

248.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-norweskiego, podpisanego w Warszawie dnia 8 stycznia 1935 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokółu taryfowego polsko-norweskiego, podpisanego w Warszawie dnia 8 stycznia 1935 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokółu — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 190).

249.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o wzajemnej wymianie towarowej, podpisanego wraz z załącznikiem w Warszawie dnia 11 października 1934 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o wzajemnej wymianie towarowej, podpisanego wraz z załącznikiem w Warszawie dnia 11 października 1934 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia i jego załącznika — Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 191).

250.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 18 marca 1935 r.

w sprawie zmiany przepisów o opłatach stemplowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 1 wyrazy: „w art. 71, 75, 89, 96, 103 i 109" zastępuje się wyrazami: „w art. 71 w ust. 2, w art. 75 w ust. 4, w art. 89, 96, 101 w ust. 1, w art. 103 i 109";

2) w art. 8 wyrazy: „(art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. — Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855)" zastępuje się wyrazami: „(art. 16 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855 oraz art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509)";

3) w art. 30 (w brzmieniu, ustalonem w art. 148 Prawa o notarjacie z dnia 27 października 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 609): a) skreśla się w ust. 1 tekst, następujący po punkcie 4, (zaczynający się od wyrazów: „na obszarze zaś") oraz punkt 5; b) w ustępie przedostatnim oznaczenie: „3, 4 i 5" zastępuje się oznaczeniem: „3 i 4";

4) w art. 33 w ustępie ostatnim przed tekstem obecnym umieszcza się zdanie następujące: „Podwyższenie kwoty, wymierzonej w przypadkach, przewidzianych w punktach 1), 2) i 3) (wymiar dodatkowy), może nastąpić tylko na skutek późniejszego ujawnienia nowych okoliczności faktycznych lub błędu rachunkowego.";

5) w art. 46, 73 w pkt. 8, w art. 74, 103, 104, 116, 118 i 137 pkt. 13 oznaczenie: „Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733" zastępuje się oznaczeniem: „Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495";

6) w art. 52 punkt 4 (zmieniony na mocy art. LXXVII Przepisów, wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem z dnia 27 października 1932 r., Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 804) otrzymuje brzmienie:

„wyroki, zastępujące umowę o przejście własności rzeczy nieruchomej, wymienione w art. 62 (§ 3) kodeksu zobowiązań z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 598), w art. XLV Przepisów, wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 804) i w art. LIV tychże Przepisów, o ile on wymienia art. XLV, oraz wyroki, uznające własność nieruchomości na podstawie zasiedzenia;";

7) w art. 54 punkt 4 otrzymuje brzmienie: „tyczące się przejścia własności nieruchomości, mającego na celu regulację wód płynących lub ochronę od powodzi;";

8) w art. 66 ustęp przedostatni otrzymuje brzmienie: „Za stwierdzenie przelewu wierzytelności (w przypadkach, wymienionych w punktach 1 i 4), uważa się także pismo cedenta, zawiadamiające dłużnika o przelewie, lub pismo dłużnika, zawiadamiające o przyjęciu przelewu.";

9) w art. 101 ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Umowa ubezpieczenia, zawarta z zagranicznym zakładem ubezpieczeń, nie mającym zezwolenia na działalność w Polsce, podlega — choćby jej pisemne stwierdzenie nie zostało udowodnione—opłacie w wysokości 2% od sumy ubezpieczenia, jeżeli tyczy się przedmiotu, znajdującego się w Polsce, albo jeżeli w Polsce ma mieszkanie lub siedzibę bądź ubezpieczający, bądź osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Osoby te oraz właściciel przedmiotu ubezpieczenia, znajdującego się w Polsce, są solidarnie obowiązani do uiszczenia opłaty. Opłata ma być uiszczona przed pierwszem uiszczeniem zakładowi ubezpieczeń należności z tytułu umowy ubezpieczenia; uiszczenie opłaty ma nastąpić w trybie art. 24 (punktu b); w tym celu należy urzędowi skarbowemu bądź złożyć — w oryginale lub w odpisie — pismo, stwierdzające zawarcie umowy, bądź podać pisemnie istotną treść umowy. Nie podlega opłacie umowa o ubezpieczenie przewozowe, jeżeli ani ubezpieczający ani osoba, na której rzecz umowa została zawarta, nie mają w Polsce mieszkania lub siedziby.";

10) w art. 107 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie: „W razie połączenia spółdzielni (art. 107 — 114 ustawy z dnia 29 października 1920 r. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495) nie będzie pobrana opłata ani od tej części kapitału, której użyto do przejęcia, ani z powodu przeniesienia majątku spółdzielni przejętej na spółdzielnię przejmującą.";

11) w art. 114 ust. 1 uzupełnia się następującem zdaniem końcowem: „Jeżeli takie pismo stwierdza umowę, na mocy której strona, przyjmująca dług nowy lub uznająca dawny, jest uprawniona do żądania świadczenia wzajemnego, to za podstawę wymiaru należy wziąć wartość świadczenia jednej strony; jeżeli wartości świadczeń jednej i drugiej strony nie są równe, to za podstawę wymiaru należy wziąć wartość wyższą.";

12) w art. 115 ustęp ostatni (zmieniony na mocy art. LXVII Przepisów, wprowadzających kodeks handlowy z dnia 27 czerwca 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 503) otrzymuje brzmienie następujące:

„Obligi na zlecenie podlegają opłacie stemplowej według zasad, przewidzianych dla opłat od weksli w rozdziale dwudziestym drugim. Pierwszy indos na składowym dowodzie zastawniczym (warrancie) podlega opłacie w wysokości 0,1% od kwoty pieniężnej, na której zabezpieczenie ustanawia się na towarze prawo zastawu.";

13) w art. 122, w punkcie b) ustępu 1, po wyrazach: „50 zł.", przecinek zastępuje się kropką, a dalszy tekst punktu b) oraz punkt c) skreśla się; w tymże artykule ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące:

„Wolne są od opłaty: a) weksel płatny zagranicą, jeżeli trasat lub wystawca wekslu własnego ma mieszkanie lub siedzibę zagranicą, b) weksel trasowany, wystawiony zagranicą, jeżeli wystawca ma mieszkanie lub siedzibę zagranicą, a trasat wykonywa w Polsce czynności bankowe. Weksle, wymienione pod a), podlegają jednak opłacie, gdy w Polsce nastąpiła zapłata całkowita lub częściowa, lub gdy przed sąd polski wytoczono skargę o pretensję z wekslu. Miejsca, wymienionego obok nazwiska trasata lub wystawcy, jeżeli on w tem miejscu nie mieszka (nie ma siedziby), nie uważa się — celem zastosowania niniejszego artykułu — za miejsce zamieszkania (siedzibę).";

14) w art. 142, w pkt. 9, po wyrazach: „pomocy kredytowej" wstawia się wyrazy „oraz ulg kolejowych";

15) w art. 142 umieszcza się nowy punkt 28 w brzmieniu następującem: „28) wnoszone w zakresie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowem (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 864) oraz przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia.";

16) w art. 144 punkt 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Z zastrzeżeniem wzajemności: a) państwom obcym, b) szefom oraz funkcjonarjuszom uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych tudzież misyj zagranicznych, przebywających w Polsce za zgodą Rządu Polskiego oraz prowadzącym z nimi wspólne gospodarstwo członkom ich rodzin, o ile wymienione osoby są obywatelami państwa wysyłającego i należą do uznanego personelu eksterytorjalnego, c) szefom zawodowych przedstawicielstw konsularnych, dopuszczonych do urzędowania w Polsce, będącym obywatelami państwa wysyłającego.";

17) w art. 156 oznaczenie „(art. 155)" zastępuje się oznaczeniem „(art. 154)".

Art. 2. W art. 8 ustawy z dnia 12 marca 1932 r. o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne (Dz. U. R. P.

z 1933 r. Nr. 55, poz. 423) ustęp drugi otrzymuje brzmienie następujące: „Opłaty stemplowe według stawek ulgowych, wyżej wymienionych, będą stosowane jedynie do pism, stanowiących tytuł przejścia własności, sporządzony od dnia 1 kwietnia 1935 r. do końca 1937 r.".

Art. 3. W art. 9 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) punkt b) otrzymuje brzmienie następujące: „stwierdzające pierwszą po ukończeniu budowy umowę o przeniesienie własności budynku wykończonego i zarazem pierwszy po ukończeniu budowy tytuł przejścia własności danego budynku, jeżeli pismo zostało sporządzone w ciągu lat ośmiu od dnia, w którym zaczęto budynku używać; za wykończony uważa się budynek zdatny do użytkowania.".

Art. 4. W art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o przejmowaniu na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 658) tekst obecny zaopatruje się w oznaczenie „1)" i uzupełnia się następującym nowym ustępem: „2) Decyzja o przejęciu jest wolna od opłaty stemplowej.".

Art. 5. W art. 1 ustawy z dnia 15 marca 1934 r. w sprawie ulg w zakresie opłat stemplowych od pism, stwierdzających czynności prawne, związane z portami polskiego obszaru celnego (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 239), po wyrazach: „przedsiębiorców okrętowych" umieszcza się przecinek, a wyrazy: „i maklerów okrętowych" zastępuje się wyrazami: „maklerów okrętowych i przedsiębiorstwa składowe".

Minister Skarbu władny jest zwolnić od opłaty stemplowej, przewidzianej w art. 93 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), dokumenty przewozowe, tyczące się przesyłek kolejowych z portów polskiego obszaru celnego do stacyj kolejowych zagranicznych, jeżeli przesyłka nadeszła do portu drogą morską, lub przesyłek kolejowych ze stacyj kolejowych zagranicznych do portów polskiego obszaru celnego, jeżeli przesyłka ma być z portu wywieziona drogą morską.

Minister Skarbu władny jest obniżyć opłaty stemplowe od weksli, sporządzanych w związku z finansowaniem eksportu lub zupełnie zwolnić takie weksle od opłaty.

Art. 6. Punkt 9 art. 1 ustawy niniejszej będzie miał zastosowanie również do umów ubezpieczenia, wymienionych w powołanym przepisie, a zawartych przed ogłoszeniem ustawy niniejszej, jeżeli po jej ogłoszeniu zostanie uiszczona należność z tytułu takiej umowy bądź na rzecz zakładu ubezpieczeń, bądź przez ten zakład. Opłata ma być uiszczona przed pierwszem uiszczeniem wymienionej należności z tytułu umowy. Bez względu na to, czy umowa ubezpieczenia została zawarta przed ogłoszeniem ustawy niniejszej czy po jej ogłoszeniu, termin uiszczenia opłaty stemplowej upływa nie wcześniej niż w miesiąc po ogłoszeniu niniejszej ustawy.

Art. 7. W przypadkach, przewidzianych w punkcie b) działu A pozycji 45 taryfy należytościowej, ustalonej ustawą z dnia 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. P. P. Nr. 89), pobiera się — zamiast należytości stosunkowej w wysokości 1½% od wartości — należytość stosunkową od wartości według stopy, przewidzianej w obowiązujących przepisach celem ustalenia taksy pisarza hipotecznego od wniosku o przepisanie tytułu własności. Jeżeli wpis prawa własności opiera się na dziedziczeniu, zapisie lub darowiźnie, to za podstawę wymiaru należytości, zastępującej należytość w wysokości 1½%, bierze się różnicę między pełnym szacunkiem danej nieruchomości, ustalonym celem wymiaru podatku spadkowego bądź podatku od darowizny, a przypadającą na daną nieruchomość stosunkową częścią ogólnej sumy długów i ciężarów, ustalonej celem wymiaru podatku spadkowego bądź podatku od darowizny, oraz stosuje się stopę taksy pisarza hipotecznego, przewidzianą dla regulacji spadku.

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 9. Ustawa nniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia — z wyjątkiem punktów 6 i 8 art. 1, które wchodzą w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 kwietnia 1935 r. Nr. 27, poz. 200).

251.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 10 marca 1932 r o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) wprowadza się zmiany następujące:

1) w tytule po wyrazie „podatkowych" skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy: „oraz zaległych składek i opłat na rzecz niektórych publiczno-prawnych instytucyj ubezpieczeń.";

2) w art. 1 w ust. 1) przepisy lit. a) i b) otrzymują brzmienie następujące:

„a) do odraczania i rozkładania na raty oraz do umarzania w części lub w całości zaległości w następujących państwowych podatkach wraz z wszelkiemi dodatkami pań-

stwowemi, samorządowemi i na rzecz innych związków prawa publicznego: gruntowym, od nieruchomości, od placów budowlanych, przemysłowym, dochodowym, majątkowym, od kapitałów i rent, od lokali, od energji elektrycznej, od uboju, nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych, wojskowym, od spadków i darowizn oraz w nadzwyczajnej daninie majątkowej i daninie lasowej,

b) do obniżania oraz umarzania kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kosztów egzekucyjnych, przypadających od zaległości, wymienionych w lit. a), oraz grzywien i kar pieniężnych, nakładanych przez władze skarbowe w zakresie podatków, wymienionych również w lit. a),";

3) w art. 1 dodaje się nowy ustęp, jako czwarty, treści następującej:

„4) Uprawnienia, określone w ust. 1) i 3), przysługują Ministrowi Skarbu również w odniesieniu do zaległości w składkach z tytułu ubezpieczeń od ognia w instytucjach publiczno-prawnych.";

4) art. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 2. 1) Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych do stosowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnień, określonych w art. 1 ust. 1) i 3) — do zaległości w samoistnych daninach komunalnych.

2) Minister Spraw Wewnętrznych władny jest przenosić w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnienia, określone w ust. 1), na wojewodów.";

5) art. 3 skreśla się, a w jego miejsce wstawia się nowy artykuł — jako trzeci, treści następującej:

„Art. 3. 1) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do odraczania, rozkładania na raty i umarzania w części lub w całości, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, zaległych składek i opłat oraz odsetek, kar i grzywien na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych.

2) Minister Opieki Społecznej władny jest przenosić w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozporządzeń uprawnienia, wynikające z ust. 1), na instytucje ubezpieczeń społecznych.

3) Rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ustalą bliżej tryb i warunki stosowania ulg, wymienionych w ust. 1), oraz ich zakres.

4) Wszystkim zaległym składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, których spłatę uregulowano w myśl przepisów ustawy niniejszej, przysługują do czasu całkowitego dokonania ich spłaty przywileje, przyznane składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych w postępowaniu egzekucyjnem i upadłościowem.";

6) art. 4 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 4. Okresu odroczenia na podstawie art. 1 ust. 1 lit. a) i ust. 4) oraz art. 2 nie wlicza się do czasokresu, w ciągu którego należności, wymienione w tych artykułach, korzystają w myśl obowiązujących przepisów z przywileju pierwszeństwa.";

7) art. 5 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej każdemu we właściwym mu zakresie działania.".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą niniejszą.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 4. 1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2) Jednocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 15 marca 1934 r. o ułatwieniu spłaty zaległych składek i opłat na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Spraw Wewnętrznych:
Marjan Zyndram-Kościałkowski
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Opieki Społecznej: *Jerzy Paciorkowski*

(Przedruk Dz. U. R. P. z dnia 16 kwietnia 1935 r. Nr. 27, poz. 202).

252.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 26 marca 1935 r.

o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego.

Art. 1. W celu ustalenia jednolitych podstaw dla równomiernego wymiaru podatku gruntowego i utrzymania ewidencji gruntów będzie przeprowadzona klasyfikacja gruntów na całym obszarze Państwa.

Art. 2. Klasyfikacji nie podlegają grunty:

1) zajęte pod cmentarze,

2) pod torami kolejowemi, publiczne drogi i place, należące do Państwa lub instytucyj oraz związków prawa publicznego,

3) w miastach, podlegające państwowemu podatkowi od nieruchomości.

Art. 3. (1) Grunty dzieli się na następujące kategorje według rodzajów użytkowania:

a) grunty orne,
b) łąki,
c) pastwiska,
d) grunty pod wodami,
e) grunty pod lasami,
f) nieużytki.

(2) Za grunty orne uważa się ziemie pod polami uprawnemi, sztucznemi pastwiskami, sadami i ogrodami, jak również pod budynkami i podwórzami; za łąki uważa się ziemie, trwale pokryte roślinnością łąkową, które z zasady są koszone; za pastwiska uważa się ziemie, trwale pokryte roślinnością pastwiskową, które z zasady nie bywają koszone, lecz spasane przez inwentarz; za grunty pod wodami uważa się ziemie pod wodami zamkniętemi i otwartemi, w rozumieniu obowiązujących przepisów rybackich, o ile wody te są użytkowane w celach hodowli ryb lub rybołówstwa; za grunty pod lasami uważa się ziemie, służące do produkcji drewna i wikliny.

(3) Ilość klas oraz rodzaje gleby w poszczególnych kategorjach gruntów (ust. 1) podaje tabela, załączona do ustawy niniejszej. Tabela ta ustalona jest dla gruntów o przeciętnej kulturze i wydajności, z uwzględnieniem ich właściwości naturalnych. Przy klasyfikacji nie będą uwzględniane indywidualne różnice bonitacji, spowodowane nakładami i zabiegami posiadaczy gruntów, powodującemi przychodowość nietrwale wyższą od przeciętnej. Za takie nakłady uważa się stałe utrzymywanie w należytym stanie meljoracyj szczegółowych. Grunty, na których dokonano meljoracyj szczegółowych, po przeprowadzeniu klasyfikacji na podstawie niniejszej ustawy, nie mogą być z tego powodu przeklasyfikowane do klas wyższych. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych wyda szczegółowe przepisy co do zaliczania gruntów do odpowiednich kategoryj i klas.

(4) Instrukcje regjonalne określą lokalne nazwy gleb oraz warunki przyrodnicze i sposób, w jaki one przy klasyfikowaniu poszczególnych gruntów będą brane pod ocenę. Instrukcje te wyda Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

(5) Rada Ministrów dokona na wniosek Ministra Skarbu podziału Państwa na okręgi rolnicze i leśne, z uwzględnieniem warunków gospodarczych i klimatycznych, oraz określi stosunek współczynników między poszczególnemi okręgami.

Art. 4. (1) Celem dokonania klasyfikacji gruntów tworzy się:

1) powiatowe komisje klasyfikacyjne —w siedzibie właściwego urzędu skarbowego. Minister Skarbu może zwiększać lub zmniejszać teren działania powiatowych komisyj klasyfikacyjnych;

2) wojewódzkie komisje klasyfikacyjne — w siedzibie właściwej izby skarbowej;

3) Główną Komisję Klasyfikacyjną — przy Ministerstwie Skarbu.

(2) Powiatowe komisje klasyfikacyjne przeprowadzają klasyfikację gruntów w swych okręgach. Wojewódzkie komisje klasyfikacyjne sprawują nadzór nad komisjami powiatowemi, a Główna Komisja Klasyfikacyjna—nad komisjami wojewódzkiemi i powiatowemi co do należytego wykonywania przez nie ich czynności. Do zadań Głównej Komisji Klasyfikacyjnej należy ponadto opracowywanie i przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków co do postanowień, przewidzianych w art. 3 ust. 4 i 5. Główna Komisja Klasyfikacyjna opinjuje na podstawie wniosków wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych instrukcje regjonalne, przewidziane w art. 3 ust. 4.

(3) Klasyfikację gruntów, stanowiących własność Państwa, dokonywają wojewódzkie komisje klasyfikacyjne w porozumieniu z właściwą władzą.

Art. 5. (1) Rozporządzenie Ministra Skarbu określi współudział zainteresowanych w czynnościach klasyfikacyjnych. Przed ustaleniem decyzji powiatowej komisji klasyfikacyjnej zainteresowanym przysługiwać będzie prawo czynienia ustnych i pisemnych wniosków.

(2) Od orzeczeń powiatowych komisyj klasyfikacyjnych można wnosić odwołania do wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych, które rozstrzygają ostatecznie.

(3) Rozporządzenie Ministra Skarbu określi sposób składania wyjaśnień pisemnych lub ustnych przez zainteresowane strony w komisjach odwoławczych.

Art. 6. Minister Skarbu ma prawo uchylać w drodze nadzoru wszelkie decyzje i orzeczenia powiatowych i wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych w przypadkach stwierdzenia wadliwości postępowania przy ich powzięciu lub naruszenia materjalnych przepisów o klasyfikacji gruntów. W tym ostatnim wypadku Minister Skarbu zasięga uprzednio opinji Głównej Komisji Klasyfikacyjnej.

Art. 7. (1) W skład powiatowych komisyj klasyfikacyjnych wchodzą: naczelnik miejscowego urzędu skarbowego, jako przewodniczący, zastępca przewodniczącego, wyznaczony przez Ministra Skarbu, przedstawiciel Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, dwaj członkowie i dwaj ich zastępcy, delegowani przez izbę rolniczą, oraz dwaj członkowie i dwaj ich zastępcy z pośród miejscowych płatników państwowego podatku gruntowego, powołani przez urząd skarbowy z listy, przedstawionej przez radę powiatową; z tych ostatnich dwóch członków i dwóch zastępców, jeden członek i jeden zastępca powinni być przedstawicielami większej, a jeden członek i jeden zastępca — mniejszej własności gruntowej.

(2) W skład wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych wchodzą: dyrektor miejscowej izby skarbowej, jako przewodniczący, zastępca przewodniczącego, wyznaczony przez Ministra Skarbu, kierownik oddziału podatków realnych izby skarbowej, przedstawiciel Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, przedstawiciel Ministra Spraw Wewnętrznych oraz czterej delegaci izby rolniczej i czterech ich zastępców, z których dwaj delegaci i dwaj zastępcy winni być przedstawicielami większej, a dwaj delegaci i dwaj zastępcy mniejszej własności gruntowej.

(3) W skład Głównej Komisji Klasyfikacyjnej wchodzą: czterej przedstawiciele Ministra Skarbu, z których jeden jest przewodniczącym komisji, drugi zastępcą przewodniczącego, trzej przedstawiciele Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, dwaj

przedstawiciele Ministra Spraw Wewnętrznych oraz sześciu przedstawicieli i sześciu zastępców organizacyj rolniczych, powołani przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

(4) Minister Skarbu ma prawo powoływać do udziału w komisjach wojewódzkich i Głównej doradców fachowych.

Art. 8. (1) Wydatki, związane z przeprowadzeniem pomiarów i klasyfikacyj gruntów na podstawie ustawy niniejszej, ponosi z zastrzeżeniem ust. 2 Skarb Państwa.

(2) Koszty podróży i diet członków powiatowych komisyj klasyfikacyjnych z ramienia związków samorządu terytorjalnego i gospodarczego ponoszą związki, właściciele zaś i stali użytkownicy obowiązani są do bezpłatnych świadczeń w naturze przy przeprowadzaniu pomiarow i badaniu ich gruntów; w stosunku do gruntów, wchodzących w skład podatkowych jednostek zbiorowych na obszarze województw środkowych i wschodnich, obowiązek ten ciąży na gromadach. Rozmiar tych świadczeń oraz tryb wymierzania i ściągania należności pieniężnych w razie zastępczego wykonania tych świadczeń wskutek niewypełnienia ich przez zobowiązanych w całości lub częściowo w wyznaczonym terminie. określi w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych.

(3) Minister Skarbu określa wysokość ponoszonych przez Skarb Państwa kosztów podróży i diet członków komisyj klasyfikacyjnych. Natomiast wysokość kosztów podróży i diet członków komisji klasyfikacyjnej, delegowanych przez związki samorządu terytorjalnego i gospodarczego, ustalają te związki.

Art. 9. (1) Wszystkie władze i urzędy państwowe i samorządowe, notarjusze, instytucje publiczne, zakłady naukowe, banki państwowe i zakłady kredytu długoterminowego obowiązane są na żądanie komisyj klasyfikacyjnych udzielać bezpłatnie wszelkich posiadanych materjałów i danych, dotyczących określenia obszaru, sposobu użytkowania i jakości gruntów oraz zezwalać na sporządzanie z nich odpisów.

(2) Państwowe i prywatne zakłady kredytu długoterminowego obowiązane są udzielać zainteresowanym posiadaczom gruntów bezpłatnie do wglądu map i rejestrów pomiarowych tych gruntów oraz zezwalać na sporządzanie z nich odpisów.

Art. 10. (1) Przepisy co do warunków, jakim powinny odpowiadać osoby, powoływane na członków komisyj klasyfikacyjnych, organizacji tych komisyj, zmian w ich składzie, wywołanych miejscowemi warunkami, zakresu czynności komisyj i sposobu wykonania tych czynności oraz postępowania w komisjach, wyda w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych. Rozporządzenia określą również obowiązek sporządzania i dostarczania komisjom klasyfikacyjnym przez zarządy gmin wiejskich i miejskich wykazów wszystkich posiadłości gruntowych w obrębie gminy, sposób przeprowadzania i granice dokładności pomiaru dla celów klasyfikacji gruntów oraz terminy rozpoczęcia i ukończenia prac komisyj.

(2) Minister Skarbu ma prawo zwalniać od opłat stemplowych pisma, związane z działalnością komisyj klasyfikacyjnych.

Art. 11. Na podstawie przeprowadzonej klasyfikacji zostaną założone powiatowe rejestry gruntowe. Minister Skarbu ustali zasady założenia tych rejestrów oraz sposób ich prowadzenia.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu, co do art. 3, 7, 8 i 10 w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 13. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 kwietnia 1935 r. Nr. 27, poz. 203).

Załącznik do art. 3 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (poz. 252).

TABELA KLAS GRUNTÓW.

A. GRUNTY ORNE.

Klasa I. Grunty orne najlepsze.

Grunty bardzo zasobne w składniki odżywcze, łatwe do uprawy, ciepłe, czynne, o czynnem podglebiu, umożliwiającem nawet bardzo głęboką orkę, przepuszczalne, lecz dostatecznie wilgotne, przewiewne, niezaskorupiające się, zawierające zazwyczaj znaczne ilości próchnicy słodkiej. Meljoracyj nie wymagają. Dają nawet w warunkach średniej kultury wysokie plony najszlachetniejszych roślin, wymagających głębszego zakorzenienia się.

Do klasy tej należy zaliczyć np. wybitnie dobre kawałki gleb następujących:

a) mady chude, średnio ciężkie, położone tak wysoko, że nie zamakają podczas wylewów rzeki, w której dolinie leżą. Warstwa mady, gruba co najmniej na 1 m, spoczywa na podłożu piaszczystem;
b) niektóre czarnoziemy stepowe, leżące na podłożu lössowem i niektóre czarnoziemy stepowe zdegradowane (pozbawione znacznej ilości próchnicy), na lössach grubości od 1 — 1,5 m, leżące średnio wysoko na podłożu piaszczystem. Próchnica tych gleb słodka;
c) najlepsze lössy całkowite;
d) najlepsze ziemie kujawskie o przepuszczalnem marglowem podłożu.

Klasa II. Grunty orne bardzo dobre.

Grunty, zbliżone właściwościami do gruntów klasy I, posiadające nieco gorsze warunki fizyczne, a więc mniej przepuszczalne i przewiewne. Nieco

trudniejsze do uprawy. Stosunki wilgotnościowe trochę gorsze. Spadki, o ile występują, są łagodne. Udają się na nich wszelkie warzywa.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) mady chude (o ile nie są z materjału karpackiego), średnio ciężkie, zamakające na krótki okres czasu podczas wylewów. Grubość mady co najmniej 1 m. W podłożu piasek;
b) czarnoziemy stepowe lössowe, na warstwie lössowej łącznej grubości co najmniej jednometrowej, leżące na lössie, piasku lub żwirze;
c) lössy głębokie i najlepsze z płytkich, ale grubości ponad 70 cm;
d) czarne ziemie (pochodzenia bagiennego) na przepuszczalnem podłożu;
e) najlepsze kawałki dobrze położonych bielic mocnych szczerków i glin — zmeljorowane;
f) najlepsze rędziny (borowiny) — głębokie ponad 0,5 m.

Klasa III. Grunty orne dobre.

Grunty cechuje mniejszy wybór roślin uprawnych z powodu warunków fizycznych, chemicznych lub topograficznych, gorszych od tych, które posiadają grunty klasy I i II.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) lössy nażwirowe, napiaskowe, nawapieniowe, które nie dochodzą do 1 m grubości, ale przenoszą 50 cm;
b) lepsze bielice, gliny i szczerki mocne — co najmniej 1 m grube, na przepuszczalnych podłożach;
c) piaski nalössowe i nabielicowe — głębokie na 50 cm.

Gleby, wymienione w pkt. a), b) i c), są to gleby przepuszczalne, przewiewne, ciepłe, mocno czynne, stąd podobne do klasy I, lecz bardziej gruboziarniste i na suszę mniej wytrzymałe. Spadki, o ile występują, są łagodne. Do uprawy łatwe;

d) grunty nadrzeczne, nisko położone, mniej spójne, niż w klasie II, przepuszczalne, często podmakające, ale w razie odpływu wód rzecznych mogą być za suche;
e) grunty wapienne i marglowe, głębokie od około 30 do 50 cm, przepuszczalne i przewiewne, lecz bardzo wrażliwe na suszę i nadmiar wilgoci atmosferycznej, wymagające większej ilości sprzężaju na jednostkę uprawną dla konieczności szybkiego wykonania robót. Leżą wysoko na podłożu wapiennem;
f) grunty torfowe najlepsze, zmeljorowane, zawierające dużo części mineralnych, części zaś roślinne są w stanie daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać). Grunty, zawierające mniej części mineralnych i części roślinne mniej rozłożone, zaliczane są do klas niższych;
g) najlepsze grunty Podkarpacia, płaskie względnie z łagodną wystawą południową lub południowo-zachodnią, nie wyżej położone jak 300 — 400 m nad poziomem morza.

Klasa IV. Grunty orne średnie.

Grunty rolniczo średnio dobre w swym stanie naturalnym, bez ulepszeń fizycznie wadliwe i zawodne.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) grunty lekkie, więcej piaszczyste, przepuszczalne t. zw. lekkie szczerki, leżące na lżejszem mniej zwięzłem podłożu, lecz z dużą ilością części pyłowych w warstwie glebowej, o dobrze uformowanej warstwie próchnicznej grubości około 30 cm;
b) gliny ciężkie, bielice, iły właściwe, szczerki mocne na nieprzepuszczalnych podłożach — niezmeljorowane;
c) lössy: naglinowy mocny i naiłowy. Niezmeljorowane.

Gleby, wymienione w pkt. b) i c), są gruntami z podłożem mało przepuszczalnem, mało przewiewne, mało czynne. Ciężkie do uprawy. Spiekają się mocno od upałów i tworzą bryły trudne do rozbicia, a uprawiane na mokro mażą się;

d) grunty wapienne i marglowe o małym zasobie materji organicznej, spoczywające na podłożu wapiennem, płytsze jak w klasie III, stąd więcej cierpiące od suszy;
e) grunty sapowate, podmokłe ciężkie lub zimne;
f) grunty torfowe bardzo dobre, zmeljorowane, zawierające dość dużo części mineralnych; części roślinne są w stanie dość daleko posuniętego rozkładu (włókien roślinnych nie widać lub można rozróżnić tylko poszczególne włókna roślinne);
g) grunty okolic podgórskich, dość głębokie o łagodnych spadkach i łatwym dostępie; ciężkie, zimne, nieprzepuszczalne i nieprzewiewne; meljoracyj wymagają. Trudności sprzętu wobec znacznych opadów;
h) gorsze odmiany czarnoziemów lössowych i iłowych czarnoziemów podkarpackich.

Klasa V. Grunty orne słabe.

Grunty naogół ubogie, a wskutek tego zawodne i nieurodzajne.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) grunty drobno piaszczyste, głębokie, często za suche. Do uprawy łatwe;
b) grunty iłowate, żelaziste z niebieskiemi i rdzawemi plamami, nieprzewiewne, na nieprzepuszczalnem podłożu; grunty sapowate, podmokłe, ciężkie lub zimne, do meljoracji trudne lub nienadające się wcale;
c) grunty wapienne i marglowe płytkie z bardzo małą ilością części gliniastych, ze znaczną ilością kamieni wapiennych, ubogie w materje organiczne;
d) grunty torfowe, dobre, zmeljorowane, zawierające mało części mineralnych; części roślinne są mało rozłożone (można rozróżnić

włókna roślinne). Plony mniej pewne niż na gruntach klasy IV;

e) grunty okolic podgórskich i górskich, dość płytkie, dość kamieniste, bądź więcej strome i mniej dostępne niż w klasie IV.

Klasa VI. Grunty orne najsłabsze.

Grunty dają plony bardzo niskie lub bardzo niepewne. Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) grunty zupełnie piaszczyste, niespójne, lotne, suche, bardzo ubogie w materje organiczne. Należą tu piaski suche, bardzo płytkie lössy leżące na żwirze, piasku lub bezpośrednio na opoce, i takież płytkie bielice i rędziny;

b) grunty piaszczyste, mało zasobne, podmokłe, zimne wskutek wysokiego poziomu wód gruntowych, sapowate, często ze sporą zawartością storfiałej próchnicy (grunty przytorfowe);

c) grunty górskie płytkie, trudno dostępne bądź strome, kamieniste albo w położeniu uniemożliwiającem uprawę oziminy;

d) wszelkie rodzaje gruntów ornych, które z jakichkolwiek powodów (np. glebowych, stosunków wodnych lub nachylenia terenu) nie mogą być zaliczone do klas wyższych.

B. ŁĄKI.

Łąki są zaliczane do poszczególnych klas na podstawie średniej rocznej ilości i jakości zbieranego siana. Jako czynniki wtórne, wpływające na zaliczenie do klas wyższych lub niższych, powinny być brane pod uwagę: poziom wód gruntowych, zalewność, jakość gruntu, dostęp i łatwość sprzętu, potrzeba i możność wykonania meljoracji, stan kultury i stopień pielęgnacji.

Klasa I. Łąki najlepsze.

Łąki, stale przynajmniej trzykośne, o glebie zasobnej w składniki odżywcze, przepuszczalnej i przewiewnej. Położenie dostępne w każdej porze roku, powierzchnia równa, umożliwiająca wszelkie prace maszynowe. Poziom wód gruntowych korzystny. Zbiór siana co najmniej 60 q z 1 ha. Siano składa się z najszlachetniejszych traw słodkich i roślin motylkowych, prawie zupełnie bez chwastów łąkowych.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) łąki nadrzeczne i polne, zasilane naturalnemi zalewami, żyzną wodą z rzek i pól, przyczem zalewy przychodzą w porze odpowiedniej i woda nie pozostaje na łące zbyt długo, mając odpowiedni odpływ; meljoracji nie wymagają;

b) łąki mineralne, zmeljorowane, nawadniane, przyczem możliwe jest doprowadzanie w miarę potrzeby do każdej parceli dostatecznej ilości żyznej i ciepłej wody.

W klasie I występują szlachetne trawy słodkie, jak: rajgrasy, kostrzewy, wyczyniec łąkowy, owsiki oraz rośliny motylkowe, jak koniczyny, komonica, lucerna chmielowa i t. p. Wśród traw niema wartościowej, grubej i kwaśnej flory, skrzypów, trzcin, sitowi, turzycy, mchów i t. p.

Klasa II. Łąki bardzo dobre.

Łąki stale dwu lub czasami wielokośne o własnościach gleby, w położeniu i powierzchni, jak w klasie I. W warunkach sprzyjających poziom wód odpowiedni, jakość siana zbliżona do jakości na łąkach klasy I; w warunkach nie sprzyjających poziom wody za niski lub za wysoki, jakość siana gorsza lub ilość mniejsza, jednakże nie mniej niż 40 q z 1 ha.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) łąki nadrzeczne i polne, użyźniane przez naturalne zalewy, przyczem zalewy bywają czasem w porze niewłaściwej, przeszkadzając w sprzęcie siana lub też odpływ nie jest zupełnie dostateczny i woda miejscami stoi za długo;

b) łąki torfowe zmeljorowane z materją organiczną w stanie daleko posuniętego rozkładu (jak w klasie III gruntów ornych), posiadające urządzenia do dowolnego doprowadzania świeżej wody i regulowania jej poziomu;

c) łąki mineralne zmeljorowane, z urządzeniami, pozwalającemi na dowolne regulowanie nawodnienia nie wszystkich poszczególnych parcel lub też nawodnienia wodami mniej żyznemi niż w klasie I.

Klasa III. Łąki dobre.

Łąki stale dwukośne, gleba o własnościach fizycznych i chemicznych gorszych niż w klasie I i II. Powierzchnia równa; zbiór siana średnio ponad 25 q z 1 ha, przyczem obok traw szlachetnych występuje znaczna ilość traw nieszlachetnych oraz chwastów.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) łąki polne, nieużyźniane zalewami z pól, w latach suchszych poziom wód za niski, wydajność siana mniejsza; w latach mokrych wydajność większa, jakość gorsza. Dostęp łatwy;

b) łąki nadrzeczne lub nadjeziorne, niezalewane lub z niedostatecznym odpływem; w latach mokrych poziom wód za wysoki, ilość siana większa, lecz jakość gorsza; w latach suchych ilość siana mniejsza, lecz jakość lepsza. Dostęp utrudniony tylko w razie długotrwałych deszczów;

c) łąki torfowe zmeljorowane, z materją organiczną bardzo lub w znacznej części rozłożoną i wskutek tego dość przepuszczalne, posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej lub też łąki z urządzeniami, jak w klasie II, jednak z mniej rozłożoną materją organiczną;

d) łąki podgórskie i niżej położone, lepsze łąki górskie; łąki sztuczne lub naturalne, zmeljorowane i przynoszące odpowiedni zbiór siana mogą być zaliczane do klasy II.

Klasa IV. Łąki średnie.

Łąki przeważnie jednokośne.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) łąki zbyt suche o glebie przepuszczalnej, mało zasobne, nadające się raczej pod uprawę rolną. Poziom wód gruntowych zbyt niski. Łąki dostępne, o powierzchni mniej więcej równej. Urodzaj siana w latach suchych obniża się do 10 q z 1 ha, w latach mokrych może się znacznie podnieść. Siano może być średnie lub nawet dobrej jakości;

b) łąki mogące, ze względu na wydajność i jakość siana, być zaliczone do klas wyższych, lecz na których sprzęt jest znacznie utrudniony z powodu nierówności powierzchni, obecności krzaków lub kamieni, jako też do których jest utrudniony dostęp lub podlegają one częstym powodziom;

c) łąki torfowe, zmeljorowane, z materją organiczną mało rozłożoną, posiadające urządzenia do spiętrzania wody gruntowej, jednakże z małym zasięgiem podsiąkania wody wskutek małej przepuszczalności torfu lub też łąki torfowe o roślinności gorszej jakości niż w klasach wyższych;

d) łąki górskie wyżej położone lub mniej dostępne.

Klasa V. Łąki słabsze.

Łąki przeważnie jednokośne.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) łąki zbyt mokre, poziom wód gruntowych zbyt wysoki, dostęp często utrudniony, z reguły sprzęt ręczny. Zbiór siana dość obfity, lecz lichej jakości, składający się w przeważającej ilości z roślin grubych i kwaśnych;

b) łąki śródleśne, zacienione, bądź zachwaszczone florą leśną nawet w dobrych stosunkach wilgotnościowych.

Wśród flory klasy V spotykają się na łąkach, wymienionych w pkt. a), obficie skrzypy, trzciny, sitowia, turzyce i mchy, a na łąkach, wymienionych w pkt. b), częstokroć zachwaszczenie florą leśną.

Klasa VI. Łąki najsłabsze.

Łąki liche jednokośne.

Do klasy tej należy zaliczyć np.:

a) łąki na glebach bagiennych. Dostęp utrudniony; sprzęt ręczny; wywożenie siana bardzo uciążliwe, często możliwe tylko w pewnych porach roku; należą tu między innemi wierzchowiny wód otwartych i zamkniętych (o ile kosi się na nich trawę), moczary nad brzegami rzek i jezior lub na drodze wód, wybijających się stale na powierzchnię oraz w bagnistych kotlinach bezodpływowych. W latach wyjątkowo mokrych zbiór może być zupełnie uniemożliwiony. Zbiór siana może być dość znaczny, lecz jest ono bardzo liche, składające się wyłącznie z roślin grubych i kwaśnych, i nadaje się więcej na podściół;

b) wszystkie pozostałe łąki, które z jakichkolwiek bądź powodów nie mogą być zaliczone do klas wyższych.

Wśród flory klasy VI obficie występują skrzypy, trzciny, sitowie i mchy. Zjawiają się chwasty trujące.

C. PASTWISKA.

Pastwiska są zaliczane do poszczególnych klas na podstawie średniej wydajności i jakości paszy. Jako czynniki wtórne, wpływające na zaliczenie do klasy wyższej lub niższej, winny być brane również pod uwagę: rodzaj gleby, warunki klimatyczne i stosunki wodne gruntu, potrzeba i łatwość meljoracji, stan kultury i stopień pielęgnacji, ukształtowanie i wystawa terenu oraz bliskość wodopoju naturalnego.

Klasa I. Pastwiska najlepsze.

Pastwiska na pierwszej jakości gruntach mineralnych (jak I i II klasa gruntów ornych), posiadające odpowiednie stosunki wilgotnościowe z odpowiednim poziomem wód gruntowych, bądź wskutek dostatecznej ilości (powyżej 600 mm rocznie) i odpowiednio rozłożonych opadów atmosferycznych, bądź też na skutek celowych zabiegów meljoracyjnych. Okres wypasu co najmniej pięciomiesięczny, bez przerw w tym okresie. Powierzchnia równa, pastwisko łatwo dostępne. Roślinność szlachetna typowo pastwiskowa, wystarczająca do dobrego wyżywienia 3 — 4 krów (łącznie około 1300 kg żywej wagi) na 1 ha bez dożywienia przez cały okres wypasu.

Klasa II. Pastwiska bardzo dobre.

Od pastwisk I klasy różnią się:

a) bądź nieco mniejszą zasobnością glebv, czy gorszemi jej warunkami fizycznemi;

b) bądź też nieco gorszemi stosunkami wilgotnościowemi, czy to z powodu mniejszej ilości (około 600 mm rocznie) lub gorzej rozłożonych opadów, co może powodowac w niesprzyjających warunkach krótkie przerwy w okresie pasania, czy też wskutek niemożności dostarczenia wody przez istniejące urządzenia meljoracyjne wszystkim parcelom według potrzeby. Jakość paszy taka sama, jak na pastwiskach klasy I, lecz ilość przeciętnie mniejsza, umożliwiająca dobre wyżywienie do 3 krów (łącznie około 1000 kg żywej wagi) na 1 ha bez dożywienia przez cały okres wypasu.

Klasa III. Pastwiska dobre.

Gleba o własnościach fizycznych i chemicznych gorszych niż w klasie I i II (jak w średnich klasach gruntów ornych). Pastwiska dostępne o równej powierzchni. Ilość paszy dostateczna do dobrego wyżywienia średnio 2 do 3 krów (łącznie około 800 kg żywej wagi) na 1 ha bez dożywienia przez cały okres wypasu. Jakość paszy dobra, przyczem jednak obok najszlachetniejszej roślinności pastwiskowej występuje mniej szlachetna i chwasty:

a) pastwiska na gruntach bardziej zwięzłych z niewysoką (około 550 mm rocznie) ilością opadów, lub na lżejszych o większej ilości opadów (około 600 mm rocznie). Poziom wód gruntowych w dużym stopniu zależny od warunków atmosferycznych. W latach wilgotniejszych porost roślinności bujniejszy, jakość lepsza, w latach suchszych porost słabszy i dłuższe przerwy w pasaniu;

b) pastwiska na gruntach dość żyznych, o za wysokim normalnie poziomie wód gruntowych, powodującym w latach wilgotniejszych możność uszkadzania darni przez pasące się zwierzęta i gorszą jakość paszy skutkiem dość znacznej przymieszki chwastów. W latach suchszych jakość paszy lepsza, ale ilość mniejsza i możliwość przerw w okresie pasania. Pastwiska o lepszych stosunkach wilgotnościowych i zalewane żyznemi wodami, przyczem zalewy nie powodują dłuższej przerwy w pasaniu, mogą być zaliczone, zależnie od swej wydajności, do klasy II;

c) pastwiska na gruntach torfowych, jak w klasie IV gruntów ornych;

d) pastwiska górskie z okresem wypasania krótszym niż 3½ miesiąca, łatwo dostępne i prawie nie kamieniste.

Klasa IV. Pastwiska średnie.

Pastwiska, wymagające do normalnego użytkowania meljoracji, dostarczające paszy do dobrego wyżywienia 1 — 2 krów (łącznie około 500 kg żywej wagi) na 1 ha bez dożywienia przez cały okres wypasu, powierzchnia mniej więcej równa; znajdują się krzaki, kamienie i kępy:

a) pastwiska na gruntach średnich jakości, o małej przeciętnej ilości opadów (mniej niż 550 mm rocznie) i zbyt niskim poziomie wody gruntowej. Pasza może być średniej lub nawet dobrej jakości. Ilość niewielka. Ze względu na duże przerwy w okresie pasania, nadają się raczej pod uprawę rolną;

b) pastwiska na gruntach torfowych, analogicznych do zaliczonych do klasy V gruntów ornych.

Klasa V. Pastwiska słabsze.

Pastwiska, dostarczające paszy do dobrego wyżywienia 1 krowy na 1 ha, bez dożywienia przez cały okres wypasu. Znajdują się krzaki i kamienie:

a) pastwiska na gruntach lżejszych o za wysokim normalnie poziomie wód gruntowych. W latach wilgotniejszych pasanie utrudnione z powodu psucia się darni. Liczne kępy śmiałka darniowego; w paszy przeważają rośliny nieodpowiednie. W latach suchszych łatwiejsze pasanie i jakość paszy lepsza;

b) pastwiska górskie, o gorszej jakości traw niż na zaliczonych do klasy III i trudniej od nich dostępne, więcej kamieniste, jednak możliwe do normalnego wypasania lub z okresem wypasu krótszym niż 3½ miesiąca.

Klasa VI. Pastwiska najsłabsze.

Pastwiska, na których nie może znaleźć pełnego wyżywienia 1 krowa na 1 ha. Meljoracje potrzebne, lecz często utrudnione:

a) pastwiska na glebach lekkich, za suchych, mało również stosowanych pod uprawę. Roślinność nikła, jakość paszy licha;

b) pastwiska na glebach bagiennych. Często nie można pasać na całej powierzchni. Jakość paszy zupełnie licha. Pastwiska bywają częściowo wykaszane, dając siano zdatne raczej na podściół;

c) pastwiska, które z jakichkolwiek bądź powodów nie mogą być zaliczone do klas wyższych (np. strome stoki).

D. GRUNTY POD WODAMI.

Klasa I. Grunty pod wodami najlepsze.

Grunty pod wodami zamkniętemi, posiadające jako naturalną glebę dna, grunty zaliczone do klasy I gruntów ornych.

Klasa II. Grunty pod wodami bardzo dobre.

Grunty pod wodami zamkniętemi, posiadające jako naturalnę glebę dna, grunty zaliczone do klasy II gruntów ornych, do klasy III opisanych w pkt. d) i e) oraz do klasy IV w pkt. b) i c).

Klasa III. Grunty pod wodami dobre.

Grunty pod wodami zamkniętemi, posiadające jako naturalną glebę dna, grunty zaliczone do klasy III gruntów ornych, opisanych w pkt. a), b), c), f) i g), oraz do klasy IV, opisanych w pkt. d) i h).

Klasa IV. Grunty pod wodami średnie.

Grunty pod wodami zamkniętemi, posiadające jako naturalną glebę dna, grunty zaliczone do klasy IV gruntów ornych, opisanych w pkt. a), e), f) i g).

Klasa V. Grunty pod wodami słabe.

Grunty pod wodami zamkniętemi, posiadające jako naturalną glebę dna, grunty zaliczone do klasy V gruntów ornych.

Klasa VI. Grunty pod wodami najsłabsze.

Grunty pod wodami zamkniętemi, posiadające jako naturalną glebę dna, grunty zaliczone do klasy VI gruntów ornych oraz grunty pod wodami otwartemi.

Obniża się klasyfikację o jedną klasę w przypadkach, gdy zachodzi jeden z następujących warunków:

1) dno jest nierówne, nie dające się osuszyć zapomocą normalnych środków;

2) zbiornik wody ma zlewnię z przewagą lasów, torfowisk, kwaśnych łąk, bagien, co wpływa na kwasowość wody;

3) zbiorniki wód zasilane są przeważnie ze źródeł, położonych bezpośrednio przy zbiornikach wód (nie dotyczy to stawów pstrągowych);

4) przepływ wód jest nieunikniony;

5) nadmiar wód (burzowych, z wylewów rzek czy strumieni i t. p.);

6) dopływ wód jest niedostateczny (sezonowy);

7) nadmierna przesiąkliwość dna.

W przypadku zbiegu dwóch lub więcej czynników wyżej wymienionych można obniżyć klasyfikację o dwie klasy, nie niżej jednak, jak do klasy VI.

E. GRUNTY POD LASAMI.

Klasa I.

Grunty leśne, porośnięte drzewostanami dębowemi nieodroślowemi, odznaczającemi się strzałami prostemi, gonnemi, dobrze oczyszczającemi się, czyli grunty odpowiadające najwyższej klasie jakości drzewostanu i bonitacji siedliska dla dębu. Do klasy tej zalicza się grunty leśne: czarnoziemowe, lössowe, gliniaste i piaszczysto-gliniaste, głębokie, żyzne, świeże, zasobne w słodką próchnicę, przepuszczalne, także nie porośnięte drzewostanami, lecz podlegające obowiązkowi zalesienia. Do tej klasy należy zaliczyć wikliny sztucznie hodowane na gruntach ornych, zaliczanych do klasy I, II i III gruntów ornych.

Klasa II.

Wszystkie grunty leśne, niewyszczególnione w klasie I i III. Należą tu także wikliny sztucznie hodowane na gruntach ornych, zaliczanych do klasy IV i V gruntów ornych.

Klasa III.

Wszystkie grunty leśne, jako takie normalnie użytkowane, porośnięte drzewostanami o słabym przyroście i rozwoju. W szczególności wszystkie grunty leśne o niskiej klasie jakości drzewostanu i bonitacji siedliska oraz takież grunty nieporośnięte drzewostanami, lecz podlegające obowiązkowi zalesienia. Do klasy tej zalicza się grunty leśne np.: piaszczyste, żwirowate suche, takież grunty mokre, zimne, sapowate z kwaśną próchnicą, żelaziste, na podłożu nieprzepuszczalnem (występuje orsztyn); grunty okolic podgórskich i górskich płytkie, strome, kamieniste, marglowe płytkie z bardzo małą ilością części ilastych i próchnicznych, a ze znaczną ilością kamieni wapiennych, torfowe lub bagienne. Należy tu zaliczyć wszelkie wikliny nie wymienione w klasie I i II.

F. NIEUŻYTKI.

Do nieużytków zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, rojsty, strome stoki i parowy, niemożliwe do użytkowania jako grunty orne, leśne, łąki lub pastwiska, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, torfie, glinie, piasku i t. p. oraz grunty pod wodami otwartemi lub zamkniętemi w rozumieniu obowiązujących przepisów rybackich, o ile wody te nie są użytkowane w celach hodowli ryb lub rybołówstwa.

253.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 kwietnia 1935 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Na podstawie art. 30 ust. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnem (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610) zarządza się co następuje:

§ 1. Załącznik Nr. 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. Nr. 96, poz. 871), w brzmieniu rozporządzeń: z dnia 6 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 951) oraz z dnia 13 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 94), uzupełnia się pozycją następującą:

Poz. tar. celn.	Nazwa towaru
955	Rury żelazne, stalowe-walcowane, ciągnione, spawane, również z gwintem, przymocowanemi kołnierzami, łącznikami; łączniki do rur, kołnierze, zakończenia, kształtki do rur.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Nie dotyczy ono jednak towarów, wymienionych w rozporządzeniu niniejszem, nadanych do bezpośredniego przywozu do polskiego obszaru celnego, nie wyłączając wolnych obszarów celnych, najpóźniej w przededniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, tudzież znajdujących się w tym dniu na polskim obszarze celnym, jeżeli towary te zostaną zgłoszone do odprawy celnej ostatecznej w ciągu dni 30 od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sławek*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Przemysłu i Handlu: *H. Floyar-Rajchman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 195).

254.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o przyjmowaniu przez notarjuszy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej obligacyj 6% Pożyczki Narodowej na pokrycie należności z tytułu podatku od darowizn.

Na podstawie art. 7 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 września 1933 r. o wypuszczeniu pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) oraz art. 28 i 42 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (załącznik 1 do rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 4 maja 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Obligacje 6% Pożyczki Narodowej mogą być przyjmowane przez notarjuszy, mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, na rachunek osoby, obowiązanej (bezpośrednio lub solidarnie z inną osobą) do uiszczenia podatku od darowizn, o ile są wystawiane na imię tejże osoby lub jeżeli ta osoba stała się właścicielem obligacyj w drodze przelewu, dokonanego za zezwoleniem Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej.

§ 2. Obligacjami 6% Pożyczki Narodowej może być uiszczony tylko podatek państwowy. Dodatek komunalny powinien być uiszczony gotówką.

§ 3. Obligacje 6% Pożyczki Narodowej mają bvć złożone zasadniczo wraz ze wszystkiemi kuponami, których termin płatności jeszcze nie upłynął.

§ 4. Na poczet należności zalicza się:
a) wartość nominalną obligacyj,
b) wartość bieżącego kuponu po dzień złożenia obligacji.

Wartość nominalna obligacyj, które płatnik chce złożyć łącznie z wartością bieżącego kuponu, powinna mieścić się w ramach należności podatkowej. Jeżeli suma nominalna łącznie z kuponem bieżącym przewyższa sumę należnego podatku, należy przyjąć od płatnika mniejszą sumę w obligacjach, brakującą zaś kwotę pobrać w gotówce.

Przy obliczaniu wartości bieżącego kuponu należy posiłkować się następującą formułką:

$$\frac{1 \times \text{ilość sztuk oblig. licząc, że wszystkie są po 50 zł} \times \text{il. dni}}{120}$$

Wstawia się ilość dni, które upłynęły od daty płatności ostatniego kuponu już płatnego łącznie z dniem jego płatności, nie wliczając dnia złożenia obligacyj, oraz licząc każdy miesiąc pełny, który już upłynął, w ilości dni 30.

Przykład: Podatnik składa 23 sierpnia obligacje nominalnej wartości 3.200 zł; obliczenie:

$$\frac{1 \times 64 \times 52}{120} = 27 \text{ zł } 73 \text{ gr.}$$

W razie natomiast przedstawienia przez płatnika obligacyj, przy których brakuje jednego lub dwóch niepłatnych kuponów, notarjusz powinien obliczyć wartość tych kuponów i o tę kwotę zmniejszyć wartość nominalną obligacyj, podlegającą przyjęciu na podatek.

§ 5. Obligacje, przyjęte na podatek od darowizn, notarjusze odsyłają w trybie, przewidzianym w § 64 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r., zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), do kasy urzędu skarbowego, przyczem w deklaracji wzór Nr. 4, przewidzianej powyższem rozporządzeniem, suma przyjętych obligacyj powinna być wykazywana osobno od sumy podatku, przyjętego w gotówce.

Ponadto należy wyszczególnić w tej deklaracji numery obligacyj według poszczególnych odcinków, ilość kuponów oraz imiona i nazwiska osób, od których obligacje przyjęto.

W rubryce „Uwagi" wykazu wpływów, prowadzonego w myśl § 63 wymienionego wyżej rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r., należy podawać nominalną sumę przyjętych obligacyi oraz ilość kuponów, znajdujących się przy tych obligacjach.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1935 r. Nr. 25, poz. 172).

255.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1935 r.

o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 617) zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr. 119, poz. 978), w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 21 lutego 1935 r. o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 71), w punkcie I 3 b) 1 po wyrazie „Kresowy" dodaje się przecinek i wyraz „Obywatelski".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1935 r. Nr. 25, poz. 173).

256.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 kwietnia 1935 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego.

Na podstawie art. 2, 4, 5, 6, 11, 12, 13, 16, 27 i 28 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 170) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. 1) Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu cukru skrobiowego (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 170); ustawa ta będzie oznaczana w rozporządzeniu niniejszem nazwą „ustawa o opodatkowaniu cukru skrobiowego".

2) Paragrafy, wymienione w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

3) Skróty oznaczają:

a) „izba skarbowa" — również Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) w Katowicach,

b) „urząd skarbowy" — urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych,

c) „wytwórnia" — wytwórnia cukru skrobiowego.

§ 2. Od wydanych w pierwszej instancji orzeczeń władzy skarbowej można wnieść odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, której decyzja w administracyjnym toku instancyj jest ostateczna. Odwołanie powinno być wniesione za pośrednictwem władzy, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia.

§ 3. Rokiem obrachunkowym dla wytwórni cukru skrobiowego jest okres czasu od dnia 1 września jednego roku do dnia 31 sierpnia następnego roku.

Wywóz cukru skrobiowego zagranicę.

§ 4. Cukier skrobiowy wywieziony zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska wolny jest od podatku pod warunkiem zachowania przepisów następujących:

1) Przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest zgłosić wywóz cukru skrobiowego zagranicę rejonowi kontroli skarbowej lub urzędnikowi kontroli skarbowej, pełniącemu stały nadzór nad wytwórnią, oraz wręczyć jednocześnie sporządzone według wzoru Nr. 4 świadectwo przewozowe i wtórnik tegoż.

2) Urzędnik kontroli skarbowej:

a) sprawdza zgodność świadectwa przewozowego i jego wtórnika ze stanem przesyłki,

b) nakłada — w razie dodatniego wyniku sprawdzenia — na opakowania lub środki przewozowe zamknięcia urzędowe w sposób uniemożliwiający dostęp do cukru skrobiowego bez naruszenia tych zamknięć,

c) zaznacza na obu egzemplarzach świadectwa przewozowego ilość i rodzaj nałożonych plomb urzędowych oraz ich znaki i numery, jak również znaki i numery środków przewozowych,

d) zwraca świadectwo przewozowe przedsiębiorcy wytwórni, a wtórnik świadectwa przesyła niezwłocznie listem poleconym do wyjściowego urzędu celnego.

3) Przedsiębiorca wytwórni — po zapisaniu wywożonego cukru skrobiowego do księgi podatku na rozchód — dołącza świadectwo przewozowe do kolejowego listu przewozowego i wysyła przesyłkę do wyjściowego urzędu celnego.

§ 5. 1) Po przybyciu przesyłki cukru skrobiowego do wyjściowego urzędu celnego, urząd ten:

a) sprawdza zgodność świadectwa przewozowego dołączonego do kolejowego listu przewozowego z wtórnikiem tegoż świadectwa otrzymanym drogą pocztową,

b) sprawdza całość środków przewozowych i stan zamknięć urzędowych; jeżeli przytem zawartość przesyłki nie wzbudza żadnych wątpliwości, urząd celny ogranicza się do zbadania nałożonych zamknięć urzędowych; w razie stwierdzenia naruszenia zamknięcia urzędowego urząd bada ściśle zawartość przesyłki cukru skrobiowego,

c) wypisuje na świadectwie przewozowem i jego wtórniku wynik i datę odprawy oraz odprawia przesyłkę zagranicę, przyjmując świadectwo przewozowe za deklarację celną, a przesyłkę wpisuje do rejestru wywozu,

d) pozostawia u siebie świadectwo przewozowe, a jego wtórnik zwraca organowi skarbowemu, który go nadesłał; organ ten zwraca wtórnik świadectwa przewozowego wytwórni, jako dowód rozchodu cukru skrobiowego bez opłaty podatku.

2) W razie stwierdzenia przy odprawie, że podana w świadectwie przewozowem i jego wtórniku ilość wywożonego cukru skrobiowego jest niezgodna ze stanem przesyłki — urząd celny, nie poświadczając świadectwa przewozowego ani wtórnika, sporządza w dwóch egzemplarzach protokół, w którym opisuje stan opakowania i zamknięć urzędowych oraz znalezioną ilość cukru skrobiowego. Obydwa egzemplarze protokółu oraz świadectwo przewozowe i wtórnik tegoż przesyła urząd celny do urzędu skarbowego miejsca wysłania, a przesyłkę z cukrem skrobiowym odprawia zagranicę, wpisując ją do rejestru wywozu.

3) Po otrzymaniu wymienionego w ustępie poprzedzającym protokółu urząd skarbowy przeprowadza odpowiednie dochodzenie i niezależnie od ewentualnego wdrożenia postępowania karno-skarbowego wymierza wytwórni odpowiednią kwotę podatku.

4) Jeżeli przesyłka cukru skrobiowego nie nadejdzie do urzędu celnego w ciągu miesiąca od daty odbioru wtórnika świadectwa przewozowego, urząd ten zwraca wtórnik urzędowi skarbowemu miejsca wysłania celem przeprowadzenia dochodzeń. Gdyby przedsiębiorca wytwórni nie udowodnił, że przesyłka wyszła zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska, urząd skarbowy wymierza podatek od odpowiedniej ilości cukru skrobiowego. W tym przypadku przedsiębiorca wytwórni powinien skreślić w księdze podatku odpowiednią pozycję cukru skrobiowego z rubryki wywozu zagranicę i zapisać ją w rubryce rozchodu cukru skrobiowego za opłatą podatku.

5) Przesyłki cukru skrobiowego, wywożonego na obszar W. M. Gdańska podlegają postępowaniu przekazowemu stosownie do umowy polsko - gdańskiej z dnia 24 października 1921 r., zatwierdzonej ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 16, poz. 139).

Zużycie cukru skrobiowego do przemysłowego wyrobu środków niespożywczych.

§ 6. Cukier skrobiowy w stanie skażonym, przeznaczony dla przemysłu nieprodukującego środków spożywczych, wolny jest od podatku.

§ 7. 1) Nieopodatkowany cukier skrobiowy, przeznaczony dla przemysłu nieprodukującego środków spożywczych, może być wydany z wytwórni jedynie po uprzedniem skażeniu w przepisowy sposób w obecności urzędnika kontroli skarbowej, z wyjątkami przewidzianemi w § 15.

2) Na okoliczność skażenia cukru skrobiowego powinien być spisany protokół w 2 egzemplarzach, podpisany przez przedsiębiorcę wytwórni lub jego zastępcę oraz obecnego przy skażeniu urzędnika kontroli skarbowej. Jeden egzemplarz protokółu powinien być przechowywany w wytwórni, drugi zaś przesyła urzędnik kontroli skarbowej właściwemu urzędowi skarbowemu.

§ 8. 1) Środek skażający powinien być sprawdzony przed użyciem go do skażenia cukru skrobiowego.

2) Jeżeli urzędnik kontroli skarbowej obecny przy skażeniu cukru skrobiowego, poweźmie wątpliwość co do tożsamości i właściwości środka skażającego, powinien przesłać go do laboratorjum chemicznego Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego; w razie ujemnych wyników badania środka skażającego koszty badania ponosi przedsiębiorca wytwórni.

§ 9. 1) Jeżeli przedsiębiorca wytwórni zamierza wyrabiać cukier skrobiowy przeznaczony na cel wymieniony w § 6 przed uzyskaniem nań zamówień i skażać taki cukier już przy jego wyrobie, obowiązany jest zgłosić to rejonowi kontroli skarbowej lub urzędnikowi, pełniącemu nadzór nad wytwórnią, celem dopilnowania skażenia i spisania protokółu.

2) W przypadku przewidzianym w ust. 1 cukier skażony powinien być osobno przechowywany.

§ 10. 1) Skażanie powinno odbywać się w ten sposób, ażeby środek skażający został dokładnie zmieszany z cukrem skrobiowym.

2) Celem dokładniejszego skażenia zarówno skażany cukier skrobiowy, jak i środki skażające, mogą być rozpuszczone w wodzie lub innych płynach.

§ 11. 1) Nieopodatkowany cukier skrobiowy, przeznaczony dla przemysłu nieprodukującego środków spożywczych, powinien być skażony jednym z następujących środków: skrobi co najmniej 5%, ałunu chromowego lub chromianu co najmniej 1%, taniny o zawartości garbnika powyżej 40% co najmniej 1%, ługu sodowego lub potasowego co najmniej 5%, węglanu sodu co najmniej 10%, węglanu potasu co najmniej 10%, proszku mydlanego co najmniej 1%, boraksu co najmniej 1%, chlorku cynku lub chlorku wapnia co najmniej 1%, formaliny lub fenolu lub kresolu lub kwasu salicylowego co najmniej 2%, mąki ryżowej lub otrąb ryżowych co najmniej 10%, dwuchromianu potasowego albo sodowego co najmniej 1%, β - naftolu lub chlormetakresolu co najmniej 1% na wagę cukru skrobiowego.

2) Do stosowania innych środków skażenia potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu.

§ 12. Pozwolenia na nabycie nieopodatkowanego cukru skrobiowego w stanie skażonym wydaje urząd skarbowy właściwy dla siedziby przedsiębiorstwa, w którem cukier ma być zużyty. W pozwoleniu urząd skarbowy wymieni siedzibę rejonu kontroli skarbowej, w którym znajduje się przedsiębiorstwo otrzymujące pozwolenie na nabycie cukru.

§ 13. 1) Celem uzyskania pozwolenia na nabycie nieopodatkowanego cukru skrobiowego (§ 12) przedsiębiorca powinien złożyć podanie do urzędu skarbowego.

2) W podaniu należy wskazać: firmę i siedzibę przedsiębiorstwa, miejsce przechowania i zużycia nieopodatkowanego cukru skrobiowego, cel, na jaki cukier skrobiowy ma być zużyty i przebieg techniczny przerobu tego cukru oraz wytwórnię, w której cukier ma być nabyty i środek skażenia.

§ 14. 1) Zabrania się używania nieopodatkowanego cukru skrobiowego do innego celu, aniżeli ten, dla którego cukier został zwolniony od podatku.

2) Odkażanie cukru skrobiowego (usuwanie środka skażającego) jest wzbronione.

§ 15. Urząd skarbowy może zezwolić na dokonanie skażenia cukru skrobiowego, przeznaczonego na cel, wymieniony w § 6, poza wytwórnią tego cukru, w przedsiębiorstwie zużywającem cukier. W takim przypadku 1 egzemplarz protokółu o dokonaniu skażenia pozostaje w odnośnem przedsiębiorstwie, a drugi odsyła organ skarbowy obecny przy skażeniu

urzędowi skarbowemu właściwemu dla siedziby wytwórni.

§ 16. Nieopodatkowany cukier skrobiowy, przeznaczony dla przemysłu nieprodukującego środków spożywczych, zarówno skażony, jak i nieskażony, powinien być wysyłany z wytwórni do przedsiębiorstwa w którem ma być zużyty, pod zamknięciem urzędowem i ze świadectwem przewozowem według wzoru Nr. 4. Urzędnik kontroli skarbowej obecny przy wysłaniu takiego cukru skrobiowego z wytwórni przesyła wtórnik świadectwa przewozowego do rejonu kontroli skarbowej, właściwego dla przedsiębiorstwa, w którem cukier ma być zużyty. Po nadejściu cukru skrobiowego do przedsiębiorstwa przerobu rejon kontroli skarbowej zwróci poświadczony wtórnik świadectwa przewozowego wytwórni, z której cukier pochodzi.

Przewóz cukru skrobiowego z jednej wytwórni do drugiej.

§ 17. Cukier skrobiowy podlegający opodatkowaniu może być przewieziony bez uiszczenia podatku z jednej wytwórni do drugiej w celu dalszego przerobu. Przewóz cukru odbywa się w trybie i pod warunkami ustalonemi w § 4 i 5 dla wywozu cukru skrobiowego zagranicę, z tą zmianą, iż czynności urzędu celnego co do odprawy przesyłki zagranicę zostają zastąpione przez odbiór przesyłki w miejscu przerobu pod nadzorem rejonu kontroli skarbowej.

Zwrot podatku.

§ 18. Podatek od cukru skrobiowego, użytego po wprowadzeniu do wolnego obrotu do wyrobów przemysłowych wywiezionych zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska, będzie zwracany wytwórcy wyrobów w trybie i na warunkach stosowanych przy zwrocie podatku od cukru buraczanego (sacharozy).

Wymiar podatku.

§ 19. 1) Za podstawę do wymiaru należnego Skarbowi Państwa podatku od cukru skrobiowego służy waga tego produktu.

2) Jeżeli tara naczynia z cukrem skrobiowym jest wyraźnie oznaczona i nie nasuwa wątpliwości, wagę cukru skrobiowego wyprowadza się z różnicy pomiędzy wagą brutto naczynia z cukrem skrobiowym i tarą.

3) Gdyby na naczyniu z cukrem skrobiowym tara nie była oznaczona lub podana jej wysokość wzbudzała uzasadnione wątpliwości, wówczas władza skarbowa wymierzająca podatek określi tarę naczynia, posługując się porównaniem z wagą innych podobnych naczyń.

4) Jeżeli stwierdzona przy wywozie z wytwórni waga netto cukru skrobiowego w poszczególnych opakowaniach okaże się niższą od wagi wykazanej w księdze podatku od cukru skrobiowego nie więcej, niż o 2%, podatek uiszcza się od wagi ustalonej przy wywozie. W przeciwnym razie uiszcza się podatek od wagi cukru w danem naczyniu, wykazanej w księdze podatku od cukru skrobiowego, zmniejszonej o 2%.

5) Od cukru skrobiowego w paczkach papierowych pobiera się podatek od wagi brutto.

§ 20. 1) Cukier skrobiowy zawarty w wyrobach przywożonych z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska podlega opodatkowaniu na podstawie wyniku analizy próbki wyrobów.

2) Jeżeli przywiezione wyroby zawierają oprócz cukru skrobiowego także cukier buraczany, a osoba uprawniona do rozporządzania przesyłką nie żąda przeprowadzenia analizy próbek wyrobów, wówczas do opodatkowania cukru skrobiowego przyjmuje się jego zawartość w wyrobach w wysokości 10% wagi wyrobów.

§ 21. 1) Od cukru skrobiowego wyrobionego w kraju wymierza podatek urząd skarbowy.

2) Przy przywozie cukru skrobiowego z zagranicy podatek wymierza urząd celny załatwiający odprawę celną.

3) Przy przywozie cukru skrobiowego z obszaru W. M. Gdańska podatek wymierza odbiorczy urząd przekazowy.

Płatność podatku.

§ 22. 1) Od cukru skrobiowego wyrobionego w kraju uiszcza podatek przedsiębiorca wytwórni bezpośrednio w kasie skarbowej lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności najpóźniej w chwili wprowadzania cukru skrobiowego do wolnego obrotu z wyjątkiem przypadku zakredytowania podatku.

2) Przez wprowadzenie do wolnego obrotu rozumie się wydanie cukru skrobiowego z magazynu wytwórni, przeznaczonego do przechowywania tego produktu.

§ 23. 1) Do uiszczenia podatku od cukru skrobiowego przywiezionego z zagranicy obowiązana jest osoba uprawniona do rozporządzenia towarem w rozumieniu przepisów celnych.

2) Podatek pobiera urząd celny jednocześnie z należnościami celnemi na podstawie wyniku rewizji celnej.

§ 24. Od cukru skrobiowego przywiezionego z obszaru W. M. Gdańska uiszcza podatek odbiorca przesyłki. Wydanie odbiorcy przekazanej przesyłki może nastąpić dopiero po uiszczeniu podatku.

Kredytowanie podatku.

§ 25. 1) Podatek od cukru skrobiowego wyrobionego w kraju może być zakredytowany przedsiębiorcy wytwórni przez izbę skarbową.

2) Przedsiębiorca korzystający z kredytu podatku od cukru skrobiowego obowiązany jest prowadzić księgę kredytów według wzoru Nr. 2.

3) Nieuiszczenie zakredytowanej kwoty podatku we właściwym terminie powoduje ściągnięcie w drodze przymusowej (art. 10) nietylko całej zaległej

kwoty z odsetkami od zaległości i kosztami egzekucji, lecz również wszelkich nawet później płatnych kwot zakredytowanego podatku. Nadto, przedsiębiorca, który nie uiści w terminie zakredytowanego podatku, może ponownie uzyskać kredyt podatkowy jedynie za zgodą Ministra Skarbu.

Dokonywanie analiz chemicznych.

§ 26. Do wykonywania analiz chemicznych i wydawania orzeczeń analityczno-chemicznych w sprawach wynikających z przepisów dotyczących opodatkowania cukru skrobiowego uprawnione jest laboratorjum chemiczne Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w Warszawie.

Urządzenie wytwórni.

§ 27. 1) Wytwórnia cukru skrobiowego nie może być połączona z innem przedsiębiorstwem przemysłowem, wytwarzającem środki spożywcze, ani z przedsiębiorstwem handlowem.

2) Na wyjątki od przepisu ust. 1 może zezwolić co do istniejących wytwórni izba skarbowa.

§ 28. 1) Wytwórnia cukru skrobiowego powinna posiadać nad głównem wejściem widoczny napis oznaczający rodzaj przedsiębiorstwa.

2) Budynki wytwórni oraz ich poszczególne pomieszczenia mają być zaopatrzone w odpowiednie napisy określające ich przeznaczenie.

§ 29. 1) Wszelkie przewody (rury) służące do odprowadzania syropu powinny być umieszczone całkowicie wewnątrz pomieszczenia.

2) Gotowy syrop może być odprowadzany wyłącznie do specjalnych zbiorników, z których odbywa się rozlew do naczyń.

§ 30. 1) Zlewanie syropu ze zbiorników do beczek lub innych naczyń może się odbywać tylko między godziną 7 i 21.

2) Na wyjątki od przepisu ust. 1 może zezwolić izba skarbowa.

§ 31. 1) Do przechowywania gotowego cukru skrobiowego przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest posiadać osobny magazyn, który może być połączony tylko z pomieszczeniem, w którem odbywa się ważenie cukru skrobiowego.

2) Na wyjątki od przepisu ust. 1 może zezwolić co do istniejących wytwórni izba skarbowa.

§ 32. Na wszelkich opakowaniach, służących do cukru skrobiowego (beczki, skrzynie, worki, blaszanki, szklane opakowania i t. p.) z wyjątkiem paczek papierowych (§ 19 ust. 5) powinna być wyraźnie uwidoczniona ich waga własna (tara). Nadto na tych opakowaniach należy uwidocznić trwale, farbą lub na druczkach nazwę wytwórni, z której pochodzi zawarty w nich cukier skrobiowy.

Sprawdzanie wytwórni.

§ 33. Przedsiębiorca nowowybudowanej wytwórni obowiązany jest najpóźniej na 14 dni przed rozpoczęciem produkcji złożyć urzędowi skarbowemu zgłoszenie przedsiębiorstwa, dołączając w dwóch egzemplarzach:

a) plan sytuacyjny i szczegółowy wytwórni i jej pomieszczeń z oznaczeniem miejsc, gdzie się znajdują urządzenia wytwórni,
b) dokładny opis wszystkich pomieszczeń wytwórni i ich przeznaczenia,
c) opis wszystkich urządzeń wytwórni, służących do wyrobu cukru skrobiowego i
d) opis postępowania technicznego.

§ 34. 1) Każda wytwórnia podlega przed jej uruchomieniem sprawdzeniu przez władzę skarbową.

2) Sprawdzenie (weryfikację) wytwórni przeprowadza kierownik urzędu skarbowego albo jego zastępca przy pomocy urzędników kontroli skarbowej w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

3) Przed terminem wyznaczonym na sprawdzenie przedsiębiorca obowiązany jest poczynić w wytwórni wszelkie niezbędne przygotowania, aby urzędnicy zaraz po przybyciu na miejsce mogli przystąpić do czynności.

4) Przy sprawdzaniu przedsiębiorca obowiązany jest udzielać urzędnikom wszelkich wymaganych wyjaśnień oraz dostarczyć potrzebnych przyrządów i odpowiedniej pomocy.

5) Sprawdzenie wytwórni wymaga następujących czynności:

a) oględzin i sprawdzenia z planem i opisem pomieszczeń, urządzeń i naczyń fabrycznych,
b) przemiaru wodą aparatu do scukrzania skrobi (konwertora) i zbiorników gotowego produktu (§ 29 ust. 2),
c) zbadania i zabezpieczenia pomieszczeń i urządzeń fabrycznych w celu skutecznej kontroli produkcji,
d) sporządzenia protokółu o sprawdzeniu.

§ 35. Z czynności sprawdzenia sporządza się protokół weryfikacyjny, podpisany przez urzędników przeprowadzających sprawdzenie, oraz przez przedsiębiorcę lub jego zastępcę. Protokół przedstawia się izbie skarbowej wraz ze zgłoszeniem i jego załącznikami; akta weryfikacyjne powinny być oparafowane i opatrzone pieczęcią urzędową.

§ 36. 1) Jeżeli izba skarbowa ustali, że urządzenie wytwórni odpowiada wymaganiom ustawy o opodatkowaniu cukru skrobiowego i przepisom rozporządzenia niniejszego, zatwierdza akta weryfikacyjne i zawiadamia o tem przedsiębiorstwo, które z tą chwilą może uruchomić wytwórnię (art. 11 ust. 3).

2) Zatwierdzenie aktów weryfikacyjnych, o którem mowa w ust. 1, może mieć charakter warunkowy. W tym przypadku izba skarbowa określi, jakie zmiany bądź uzupełnienia w urządzaniu wytwórni

uważa za konieczne oraz zaznaczy, w zależności od ich znaczenia dla kontroli skarbowej nad wytwórnią, czy jej uruchomienie może nastąpić po, czy też przed dokonaniem tych zmian lub uzupełnień. W tym drugim przypadku przedsiębiorca obowiązany jest bezzwłocznie przystąpić do wykonania zmian wskazanych przez izbę skarbową.

§ 37. Jeden egzemplarz zatwierdzonych aktów weryfikacyjnych powinien być przechowany w przedsiębiorstwie, a drugi w urzędzie skarbowym.

§ 38. 1) O urządzeniu nowych lub zmianie zgłoszonych pomieszczeń albo urządzeń wytwórni obowiązany jest przedsiębiorca złożyć urzędowi skarbowemu w ciągu 3-ch dni zgłoszenie w dwóch egzemplarzach z odpowiedniemi załącznikami, wymienionemi w § 33.

2) Do sprawdzenia zgłoszenia o zmianach oraz dalszego w tej sprawie postępowania mają zastosowanie przepisy §§ 34 i 37.

Kontrola wyrobu.

§ 39. Wyrób cukru skrobiowego odbywa się pod stałym nadzorem skarbowym.

§ 40. Przedsiębiorca obowiązany jest zawiadomić rejon kontroli skarbowej przed każdorazowem uruchomieniem wytwórni o zamiarze wyrobu cukru skrobiowego najpóźniej na 24 godziny przed uruchomieniem wytwórni.

§ 41. Po wstrzymaniu ruchu wytwórni urzędnik kontroli skarbowej nakłada zabezpieczenie urzędowe na aparat do scukrzania skrobi (konwertor) oraz na aparaty do podgęszczania soków (aparaty próżniowe) tak, aby dopływ płynów do tych przyrządów i używanie ich nie było możliwe bez naruszenia znaków urzędowych.

§ 42. Gdyby, pomimo zawiadomienia przez przedsiębiorcę o zamierzonym wyrobie cukru skrobiowego (§ 40), urzędnik kontroli skarbowej nie zgłosił się przed oznaczoną godziną uruchomienia wytwórni, przedsiębiorcy służy prawo zdjęcia zabezpieczeń urzędowych (§ 41) i uruchomienia wytwórni. O zdjęciu zabezpieczeń urzędowych zarząd wytwórni obowiązany jest sporządzić protokół przy udziale i za podpisem 2-ch świadków i przesłać go do urzędu skarbowego.

Ważenie i magazynowanie cukru skrobiowego.

§ 43. 1) Wyrobiony cukier skrobiowy podlega zważeniu pod nadzorem urzędnika kontroli skarbowej.

2) Nalewanie syropu do naczyń i opakowań, jak również opakowywanie glukozy stałej, i ważenie powinno się odbywać tylko w pomieszczeniach na ten cel przeznaczonych.

§ 44. 1) Po zważeniu zapisuje się cukier skrobiowy do księgi podatku od cukru skrobiowego (wzór Nr. 1) i przenosi się go do magazynu.

2) Jeżeli po napełnieniu syropem beczka okaże się niedość szczelna, wówczas przed wpisaniem na przychód do księgi może ona być pod nadzorem urzędnika skarbowego dozorującego wytwórnię opróżniona przez przelanie syropu do innego naczynia, do zbiornika fabrycznego lub przez oddanie do ponownego przerobu.

§ 45. 1) Opakowania z cukrem skrobiowym powinny być ustawione w magazynie w takim porządku, by sprawdzenie zapasów nie nastręczało trudności.

2) W magazynie wytwórni nie wolno przechowywać próżnych opakowań (beczek, skrzyń i t. p.).

§ 46. W magazynie powinna być umieszczona tablica, na której przedsiębiorca obowiązany jest wykazywać szczegółowe zestawienie każdorazowego stanu zapasów cukru skrobiowego w magazynie.

Ponowny przerób.

§ 47. Cukier skrobiowy zważony i wpisany do księgi podatku może być wzięty do ponownego przerobu za zezwoleniem urzędu skarbowego. W takim przypadku przeniesienie cukru skrobiowego z magazynu następuje pod nadzorem urzędnika skarbowego po wpisaniu na rozchód w księdze podatku od cukru skrobiowego.

Wywóz cukru skrobiowego z wytwórni do wolnego obrotu.

§ 48. 1) Cukier skrobiowy może być wywożony z wytwórni do wolnego obrotu tylko między godziną 7 i 19.

2) Cukier skrobiowy wydawany z magazynu powinien być zapisany na rozchód w księdze podatku od cukru skrobiowego z wyjątkiem przewidzianym w § 49.

3) Wydanie cukru z magazynu może nastąpić dopiero po uiszczeniu przypadającego odeń podatku.

§ 49. Jeżeli przedsiębiorca zapłaci zgóry odpowiednią kwotę tytułem podatku, może wysyłać próbki cukru skrobiowego o wadze do ½ kg bez zapisywania każdej próbki do księgi podatku. W takim przypadku wysyłane próbki powinny być zapisywane przy wysłaniu do księgi próbek według wzoru Nr. 3, a natomiast do księgi podatku zapisuje się w łącznych ilościach 1 dnia każdego miesiąca cukier skrobiowy wysłany tytułem próbek w ciągu poprzedniego miesiąca.

§ 50. 1) Na każdą przesyłkę cukru skrobiowego, wysyłanego z wytwórni za opłatą podatku z wyjątkiem próbek i przesyłek pocztowych — obowiązany jest przedsiębiorca sporządzić przed wydaniem cukru z wytwórni świadectwo przewozowe według wzoru Nr. 5 oraz wypełnić równocześnie grzbiet świadectwa.

2) Świadectwo przewozowe doręcza się odbiorcy lub przewoźnikowi cukru skrobiowego.

3) Grzbiety świadectw przewozowych obowiązany jest przedsiębiorca przechowywać w wytwórni.

4) Zeszyty z blankietami świadectw przewozowych i grzbietów powinny być oparafowane i opatrzone pieczęcią urzędu skarbowego.

5) Wszystkie świadectwa przewozowe powinny być opatrzone kolejnemi numerami; grzbiety powinny być oznaczone temi samemi numerami, co i świadectwa przewozowe.

6) W razie zagubienia w drodze świadectwa przewozowego przewoźnik obowiązany jest zawiadomić o tem najbliższego urzędnika kontroli skarbowej.

Sprawdzanie zapasów.

§ 51. 1) Przechowywane w wytwórni zapasy cukru skrobiowego podlegają sprawdzaniu przez władze skarbowe.

2) Sprawdzenie zapasów uskutecznia się przez: a) sprawdzenie zawartości cukru skrobiowego w niektórych opakowaniach; b) obliczenie ogólnej wagi cukru skrobiowego na podstawie ilości znajdujących się w magazynie opakowań z cukrem skrobiowym i ich wagi netto wykazanej w księdze podatku od cukru skrobiowego; c) porównanie rzeczywistych zapasów cukru skrobiowego z pozostałością książkową.

3) O sprawdzeniu zapasów oraz o wyniku czynności rewizyjnych czyni się wpis w księdze podatku od cukru skrobiowego przez całą jej szerokość. Przedsiębiorca wytwórni lub jego zastępca, o ile jest obecny przy rewizji, podpisuje wpis rewizyjny w księdze podatku od cukru skrobiowego i ewentualnie zaznacza przytem swoje uwagi co do treści wpisu.

Nadwyżki i ubytki.

§ 52. Jeżeli przy rewizji rzeczywisty zapas cukru skrobiowego okaże się większym od tego, jaki powinien się znajdować wedle księgi podatku od cukru skrobiowego, całą stwierdzoną nadwyżkę należy zapisać na przychód w tej księdze.

§ 53. 1) Ujawnione przy rewizji ubytki przekraczające 2% wagi netto poszczególnych opakowań lub naczyń z cukrem podlegają opodatkowaniu. Ubytki takie należy zapisać na rozchód w księdze podatku od cukru skrobiowego. O stwierdzeniu podlegającego opodatkowaniu ubytku cukru skrobiowego należy bezzwłocznie zawiadomić urząd skarbowy, przesyłając mu odpis zapisu uskutecznionego przy rewizji w księdze podatku od cukru skrobiowego.

2) Urząd skarbowy wydaje orzeczenie, nakładając na przedsiębiorstwo obowiązek uiszczenia podatku od ubytków cukru skrobiowego w ciągu 14 dni od daty doręczenia orzeczenia.

3) W razie stwierdzenia braku całego opakowania z cukrem skrobiowym wdraża się dochodzenie karno - skarbowe, niezależnie od wymierzenia wytwórni podatku od całej ilości cukru skrobiowego, jaki był zawarty w tem opakowaniu.

Zniszczenie cukru skrobiowego.

§ 54. 1) Jeżeli cukier skrobiowy, podlegający podatkowi, a przechowywany w magazynie wytwórni albo wywożony zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska albo z wytwórni do przedsiębiorstwa przemysłowego pod węzłem podatku w stanie nieskażonym, ulegnie zniszczeniu, przedsiębiorca wytwórni może być zwolniony od zapłaty podatku od zniszczonego cukru skrobiowego, o ile o zniszczeniu zostanie zawiadomiony rejon kontroli skarbowej najpóźniej w ciągu 24 godzin po zajściu wypadku zniszczenia, bądź też w razie przewozów — w ciągu 24 godzin po otrzymaniu przez przedsiębiorcę wiadomości o wypadku.

2) Urzędnik rejonu przystąpi natychmiast do sprawdzenia otrzymanego doniesienia, a wyniki dochodzeń złoży w drodze służbowej izbie skarbowej do decyzji.

Wytwórnie skrobi, mączki skrobiowej i dekstryn.

§ 55. 1) Przedsiębiorcy wytwórni skrobi (krochmalu), mączki skrobiowej lub dekstryn obowiązani są zgłosić pisemnie w dwóch egzemplarzach przedsiębiorstwo urzędowi skarbowemu, podając: a) imię i nazwisko przedsiębiorcy lub firmę, b) miejsce położenia wytwórni, c) rodzaj wyrabianych produktów i d) szkic wytwórni i opis postępowania technicznego.

2) Urząd skarbowy potwierdza 1 egzemplarz zgłoszenia i zwraca go przedsiębiorcy celem przechowania i okazywania na żądanie organów skarbowych. Drugi egzemplarz zgłoszenia pozostaje w urzędzie skarbowym.

Księgi obrachunkowe i dokumenty.

§ 56. Przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest prowadzić: 1) księgę podatku od cukru skrobiowego (wzór Nr. 1), 2) księgę kredytów (wzór Nr. 2), 3) księgę próbek (wzór Nr. 3) i 4) zeszyty świadectw przewozowych (wzory Nr. Nr. 4 i 5).

§ 57. 1) Wpisów do ksiąg należy dokonywać wyraźnie, atramentem; nie mogą one zawierać podskrobań i zamazań, a wszelkie poprawki powinny być dokładnie uwidocznione i w przepisowy sposób uskutecznione.

2) Wpisy na każdej stronicy powinny być podsumowane i dodane do poprzedniego przeniesienia.

3) W końcu miesiąca sporządza przedsiębiorca obrachunek miesięczny i przesyła odpis księgi podatku od cukru skrobiowego za ubiegły miesiąc izbie skarbowej najpóźniej do 5 dnia następnego miesiąca. Odpis powinien być podpisany przez przedsiębiorcę wytwórni albo jego zastępcę i poświadczo-

ny przez urzędnika kontroli skarbowej dozorującego wytwórnię.

§ 58. Dokumenty służące za podstawę wpisów do ksiąg (grzbiety i wtórniki świadectw przewozowych, protokóły, pokwitowania kasowe, odcinki blankietów nadawczych P. K. O. i t. p.) powinny być trwale umieszczone w teczkach i znajdować się przy księgach wytwórni, a na żądanie kontrolujących urzędników skarbowych powinny im być przedstawiane do wglądu i rewizji.

§ 59. W końcu roku obrachunkowego (31 sierpnia) przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest zamknąć księgi obrachunkowe, a pozostałości przenieść do nowych ksiąg, których otwarcie (przeniesienie) zaświadcza kierownik rejonu kontroli skarbowej.

§ 60. Księgi i blankiety świadectw przewozowych sporządza przedsiębiorca wytwórni swoim kosztem i staraniem i nie później niż dnia 1 lipca składa je urzędowi skarbowemu do oparafowania.

§ 61. 1) Księgi i dokumenty przewidziane w rozporządzeniu niniejszem obowiązany jest przedsiębiorca wytwórni przechowywać w ciągu 5 lat.

2) W razie likwidacji przedsiębiorstwa przed upływem terminu wskazanego w ust. 1, księgi wraz z dokumentami powinny być przesłane do urzędu skarbowego najpóźniej w ciągu 14 dni po wyczerpaniu zapasów cukru skrobiowego w wytwórni.

Zastępca przedsiębiorcy i pracownicy wytwórni.

§ 62. 1) O ustanowieniu zastępcy przedsiębiorca wytwórni obowiązany jest zawiadomić urząd skarbowy (art. 12).

2) Ustanowienie zastępcy przedsiębiorcy wytwórni jest konieczne wowczas, gdy przedsiębiorstwo należy do osoby prawnej lub takiej osoby fizycznej, która z jakichkolwiek powodów nie może wypełniać osobiście lub nie wypełnia obowiązków, wynikających z przepisów ustawy o opodatkowaniu cukru skrobiowego oraz z przepisów rozporządzenia niniejszego.

3) Zawiadomienie o ustanowieniu zastępcy powinien poza przedsiębiorcą podpisać także i zastępca na dowód, że zastępstwo przyjmuje.

§ 63. Władzą właściwą do zażądania od przedsiębiorstwa wytwórni ustanowienia zastępcy przedsiębiorcy (art. 12 ust. 5) jest urząd skarbowy.

§ 64. 1) Orzeczenie o usunięciu pracownika wytwórni, który popełnił nadużycie na szkodę Skarbu Państwa lub w popełnieniu takiego nadużycia współdziałał (art. 12 ust. 4), jak również zarządzenie w sprawie wstrzymania ruchu wytwórni wskutek nieustanowienia zastępcy lub nieusunięcia pracownika (art. 12 ust. 5) wydaje urząd skarbowy.

2) Po zastosowaniu się przedsiębiorcy do żądania władzy skarbowej (ust. 1) urząd skarbowy obowiązany jest niezwłocznie zezwolić na wznowienie ruchu wytwórni.

Przepisy przejściowe.

a) Zgłoszenie i sprawdzenie istniejących wytwórni.

§ 65. 1) Przedsiębiorcy wytwórni obowiązani są zgłosić urzędowi skarbowemu zapasy cukru skrobiowego, posiadanego w wytwórni w dniu wejścia w życie ustawy o opodatkowaniu cukru skrobiowego, w ciągu 3 dni od tej daty.

2) Przedsiębiorcy istniejących wytwórni cukru skrobiowego, które były w ruchu przed dniem wejścia w życie ustawy o opodatkowaniu cukru skrobiowego, obowiązani są zgłosić je w ciągu 3 dni od powyższej daty urzędowi skarbowemu i złożyć w ciągu 30 dni od tej daty załączniki wymienione w § 33 w dwóch egzemplarzach.

3) Wytwórnie, wymienione w ust. 2, podlegają sprawdzeniu (weryfikacji) w trybie określonym w §§ 34, 35, 37 i 38, o ile wyrabiają albo zamierzają wyrabiać cukier skrobiowy.

4) Sprawdzenie wytwórni wymienionych w ust. 2 nie powoduje przerwy w ich ruchu, o ile przedsiębiorcy wykonają w oznaczonym terminie zmiany i uzupełnienia w urządzeniach tych wytwórni, określone przez izbę skarbową.

§ 66. 1) Przedsiębiorcy istniejących wytwórni skrobi (krochmalu), mączki skrobiowej i dekstryn obowiązani są zgłosić przedsiębiorstwo urzędowi skarbowemu w ciągu 14 dni po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia w sposób określony w § 55.

2) Urząd skarbowy potwierdzi jeden egzemplarz zgłoszenia i zwróci go przedsiębiorcy celem przechowania. Drugi egzemplarz zgłoszenia pozostaje w urzędzie skarbowym.

b) Opodatkowanie zapasów cukru skrobiowego poza wytwórniami.

§ 67. Kto w dniu 12 kwietnia 1935 r. posiada cukier skrobiowy bądź na składach poza magazynami wytwórni cukru skrobiowego, bądź w miejscach sprzedaży, bądź w przedsiębiorstwach, używających cukru skrobiowego do produkcji przemysłowej (wytwórnie cukierków, pomadek, chałwy i t. p.) w ilościach przewyższających 100 kg, obowiązany jest zgłosić całą posiadaną ilość cukru skrobiowego w ciągu 10 dni od powyższej daty rejonowi kontroli skarbowej, pisemnie w dwóch egzemplarzach, podając:

1) swoje imię i nazwisko lub firmę,
2) ilość posiadanego cukru skrobiowego,
3) na jaki cel cukier skrobiowy jest przeznaczony i
4) dokładne miejsce przechowania zgłoszonego cukru skrobiowego.

§ 68. 1) Kontrola skarbowa wciągnie wniesione zgłoszenie do założonego na ten cel wykazu, opatrzy je numerem pozycji, o ile możności sprawdzi, czy treść zgłoszenia odpowiada rzeczywistości, a następnie co do cukru skrobiowego, przeznaczonego na cele spożywcze, obliczy przypadającą należność podatkową, wypisze na obu egzemplarzach zgłoszenia kwotę podatku i kasę skarbową, w której należy zapłacić podatek od cukru skrobiowego, poczem zwróci jeden egzemplarz zgłoszenia osobie, która je złożyła, a drugi dołączy do swego wykazu.

2) Podatek od zapasów cukru skrobiowego (§ 67) powinien być uiszczony do dnia 30 kwietnia 1935 r.

3) Zapasy cukru skrobiowego, znajdujące się w magazynach zakładów przemysłowych, które nabyły ten cukier celem zużycia go do wyrobów innych, niż artykuły spożywcze, nie podlegają w myśl art. 27 ust. 2 opodatkowaniu. Jednakże odstępowanie przez wspomniane zakłady przemysłowe zapasów cukru skrobiowego innym osobom lub firmom bez zezwolenia władzy skarbowej lub zużywanie go do celów spożywczych jest niedozwolone.

§ 69. Kontrola skarbowa, w miarę możności, nie czekając na zgłoszenia, ustali i spisze bezzwłocznie podlegające opodatkowaniu zapasy cukru skrobiowego poza wytwórniami tego produktu i dopilnuje terminowego uiszczenia podatku od tych zapasów.

§ 70. Cukier skrobiowy, znajdujący się w transporcie w dniu 12 kwietnia 1935 r., obowiązany jest zgłosić odbiorca do opodatkowania w sposób określony w §§ 67 i 68 w ciągu 5 dni po nadejściu przesyłki na miejsce przeznaczenia, o ile posiadany zapas wraz z ilością otrzymaną z transportu przewyższa 100 kg.

§ 71. 1) Kontrola skarbowa przedstawi wykazy i zgłoszenia do dnia 25 maja 1935 r. urzędowi skarbowemu wraz z uwagami co do zapłaty podatku, a ten przedstawi je wraz ze swemi wykazami izbie skarbowej do dnia 10 czerwca 1935 r.

2) Izby skarbowe przedstawią Ministerstwu Skarbu do dnia 25 czerwca 1935 r. sumaryczne wykazy cukru skrobiowego zgłoszonego do opodatkowania (§§ 67 i 70) oraz kwot należnego i zapłaconego podatku.

Przepis końcowy.

§ 72. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 12 kwietnia 1935 r. Nr. 25, poz. 174).

URZĄD SKARBOWY AKCYZ I MONOPOLÓW
w . . . .

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dnia 9 kwietnia 1935 r. (poz. 256).

Wzór Nr. 1
do § 56.

KSIĘGA PODATKU

od cukru skrobiowego wytwórni

w . . . . . na rok 19 . . .

Objaśnienia:

1) W rubrykach od 1 — 7 wpisuje przedsiębiorca dokładne dane co do opakowań, wagi i rodzaju cukru w chwili ważenia wyprodukowanych wyrobów przed złożeniem do magazynu.

2) W rubrykach 18 i 19 organa kontrolne wpisują każdorazowo wagę sprawdzonej zawartości cukru skr. w niektórych opakowaniach.

3) W rubryce 8 przedsiębiorca wpisuje datę wywozu zgodnie z datą świadectwa przewozowego.

4) W rubrykach 10 — 15 wpisuje się dokładne dane co do opakowań z cukrem, wydawanym z magazynu wytwórni; dane te muszą być zgodne z zapisami odpowiedniej pozycji rubryki 1 — 7.

5) W rubrykach 16 i 17 wpisuje się wagę netto rzeczywiście otrzymaną przy wywozie, przyczem różnicę z rubr. 14 i 16 względnie 15 i 17 wpisuje się w rubrykach 24 — 27.

6) W rubrykach 28 i 29 wykazuje się rzeczywistą wagę cukru skrobiowego, ustaloną przy wywozie z magazynu (rubr. 16 i 17), o ile ona jest wyższa od wagi, wykazanej przy składaniu cukru skrobiowego do magazynu (rubr. 6 i 7), — lub o ile jest niższa od tej wagi nie więcej niż o 2%.

Jeżeli ubytek pomiędzy wagą ustaloną przy wywozie (16 i 17), i wagą wykazaną przy składaniu (6 i 7 wzgl. 14 i 15) przekracza 2%, wówczas do rubryki 28 i 29 wpisuje się ilość cukru skrobiowego, ustaloną przy wywozie wraz z ubytkami, przekraczającemi 2% (16 + 28 lub 17 + 29).

W rubrykach tych należy również zapisywać ilości cukru skrobiowego, wykazywane w rubr. 26 i 27 tytułem podlegających opodatkowaniu ubytków cukru skrobiowego ponad 2%, stwierdzonych przy wywozie tego cukru zagranicę lub na cele przemysłowe (20 do 23).

7) W rubrykach 30 i 31 przedsiębiorca obowiązany jest wykazywać pozostałość cukru skrobiowego według następujących przykładów, których cyfry oznaczają odpowiednie rubryki tej księgi:
[6 — (16 + 24 + 26)] lub [7 — (17 + 25 + 27)], albo [6 — (20 + 24 + 26)] lub [7 — (21 + 25 + 27)], albo [6 — (22 + 24 + 26)] lub [7 — (23 + 25 + 27)].

8) Odpisy księgi podatku przesyła się izbie skarbowej do dnia 5 każdego miesiąca za poprzedni miesiąc.

9) Każda przesyłka cukru skrobiowego, wydawanego z magazynu wytwórni do wolnego obrotu, powinna być zapisana na rozchód w oddzielnej pozycji z wykazaniem uiszczenia przypadającej należności podatkowej.

(Strona wewnętrzna 1)

	PRZYCHÓD						R O Z C H Ó D																					Ogółem do opodatkowania		Pozostaje		
	Otrzymano cukru skrobiowego								Wydano cukru skrobiowego za opłatą podatku										Wysłano bez opłaty podatku				Ubytki						Waga netto		
			Waga							Waga przy składaniu do magazynu					Waga przy wywozie netto		Waga przy sprawdzaniu zapasów netto		zagranicę		do celów przemysłowych i do przerobu		do 2%		powyżej 2%						
					netto								netto						Waga netto przy wywozie								rubryki 16/17+26/27				
Liczba porządkowa	Data	Nr. Nr. opakowań	Brutto	Tara	Syropu	Glukozy	Data wydania lub rewizji	Nr. świadectwa przewozowego	Nr. Nr. opakowań	Pozycja zważenia (rubr. 1)	Brutto	Tara	Syropu	Glukozy	Syropu	Glukozy	Syropu	Glukozy	Syropu	Glukozy	Syropu	Glukozy	Syropu	Glukozy	Syropu	Glukozy	Syropu	Glukozy	Syropu	Glukozy	Uwagi
			Kilogramów								Kilogramów																				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32
	Z przeniesienia																														
	Do przeniesienia																														

(Strona wewnętrzna 2)

Przypadający podatek spożywczy	WPŁACONO				UMORZONO PODATKU				Zakredytowano podatku			Pozostaje do zapłaty		Uwagi
	Kasa	Data	Pozycja dziennika przychodu	Podatku spożywczego	Zarządzenie		w kwocie							
					Data	Nr.	zł	gr	poz. księgi kred.	zł	gr	zł	gr	
33	34	35	36	37	38	39	40		41	42		43		44

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

Nazwa przedsiębiorstwa ....

Wzór Nr. 2
do § 56.

KSIĘGA KREDYTÓW

na rok 19..................

L. p.	Udzielono kredytu				Cofnięto kredyt			Wykorzystano kredytu		Termin płatności	Kredyt wznow. po zapłaceniu zakredytowan. podatku				Kwota wolnego kredytu	Obliczenie odsetek				Uwagi
	Zarządzenie		Na jaki termin	Na kwotę	Zarządzenie		Na kwotę	Pozycja księgi podatku	Na kwotę		Kasa	Data	Pozycja dziennika przychodu	Kwota		Za czas		Stopa procentowa	Kwota należnych odsetek	
	Data	Nr.		zł | gr	Data	Nr.	zł | gr		zł | gr					zł | gr	zł | gr	od	do		zł | gr	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21

Wzór Nr. 3
do § 56.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

KSIĘGA PRÓBEK

wytwórni .... w ....

na rok 19 ....

Data	Odbiorca	Rodzaj produktu	Waga			Ogółem od początku miesiąca netto kg.	Uiszczono podatku	Nr. pokwitowania na zapłacony podatek
			Brutto	Tara	Netto			
			kilogramów					
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Wzór Nr. 4
do § 56.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

Odcinek świadectwa przewozowego Nr. ....
na przewóz cukru skrobiowego zagranicę
z wytwórni .... w ....

Odbiorca	Rodzaj produktu	opakowań *) Rodzaj	opakowań *) Ilość	opakowań *) Numery	Waga kilogramów Brutto	Waga kilogramów Tara	Waga kilogramów Netto	plomb urzędowych o	plomb urzędowych Numery	Wyjściowy Urząd Celny
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Razem										

Dnia .... 19....

Podpis wysyłającego.

Z wtórnikiem świadectwa sprawdziłem.

Dnia .... 19....

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego.

*) Jeżeli przesyłka składa się z większej ilości opakowań, należy dołączyć konsygnację opakowań do świadectwa przewozowego towarzyszącego przesyłce.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

Wtórnik świadectwa przewozowego Nr. ....
na przewóz cukru skrobiowego zagranicę
z wytwórni .... w ....

Odbiorca	Rodzaj produktu	opakowań *) Rodzaj	opakowań *) Ilość	opakowań *) Numery	Waga kilogramów Brutto	Waga kilogramów Tara	Waga kilogramów Netto	plomb urzędowych Ilość	plomb urzędowych Numery	Wyjściowy Urząd Celny
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Razem										

Dnia .... 19....

Podpis wysyłającego.

Poświadczenie odprawy.

Ze świadectwem przewozowem sprawdziłem.
Powyższy towar załadowano do wagonu Nr. .... zabezpieczonego plombą urzędową o znaku Nr. ....

Dnia .... 19....

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego.

Powyższy towar:
1) nadszedł dnia .... 19....
w stanie:
a) co do zamknięcia urzędowego ....
b) co do wagi netto ....
2) został odprawiony zagranicę dnia .... 19....

Dnia .... 19....

Pieczęć i podpis urzędnika celnego.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w ....

Świadectwo przewozowe Nr. ....
na przewóz cukru skrobiowego zagranicę
z wytwórni .... w ....

Odbiorca	Rodzaj produktu	opakowań *) Rodzaj	opakowań *) Ilość	opakowań *) Numery	Waga kilogramów Brutto	Waga kilogramów Tara	Waga kilogramów Netto	plomb urzędowych Ilość	plomb urzędowych Numery	Wyjściowy Urząd Celny
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Razem										

Dnia .... 19....

Podpis wysyłającego.

Poświadczenie odprawy.

Z wtórnikiem świadectwa przewozowego sprawdziłem.
Powyższy towar załadowano do wagonu Nr. .... zabezpieczonego plombą urzędową o znaku .... Nr. ....

Dnia .... 19....

Pieczęć i podpis urzędnika skarbowego.

Powyższy towar:
1) nadszedł dnia .... 19....
w stanie:
a) co do zamknięcia urzędowego ....
b) co do wagi netto ....
2) został odprawiony zagranicę dnia .... 19....

Dnia .... 19....

Pieczęć i podpis urzędnika celnego.

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych

w..

GRZBIET ŚWIADECTWA PRZEWOZOWEGO Nr. ....

na przewóz cukru skrobiowego na rynek wewnętrzny z wytwórni

.... w ....

Odbiorca	Rodzaj produktu	Opakowań: Rodzaj	Opakowań: Ilość	Opakowań: Numery	Waga (Kilogramów): Brutto	Waga (Kilogramów): Tara	Waga (Kilogramów): Netto
1	2	3	4	5	6	7	8
Razem . .							

Dnia 19

Podpis wysyłającego

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych
w ....

Wzór Nr. 5
do § 56.

ŚWIADECTWO PRZEWOZOWE Nr. ....

na przewóz cukru skrobiowego na rynek wewnętrzny z wytwórni
.... w ....

Odbiorca	Rodzaj produktu	Opakowań			Waga Kilogramów		
		Rodzaj	Ilość	Numery	Brutto	Tara	Netto
1	2	3	4	5	6	7	8
Razem . .							

Dnia 19

Podpis wysyłającego

257.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 kwietnia 1935 r.

o oznaczeniu instytucyj kredytu długoterminowego, uprawnionych do dokonywania konwersji.

Na podstawie art. 21, ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) zarządzam co następuje:

§ 1. Do dokonywania konwersji długów rolniczych na kredyt długoterminowy w listach zastawnych, przewidzianej w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841), są uprawnione następujące instytucje kredytu długoterminowego:

1) Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie,

2) Towarzystwo Kredytowe Ziemskie we Lwowie,

3) Poznańskie Ziemstwo Kredytowe w Poznaniu,

4) Wileński Bank Ziemski, Spółka Akcyjna w Wilnie.

§ 2. Rozporządzenia, wydawane na podstawie art. 21, ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) mogą przewidywać inne, nieobjęte rozporządzeniem niniejszem, instytucje kredytu długoterminowego, upoważnione do dokonywania konwersji długów rolniczych na kredyt długoterminowy w listach zastawnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 196).

258.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 kwietnia 1935 r.

o ustaleniu listy związków rewizyjnych, zrzeszających spółdzielnie kredytowe, których wierzytelności nie podlegają przepisom ustawy z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych oraz przepisom rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

Na podstawie art. 12 pkt. 2) ustawy z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 213) oraz art. 6 ust. (1), pkt. 10) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) zarządzam co następuje:

§ 1. Postanowienia ustawy z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 213) nie dotyczą wierzytelności spółdzielni kredytowych w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowem (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321), o ile w dniu 10 kwietnia 1933 r. należały do następujących związków rewizyjnych:

Związek Spółdzielni Zarobkowych i Gospodarczych w Poznaniu,

Związek Spółdzielni Polskich w Warszawie,

Związek Stowarzyszeń Zarobkowych i Gospodarczych we Lwowie,

Związek Rewizyjny Spółdzielni Rolniczych w Warszawie,

Patronat Spółdzielni Rolniczych we Lwowie,

Związek Spółek Rolniczych w Cieszynie,

Związek Rewizyjny Polskich Spółdzielni Raiffeisena-Stefczyka w Katowicach,

Związek Rewizyjny Spółdzielni Rolniczych w Toruniu,

Związek Spółdzielni Spożywców Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie,

Związek Żydowskich Towarzystw Spółdzielczych w Polsce z siedzibą w Warszawie,

Związek Żydowskich Kupieckich Stowarzyszeń Spółdzielczych w Polsce z siedzibą w Warszawie,

Powszechny Związek na własnej pomocy opartych Spółdzielni we Lwowie,

Centralny Związek Spółdzielni Samopomocowych w Polsce z siedzibą we Lwowie,

Związek Rewizyjny Spółdzielni Ukraińskich we Lwowie,

Ruski Związek Rewizyjny we Lwowie,

Związek Spółek Niemieckich w Polsce z siedzibą w Łodzi,

Związek Spółdzielni Niemieckich w Polsce z siedzibą w Poznaniu,

Związek Spółdzielni Rolniczych na Polskę Zachodnią w Poznaniu,

Związek Niemieckich Spółdzielni Rolniczych w Polsce z siedzibą we Lwowie,

Związek Wiejskich Spółdzielni Województwa Pomorskiego w Grudziądzu.

§ 2. Przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 841) nie dotyczą wierzytelności spółdzielni kredytowych w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r., o prawie bankowem (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321), o ile należą do następujących związków rewizyjnych:

Związek Spółdzielni Rolniczych i Zarobkowo-Gospodarczych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie,

Związek Rewizyjny Spółdzielni Ukraińskich we Lwowie,

Związek Rewizyjny Ruskich Spółdzielni we Lwowie,

Związek Spółdzielni Niemieckich w Polsce z siedzibą w Poznaniu,

Związek Wiejskich Spółdzielni Województwa Pomorskiego w Grudziądzu,

Związek Żydowskich Spółdzielni w Polsce z siedzibą w Warszawie,

Związek Spółdzielni i Zrzeszeń Pracowniczych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie.

§ 3. Przynależność spółdzielni do związku rewizyjnego stwierdza się na podstawie zaświadczenia pisemnego wystawionego: w przypadku przewidzianym w § 1 przez związek rewizyjny lub Radę Spółdzielczą, że spółdzielnia była członkiem związku w dniu 10 kwietnia 1933 r., a w przypadku przewidzianym w § 2 przez związek rewizyjny, że spółdzielnia jest członkiem związku w chwili wystawienia zaświadczenia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 28 października 1934 r. Z dniem tym traci moc rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 maja 1933 r. o ustaleniu list związków rewizyjnych, zrzeszających spółdzielnie kredytowe, których wierzytelności nie podlegają przepisom ustawy z dnia 29 marca 1933 r. o ulgach w zakresie oprocentowania i terminów spłaty wierzytelności hipotecznych oraz nie mogą być przedmiotem postępowania przed urzędami rozjemczemi, przewidzianemi ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o utworzeniu urzędów rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 332).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 kwietnia 1935 r. Nr. 26, poz. 197).

259.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 marca 1935 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu.

Na podstawie art. 5 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) oraz art. 9 i 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 623) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 4 § 6 po wyrazach „do wyhodowania rozsady tytoniowej" stawia się kropkę i skreśla się dalsze wyrazy tego ustępu;

2) w § 17 dodaje się ust. 4 następującej treści: „Plantator obowiązany jest zniszczyć, najpóźniej do dnia 10 czerwca każdego roku uprawy tytoniu, pozostałość rozsady tytoniowej niezużytej dla własnej plantacji lub nie odstąpionej innym plantatorom";

3) w ust. 1 § 25 wyrazy „natychmiast po zbiorze liści i nasienia tytoniowego, a najpóźniej do 15 października" zastępuje się wyrazami „po ukończeniu zbioru liści i nasienia tytoniowego a najpóźniej do 15 września" oraz na końcu tego ustępu dodaje się nowe zdanie następującej treści: „W przypadkach wyjątkowych termin ten może być przedłużony przez właściwy zakład uprawy tytoniu.";

4) § 30 otrzymuje następujące brzmienie:
„Komisja szacunkowa składa się z 3-ch członków:

1. jednego wyznaczonego przez Ministra Skarbu jako przewodniczącego komisji,
2. drugiego wybranego przez przewodniczącego komisji z pośród ekspertów, wyznaczonych dla danej stacji wykupu tytoniu przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego,
3. trzeciego powołanego z pośród plantatorów tytoniu lub innych osób obznajmionych z uprawą tytoniu przez właściwą terytorjalnie Izbę Rolniczą; w okręgach nieobjętych działalnością Izb Rolniczych, lub w razie niepowołania tego członka przez Izbę Rolniczą, wyznaczy go terytorjalnie właściwa wojewódzka władza administracji ogólnej.

Komisję szacunkową zwołuje na posiedzenia przewodniczący komisji, na wniosek przedstawiciela zakładu uprawy tytoniu przeprowadzającego wykup tytoniu.

Jeżeli członek komisji szacunkowej, wymieniony w punkcie 3) ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie zgłosi się na posiedzenie komisji szacunkowej lub z jakichkolwiek powodów odmawia udziału w posiedzeniu komisji, przewodniczący komisji wybiera zastępcę z pośród 5 osób obecnych na miejscu, a przedstawionych przez plantatora, którego tytoń ma być przedmiotem ponownego szacunku.

W poszczególnych orzeczeniach komisji szacunkowej nie może brać udziału ekspert, którego orzeczenie dany plantator zakwestjonował.

Orzeczenia komisji szacunkowej zapadają większością głosów.

Członkowie komisji szacunkowej przy wydawaniu orzeczeń szacunkowych nie są zależni od władz, przez które zostali wyznaczeni.

Członkowie komisji szacunkowej, nie będący pracownikami Polskiego Monopolu Tytoniowego, otrzymują za uczestnictwo w posiedzeniach komisji wynagrodzenie w wysokości po 20 zł dziennie oraz zwrot kosztów przejazdu do miejsc wykupu tytoniu i diety za czas tego przejazdu według norm ustalonych dla funkcjonarjuszów państwowych wymienionych w pkt. 1) lit. g) ust. (1) § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłem miejscem służbowem oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320)";

5) pkt. e) § 39 otrzymuje następujące brzmienie: „z upływem terminu, do którego koncesja została nadana, przyczem termin ten upływa: o ile to dotyczy koncesji jednorocznych i koncesji na dokończenie kampanji uprawy tytoniu z dniem wyznaczonym koncesjonarjuszowi do dostawy tytoniu, o ile to dotyczy koncesji okresowych — z dniem wyznaczonym koncesjonarjuszowi do dostawy tytoniu w ostatnim roku trwania koncesji, a o ile to dotyczy koncesji na hodowlę rozsady tytoniowej z dniem 10 czerwca tego roku, na który koncesja ta została wydana.";

6) w ust. 1 § 42 po wyrazie „rośliny" skreśla się wyrazy „lub zbiory";

7) po ust. 1 § 42 dodaje się nowy ustęp następującej treści:

„W razie zaś jeżeli przed cofnięciem lub wygaśnięciem koncesji tytoń został już zebrany, wówczas byli plantatorzy lub ich zastępcy prawni obowiązani są albo zniszczyć zbiory tytoniu, w trybie ustalonym w poprzednim ustępie niniejszego paragrafu dla zniszczenia roślin tytoniowych, albo zebrany tytoń dostarczyć właściwemu zakładowi uprawy tytoniu w ciągu dni 14 od doręczenia decyzji o cofnięciu koncesji lub od wygaśnięcia koncesji.

W tym ostatnim przypadku odbiór i szacunek tytoniu odbywa się według zasad określonych w § 26 — 38 niniejszego rozporządzenia";

8) ust. 2 § 46 otrzymuje następujące brzmienie:

„Terytorjalną właściwość zakładów określa się jak następuje:

a) zakładowi uprawy tytoniu w Borszczowie podlega borszczowski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie tarnopolskiem powiat borszczowski, gminy Kasperowce i Sinków w powiecie zaleszczyckim, wsie Tarnawka i Zwiahel w gminie Kolędziany w powiecie czortkowskim, wsie Kociubińczyki i Siekierzyńce w gminie Sidorów oraz wieś Bosyry w gminie Czarnokońce Wielkie w powiecie kopyczynieckim,

b) zakładowi uprawy tytoniu w Jagielnicy — podlega jagielnicki okrąg uprawy tytoniu, obejmujący:

1. w województwie tarnopolskiem powiaty czortkowski, kopyczyniecki i zaleszczycki z wyjątkiem gmin i wsi należących do okręgu borszczowskiego oraz gminy Janów, Mogielnica, Mszaniec i wieś Podhajczyki gminy Trembowla w powiecie trembowelskim,
2. w województwie stanisławowskiem gminy Czernelica i Siemiakowce oraz wieś Horodnica w gminie Horodenka w powiecie horodeńskim,

c) zakładowi uprawy tytoniu w Monasterzyskach — podlega monasterzyski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący:

1. w województwie tarnopolskiem powiat buczacki oraz gminy Hołhocze, Horożanka, Litwinów, Toustobaby i Zawałów w powiecie podhajeckim,
2. w województwie stanisławowskiem gminę Konkolniki w powiecie rohatyńskim, wsie Byszów, Kończaki Nowe i Kończaki Stare w gminie Delejów w powiecie stanisławowskim, wieś Horyhlady w gminie Olesza w powiecie tłumackim oraz wsie Łuka, Piotrków, Siekierczyn i Uniż w gminie Niezwiska w powiecie horodeńskim,

d) zakładowi uprawy tytoniu w Tarnopolu podlega tarnopolski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie tarnopolskiem powiaty tarnopolski i skałacki,

e) zakładowi uprawy tytoniu w Zabłotowie podlega zabłotowski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie stanisławowskiem powiat śniatyński, powiat horodeński z wyjątkiem gmin i wsi należących do okręgu jagielnickiego i monasterzyskiego, gminy Gwoździec Miasto, Kołomyja, Kułaczkowce, Matejowce i Winograd w powiecie kołomyjskim oraz gminę Rożnów w powiecie kosowskim,

f) zakładowi uprawy tytoniu w Krzemieńcu — podlega wołyński okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie wołyńskiem powiaty krzemieniecki, rówieński i zdołbunowski,

g) zakładowi uprawy tytoniu w Lublinie — podlega lubelski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący:

1. w województwie lubelskiem powiaty janowski, krasnystawski, lubelski, puławski i zamojski, gminy Niemce i Spiczyn w powiecie lubartowskim, gminy Krzywiczki i Wiszniewice w powiecie chełmskim oraz gminę Grabowiec w powiecie hrubieszowskim,
2. w województwie kieleckiem gminę Sarnów w powiecie kozienickim,

h) zakładowi uprawy tytoniu w Grodnie podlega grodzieński okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie białostockiem powiaty augustowski, grodzieński i wołkowyski,

i) zakładowi uprawy tytoniu w Grudziądzu podlega pomorski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie pomorskiem powiaty grudziądzki, chełmiński, świecki i wąbrzeski oraz gminę Chełmża w powiecie toruńskim,

j) zakładowi uprawy tytoniu w Krakowie — podlega krakowski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący:

1. w województwie krakowskiem gminy Mogiła, Prądnik Czerwony, Ruszcza i Zielonki w powiecie krakowskim,
2. w województwie kieleckiem powiaty miechowski i pińczowski,

k) zakładowi uprawy tytoniu w Wodzisławiu podlega śląski okrąg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie śląskiem okrąg urzędowy Brzezie w powiecie rybnickim";

9) w § 49 po wyrazie: „silvestris" dodaje się przecinek i skreśla się wyraz: „ludzież" oraz w końcu paragrafu skreśla się kropkę i dodaje wyrazy: „i Nicotiana atropurpurea grandiflora".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 kwietnia 1935 r. Nr. 27, poz. 207).

260.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1935 r.

o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 1 i art. 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291) w brzmieniu ustawy z dnia 26 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 202) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się do zaległości w podatkach państwowych: gruntowym, przemysłowym od obrotu, dochodowym (dział I), od nieruchomości, od lokali, od placów budowlanych i wojskowym, wraz z dodatkami państwowemi i samorządowemi.

(2) Zaległości podatkowe, wymienione w ust. (1), nazywane będą w dalszym ciągu rozporządzenia niniejszego zaległościami.

(3) Ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, stosuje się w każdym podatku i w każdym okręgu wymiarowym odrębnie.

§ 2. (1) Ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, przysługują z urzędu osobom fizycznym, spadkom nieobjętym (wakującym) i spółkom jawnym, z następującemi zastrzeżeniami:

1) płatnicy, przeciwko którym wszczęto przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego dochodzenie karne z powodu naruszenia przepisów ustaw o podatkach, wymienionych w ust. (1) § 1, zagrożonego karą pozbawienia wolności, z ulg przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem nie korzystają, wyjąwszy przypadki, gdy na skutek przeprowadzonego dochodzenia płatnik został uwolniony od odpowiedzialności karnej lub gdy dochodzenie zostało umorzone;

2) płatnicy, którzy na podstawie § 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), pozbawieni zostali prawa do ulg określonych w tem rozporządzeniu, korzystają z ulg wynikających z rozporządzenia niniejszego tylko pod warunkami ustalonemi w § 12;

3) płatnicy, posiadający ordynacje (fideikomisy), mogą uzyskać ulgi określone w rozporządzeniu niniejszem, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych, w odniesieniu do wszystkich zaległości, bez względu na to, czy obciążają one tylko ordynacje, czy też także prywatne majątki tych płatników — na indywidualne podania wnoszone do Ministerstwa Skarbu.

(2) Osoby, niewymienione w ust. (1), mogą uzyskać ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, w przypadkach gospodarczo uzasadnionych, na podania wnoszone za pośrednictwem właściwych władz skarbowych do Ministerstwa Skarbu.

§ 3. (1) Płatnikowi, który w roku budżetowym 1934/35 uiścił co najmniej sumę, stanowiącą równowartość przypisanego mu w tym roku podatku (§ 1), a ogólna suma zaległości w tym podatku, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r., w porównaniu z ogólną sumą zaległości, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r.:

1) nie uległa zwiększeniu lub zmniejszyła się nie więcej niż o 25% — umarza się połowę zaległości w tym podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r. a uwidocznionych w księgach bierczych według stanu na dzień 31 marca 1935 r.;

2) zmniejszyła się więcej niż o 25% — umarza się całkowicie zaległości wymienione w pkt. 1).

(2) Płatnikowi, któremu w roku budżetowym 1934/35 nie przypisano podatku (§ 1), a który jednakowoż posiada w tym podatku zaległości, pochodzące z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., umorzenia przewidziane w ust. (1) oraz ulgi określone w paragrafach następnych przysługują, o ile ogólna suma tych zaległości, wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r., w porównaniu z ogólną ich sumą, wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r., wskutek dokonanych uiszczeń nie uległa zwiększeniu lub zmniejszyła się w stopniu przepisanym w ust. (1).

§ 4. (1) Zapłatę zaległości w podatku, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r., które nie ulegają umorzeniu na podstawie § 3 oraz pochodzących z roku budżetowego 1933/34, odracza się do dnia 31 marca 1938 r., o ile płatnik uiścił w roku budżetowym 1934/35 równowartość przypisanego mu w tym roku podatku i w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 będzie dobrowolnie uiszczać przypisywany mu w tych latach podatek.

(2) Niedopełnienie warunków, określonych w ust. (1), powoduje natychmiastową wymagalność odroczonych zaległości wraz z odsetkami za czas od dnia 1 kwietnia 1934 r. oraz utratę prawa do dalszych ulg, wynikających z paragrafów następnych.

§ 5. (1) Płatnikowi, który:

1a) w roku budżetowym 1934/35 uiścił przypisany mu w tym roku podatek, albo

b) w roku budżetowym 1934/35 uiścił, lub, zgodnie z postanowieniami § 7, uiści równowartość przypisanego mu w tym roku podatku i zarazem, w przypadkach przewidzianych w § 8, uiści w terminie do dnia 31 marca 1936 r. zaległości powstałe w tym podatku w roku budżetowym 1934/35,

umarza się, niezależnie od umorzeń, przewidzianych w § 3, 10% zaległości odroczonych w myśl § 4;

2) w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 uiści dobrowolnie podatek, jaki mu w tych latach będzie przypisywany, umorzy się

w roku budżetowym 1935/36 — 15%
" " " 1936/37 — 20%
" " " 1937/38 — 25%
zaległości odroczonych w myśl § 4.

(2) Prawo do umorzeń w poszczególnych latach budżetowych (ust. (1) pkt. 2)) uzależnia się od nabycia prawa do umorzenia w roku poprzedzającym.

(3) Podstawę umorzeń przewidzianych w ust. (1) stanowić będzie w każdym roku budżetowym suma zaległości, odroczona w myśl § 4.

(4) Umorzenia, przewidziane w ust. (1), dokonywane będą w ostatnim dniu każdego roku budżetowego. Wyjątek stanowi umorzenie przewidziane w pkt. 1) ust. (1), które dokonane będzie z końcem roku budżetowego 1935/36.

§ 6. (1) Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od zaległości odroczonych w myśl § 4, umarza się za czas od dnia ich powstania do dnia 31 marca 1934 r. włącznie.

(2) Odsetki i odsetki ulgowe, przypadające od tych zaległości za czas od dnia 1 kwietnia 1934 r., nie będą pobierane przez czas odroczenia, jeżeli dopełnione zostaną przez płatników warunki, określone w § 4.

§ 7. (1) Płatnik, który w roku budżetowym 1934/35 nie uiścił sumy, stanowiącej równowartość przypisanego mu w tym roku podatku (§ 1), korzysta mimo to z ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, jeżeli brakująca do wysokości tej sumy różnica oraz przypadające od niej odsetki zostaną wyrównane, bądź w drodze egzekucji, bądź w drodze dobrowolnej wpłaty, w terminie do dnia 1 czerwca 1935 r. Uzyskana z tego tytułu suma zostanie zarachowana na pokrycie zaległości powstałych w tym podatku w r. 1934/35.

(2) Dla posiadaczy gospodarstw wiejskich, których główne zajęcie stanowi prowadzenie tych gospodarstw, termin uiszczenia różnicy wyznacza się na dzień 1 września 1935 r.

(3) Przepisy ustępów poprzedzających mają odpowiednie zastosowanie do pokrycia zaległości w podatku, powstałych w roku budżetowym 1933/34, w tych wypadkach, gdy nie przypisano podatku w roku budżetowym 1934/35. Płatnik przez uiszczenie tych zaległości w terminach wyżej wskazanych może uzyskać prawo do odroczenia zaległości pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1933 roku, przewidzianego w § 4, oraz do ulg, wynikających z paragrafów następnych, natomiast nie uzyskuje prawa do umorzeń przewidzianych w § 3.

§ 8. Płatnikowi, ktory pomimo uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 lub w terminach przewidzianych w § 7 równowartości przypisanego mu w tym roku podatku, posiada powstałe w tym roku zaległości, zezwala się na spłatę ich w terminie do dnia 31 marca 1936 r., z odsetkami ulgowemi za czas od dnia powstania tych zaległości.

§ 9. Wpłaty na poczet zaległości odroczonych w myśl § 4, dokonywane w okresie odroczenia, powodują pokrycie zaległości w stosunku

w roku budżetowym 1935/36 — 250%
" " " 1936/37 — 200%
" " " 1937/38 — 150%

dokonanej każdorazowo wpłaty oraz umorzenie odsetek, przypadających od pokrytych w ten sposób zaległości.

§ 10. (1) Wpłaty, o których mowa w § 9, mogą być dokonywane gotówką i obligacjami 6% pożyczki wewnętrznej (narodowej) i 5%-wej pożyczki konwersyjnej z 1924 r.

(2) Obligacje 6% pożyczki wewnętrznej (narodowej) i 5%-wej pożyczki konwersyjnej z 1924 r. będą przyjmowane według ich wartości imiennej od wszystkich ich właścicieli. Za właścicieli obligacyj pożyczki narodowej uważa się pierwonabywców tych obligacyj oraz osoby, które otrzymały te obligacje na zasadzie przelewu dokonanego za zgodą Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej na zasadzie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416).

§ 11. (1) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy, stanowiącej równowartość przypisanego w tym roku podatku, rozumie się przez to co następuje:

1) „podatek przypisany" stanowi ogólna suma wymierzonego podatku łącznie z dodatkami, zmniejszona o dokonane odpisy, dotyczące tegoż wymiaru;

2) przy ustalaniu równowartości uiszczeń bierze się pod uwagę wszelkie wpłaty dokonane w gotówce, w świadczeniach w naturze i w papierach wartościowych, któremi w myśl obowiązujących przepisów można spłacać należności podatkowe, oraz w kompensacjach, o których mowa w § 2 art. 103 ordynacji podatkowej — bądź dobrowolnie, bądź w drodze egzekucji, z wyłączeniem wpłat, zaliczonych na odsetki, odsetki ulgowe i koszty egzekucji oraz wpłat, zużytych na pokrycie zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1934 i 1935.

(2) Ilekroć przepisy rozporządzenia niniejszego uzależniają uzyskanie ulg od dobrowolnego uiszczenia należności, rozumie się przez to wpłaty, dokonane przez płatnika przed upływem terminu, oznaczonego w doręczonem mu upomnieniu. W przypadkach szczególnie uzasadnionych przysługuje dyrektorowi izby skarbowej prawo przywrócenia lub przedłużenia powyższego terminu.

(3) Jeżeli po zastosowaniu ulg określonych w rozporządzeniu niniejszem wymiar podatku za jeden z okresów poprzedzających dzień 1 kwietnia 1933 r. na skutek odwołania, ulegnie zmianie, właściwa władza skarbowa podda przyznane ulgi rewizji i zastosuje je w takim rozmiarze, jaki będzie odpowiadał zmienionemu stanowi faktycznemu.

§ 12. Płatnikom, wymienionym w pkt. 1) ust. (1) § 2, którzy w terminie do dnia 1 czerwca 1935 r. wpłacą w gotówce sumę, odpowiadającą równowartości przypisanych im w okresie od 1 kwietnia 1932 r. do 31 marca 1935 r. wszystkich podatków wymienionych w § 1 ust. (1), z dodatkami państwowemi i samorządowemi oraz z przypadającemi odsetkami i kosztami egzekucji, przyznaje się w odniesieniu do zaległości, pochodzących z okresów z przed 1 kwietnia 1932 r., ulgi określone w rozporządzeniu niniejszem, z tą różnicą, że ilekroć w rozporządzeniu tem powołana jest data 31 marca lub 1 kwietnia 1933 r., zastępuje się ją datą 31 marca lub 1 kwietnia 1932 r.

§ 13. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 września 1934 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 816). Przepisy rozporządzenia niniejszego będą jednak stosowane tylko wobec tych płatników, którzy zrezygnują zupełnie z ulg przyznanych im wspomnianemi wyżej rozporządzeniami i o rezygnacji tej oraz o chęci korzystania z ulg, określonych w rozporządzeniu niniejszem, zawiadomią pisemnie właściwą władzę skarbową w terminie do dnia 15 maja 1935 r. Płatnicy, którzy wybiorą ulgi, określone w rozporządzeniu niniejszem, nie będą mogli następnie prosic o przywrócenie prawa do korzystania z ulg, określonych w rozporządzeniach na wstępie wymienionych.

(2) Płatnicy, których zaległości podatkowe, pochodzące z przypisów dokonanych przed 1 kwietnia 1933 r., zostały umorzone na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 135), korzystają w odniesieniu do zaległości, powstałych w latach budżetowych 1933/34, 1934/35, z ulg, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, na warunkach w niem ustalonych.

(3) O ile chodzi o zaległości w podatku gruntowym, pobieranym od jednostek zbiorowych, warunek „uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 równowartości przypisanego w tym roku podatku" zastępuje się warunkiem uiszczenia w roku budżetowym 1934/35 sumy podatku wymierzonego za rok 1934.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 kwietnia 1935 r. Nr. 29, poz. 225).

261.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTRAMI SPRAW WEWNĘTRZNYCH ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 13 kwietnia 1935 r.

o ustalaniu stopy procentowej pożyczek budowlanych.

Na podstawie art. 40 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 481) zarządza się co następuje:

§ 1. § 17 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych z dnia 3 listopada 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913), zmienionego rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 220) otrzymuje brzmienie następujące:

§ 17. Oprocentowanie pożyczek budowlanych będzie wynosiło:

a) przy kredycie krótkoterminowym oraz przy kredycie gotówkowo-amortyzacyjnym — stopę procentową jaką łącznie z dodatkiem administracyjnym dla Banku Gospodarstwa Krajowego ustali Minister Skarbu;

b) przy kredycie w listach zastawnych i obligacjach budowlanych oprocentowanie będzie równe oprocentowaniu listów zastawnych i obligacyj budowlanych Banku Gospodarstwa Krajowego; przy pożyczkach długoterminowych w gotówce, które mogą stanowić podkład dla przyszłych emisyj tego Banku będzie równe oprocentowaniu przyjętemu dla tego rodzaju pożyczek przez Bank Gospodarstwa Krajowego, przyczem we wszystkich przypadkach w punkcie niniejszym wymienionych dłużnik pokry-

wa 3% lub gdy chodzi o konwersję pożyczek, które jako pożyczki krótkoterminowe zostały przyznane po dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, dłużnik pokrywa 4%, pozostałą zaś część pokrywa za dłużnika Skarb Państwa z Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

Opłaty na rzecz instytucyj finansowych, przewidziane w art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, obciążają dłużnika.

Bank Gospodarstwa Krajowego, konwertując pożyczki krótkoterminowe na długoterminowe w listach zastawnych i obligacjach, będzie przyjmował je od dłużników według wartości nominalnej, papiery wartościowe zaś skupione będą przez Państwowy Fundusz Budowlany po kursie giełdowym lub ustalonym przez Ministra Skarbu, przyczem różnica kursowa zostanie pokryta przez Skarb Państwa z Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

Przy konwersji pożyczek krótkoterminowych na pożyczki długoterminowe w gotówce, suma nominalna tych ostatnich pożyczek równać się będzie sumie pożyczek krótkoterminowych. Gdyby Bank Gospodarstwa Krajowego, na podstawie udzielonych pożyczek długoterminowych w gotówce, emitował następnie listy zastawne albo obligacje budowlane, to papiery te przejmie Państwowy Fundusz Budowlany na pokrycie swych wierzytelności po kursie giełdowym lub ustalonym przez Ministra Skarbu, a różnicę kursową pokryje Skarb Państwa z Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 kwietnia 1935 r. Nr. 28, poz. 221).

262.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 kwietnia 1935 r.

o zasadach przyjmowania praktykantów na stanowiska urzędników rachunkowych i kasowych II kategorji w służbie państwowej oraz na stanowiska II kategorji w państwowej służbie administracyjnej.

Na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7 stycznia 1925 r. o służbie przygotowawczej i egzaminie praktycznym kandydatów na stanowiska urzędników rachunkowych i kasowych II kategorji w służbie państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 49) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska II kategorji w państwowej służbie administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przyjmowanie w administracji - skarbowej nowych kandydatów w charakterze praktykantów na stanowiska urzędników rachunkowych i kasowych II kategorji oraz na stanowiska urzędników administracyjnych II kategorji odbywa się w terminach kwartalnych 1 stycznia, 1 kwietnia, 1 lipca i 1 października każdego roku.

Kontyngent praktykantów do poszczególnych władz skarbowych ustalą osobne zarządzenia.

Pod pojęciem „administracji skarbowej" rozumie się służbę we wszystkich bez wyjątku władzach i urzędach skarbowych (celnych).

§ 2.

Przyjmowanie nowych kandydatów do służby należy do uprawnień władzy, powołanej do mianowania.

§ 3.

W pierwszym okresie służby przygotowawczej praktykant nie otrzymuje stałego uposażenia. Okres ten trwa od 6 do 12 miesięcy, poczem władza, powołana do mianowania przyznaje praktykantowi uposażenie według XI grupy zgodnie z postanowieniem § 5 p. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 781).

W razie podróży służbowej do miejscowości, położonej poza zwykłem miejscem służbowem, praktykant nie otrzymuje stałego uposażenia ma prawo do należności, określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 28 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320).

§ 4.

Jednocześnie z otrzymaniem uposażenia praktykant wchodzi na etat osobowy tej wła-

dzy, w której okręgu odbywa służbę przygotowawczą oraz składa pisemne zobowiązanie przesłużenia w administracji skarbowej przynajmniej w ciągu trzech lat od daty otrzymania pierwszej nominacji (§ 12).

§ 5.

Przydział praktykantów do poszczególnych działów służby skarbowej następuje w zależności od każdorazowych potrzeb poszczególnych okręgów władz skarbowych.

§ 6.

Służbę przygotowawczą praktykant rozpoczyna w urzędzie I instancji.

Okres szkolenia w czasie służby przygotowawczej w urzędzie I instancji trwa 2 lata. W zależności jednak od wyników pracy praktykanta może być na wniosek kierownika urzędu przedłużony lub w wyjątkowych wypadkach skrócony w sposób, unormowany w art. 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

§ 7.

Nad przebiegiem służby przygotowawczej praktykantów w urzędzie I instancji winien czuwać osobiście kierownik urzędu.

§ 8.

Po ukończeniu przez praktykantów z pomyślnym wynikiem służby przygotowawczej w urzędzie I instancji lub w czasie tej służby władza II instancji może powołać ich na dwumiesięczny kurs teoretyczno-praktyczny. Po ukończeniu służby przygotowawczej (§ 6) praktykant składa podanie, przewidziane w § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 7 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 49) względnie w § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103) o dopuszczenie do egzaminu praktycznego.

§ 9.

Władza powołana do mianowania może każdej chwili rozwiązać z praktykantem stosunek służbowy na podstawie art. 63 ustawy o państwowej służbie cywilnej w razie stwierdzenia w toku służby przygotowawczej, że praktykant nie posiada dostatecznych zdolności umysłowych do zajęcia w administracji skarbowej stanowiska II kategorji, albo że nie wykazuje w dostatecznym stopniu innych kwalifikacyj, potrzebnych do prawidłowego wykonywania czynności służbowych lub też postępowanie jego nie jest bez zarzutu.

§ 10.

Nakładając na praktykanta zadania służbowe w granicach bieżących potrzeb urzędu należy mieć na względzie sprawę jego wyszkolenia.

§ 11.

Szkolenie praktykantów na stanowiska II kategorji winno odbywać się analogicznie do zasad, ustalonych zarządzeniem Ministra Skarbu z dn. 15 grudnia 1934 r. (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 36 poz. 475) oraz według programu, ustalonego powyższem zarządzeniem z tem, iż przewidziane w programie okresy mają być odpowiednio powiększone i ułożone w związku z postanowieniem § 6 niniejszego zarządzenia.

§ 12.

Po złożeniu egzaminu praktycznego (§ 8) praktykant otrzymuje pierwszą nominację na właściwe stanowisko zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 19 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780) oraz uposażenie według X grupy.

§ 13.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 roku.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

263.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

z dnia 14 marca 1935 r.

o sprostowaniu błędów w tłumaczeniu polskiem tekstu francuskiego konwencji handlowej między Polską a Austrją z dnia 11 października 1933 r.

Na podstawie art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18), w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89), prostuje się następujące błędy w tekście tłumaczenia polskiego Aneksu B do konwencji handlowej między Polską a Austrją, podpisanej w Wiedniu dnia 11 października 1933 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 2, poz. 11):

na stronie 28 ostatnio wymienionego numeru Dz. U. R. P., w kolumnie „Nazwa Towaru" przy Nr. 1082 taryfy celnej, w wierszu 11-ym od góry zamiast „3. od 500 do 2000 kg" ma być „3. powyżej 500 do 2000 kg"; w wierszu 12-ym od góry zamiast „4. od 25 do 500 kg" ma być „4. powyżej 25 do 500 kg"; w wierszu 18-ym od góry zamiast „2. od 2000 do 5000 kg" ma być „2. powyżej 2000 do 5000 kg"; przy Nr. 1085 p. 10 taryfy celnej w wierszu 33-im od góry zamiast „II. 25 do 100 kg" ma być „II. powyżej 25 do 100 kg"; przy Nr. 1114 taryfy celnej — w wierszu 36 od góry zamiast „Elektryczne piecyki do ogrzewania i warniki do wody z żelaza i stali", ma być „Elektryczne piecyki kuchenne i warniki do wody z żelaza i stali,"; w wierszu 39 od góry zamiast „2. 50 do 100 kg" ma być „2. powyżej 50 do 100 kg"; w wierszu 40 od góry zamiast „3. 10 do 50 kg" ma być „3. powyżej 10 do 50 kg".

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 kwietnia 1935r . Nr. 27, poz. 208).

264.

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr. 432: (art. 114, 117 i 122). Wykładnia Nr. 395 (ogłoszona w Nr. 3 Dziennika Urzędowego z r. 1934) ulega zmianom następującym:

Ustęp pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W myśl art. 5 i 10 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. z r. 1934 Nr. 109, poz. 973) zadaniem Banku Akceptacyjnego jest udzielanie „kredytu akceptacyjnego" na podkład wierzytelności, co do których wierzycielami są instytucje kredytowe i co do których te instytucje zawierają z dłużnikami „układy konwersyjne" (§§ 2 i nast. rozp. Ministra Skarbu z dnia 11.XII. 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 967). Pisma, stwierdzające układ konwersyjny, są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 14 punktu 2 powołanej ustawy z r. 1933, a mianowicie nie tylko pismo, podpisane przez obie strony, lecz nadto sporządzane zazwyczaj dalsze pismo pod nazwą: „zobowiązanie dłużne", podpisane tylko przez dłużnika, w którem to piśmie dłużnik, powołując się na układ konwersyjny, zobowiązuje się spłacić dług „zgodnie z warunkami układu konwersyjnego". Uwolnienie obejmuje nie tylko kwotę kapitału, który zalegał w dniu sporządzenia układu konwersyjnego, ale też kwotę zalegających w owym dniu odsetek, które to odsetki zostają w myśl układu konwersyjnego doliczone do kapitału, poczem strony ustanawiają sposób spłaty tej łącznej sumy".

Ustęp przedostatni otrzymuje brzmienie:

„Oświadczenie instytucji pośredniczącej, wymienione pod a), jak również deklaracja, wymieniona pod b), są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 14, punktu 2, powołanej ustawy z 24.III. 1933 r., który to przepis zwalnia od opłaty stemplowej pisma, stwierdzające układy, wymienione w art. 1 tejże ustawy. W ramach bowiem powołanego art. 1 mieszczą się również układy konwersyjne, które instytucja pośrednicząca zawiera z instytucją wierzycielską, jako ze swoim dłużnikiem (L. D. V. 11689/35).

265.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 kwietnia 1935 r.

L. D. III. 6079/3/35

w sprawie kursu urzędowego 5% państwowej renty ziemskiej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że ostatnio ogłoszony na rok 1934 kurs urzędowy obligacyj 5% państwowej renty ziemskiej w wysokości 100% ich wartości imiennej (Dz. U. R. P. Nr. 103 z 1933 r., poz. 800) obowiązuje nadal przy przyjmowaniu obligacyj na podatki jako kurs urzędowy a to na zasadzie postanowień art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 265) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 843).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Nowak.*

266.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 9531/2/35

w sprawie zwolnienia od cła jednobarwnych szmat, skrawków tkanin, materyj i wyrobów dzianych oraz znoszonych wyrobów dzianych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

1) Na podstawie uwagi do poz. 719 taryfy celnej zwalnia się od cła, aż do odwołania, jednobarwne: szmaty, skrawki tkanin, materyj i wyrobów dzianych oraz znoszone wyroby dziane na następujących warunkach:

a) przedsiębiorstwo przetwórcze, ubiegające się o zwolnienie od cła wymienionych wyżej towarów, powinno złożyć w urzędzie celnym, w którym ma być dokonana odprawa celna, podanie z dołączeniem zaświadczenia Izby Przemysłowo-Handlowej, stwierdzającego, że towar jest przeznaczony do dalszego przerobu na surowiec włókienniczy lub papierniczy w danem przedsiębiorstwie i istotnie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorstwa na dany okres;

b) na skutek podania przedsiębiorstwa urząd celny zastosuje do odprawionego towaru uwagę do poz. 719 taryfy celnej jednak tylko w tym przypadku, gdy towar będzie odpowiadał punktowi 1 poz. 719 taryfy celnej lub gdy będzie doprowadzony przez dalsze rozdrobnienie pod kontrolą celną do stanu odpowiadającego omawianej poz. 719 pkt. 1 taryfy celnej.

2) Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie uchyla się w przedostatnim ustępie okólnika z dnia 16 marca 1935 r. L. D. IV. 4070/2/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8 poz. 170), następujące zdanie: „przyczem jednobarwne szmaty, skrawki tkanin, materyj i wyrobów dzianych, oraz znoszone wyroby dziane urzędy celne będą zwalniać od cła po przedstawieniu przez stronę pozwolenia Ministerstwa Skarbu w myśl uwagi do pozycji 719 taryfy celnej".

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

267.

OKÓLNIK T. 4 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 12550/2/35

w sprawie clenia samochodów (poz. poz. 1136 i 1139 taryfy celnej).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ustęp 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) do wyposażenia gotowych samochodów, podlegającego ocleniu łącznie z samochodami, należy zaliczać wszelkie urządzenia wmontowane lub przymocowane na stałe i dostosowane do danego samochodu, jak: wmontowany aparat radjowy, zapalniczkę lusterka, flakoniki na kwiaty, termometr i t. p., również specjalny dostosowany do wozu kufer samochodowy;

2) łącznie z samochodem należy clić narzędzia ręczne chociażby w futerale, jak: komplet kluczy, oliwiarki, pompkę, dźwig i t. p., — wszystko w ilości do 20 kg.;

3) łącznie z samochodem należy clić zapasowe koła identyczne z kołami danego samochodu w ilości 2 sztuk, również z pokrowcami lub metalowemi futerałami.

Dwa koła zapasowe i komplet narzędzi, jak pod pkt. 2, należy również zaliczać do wyposażenia podwozi samochodowych (poz. 1138 taryfy celnej).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

268.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 kwietnia 1935 r.

L. D. IV. 12151/2/35

w sprawie odprawy bananów niedojrzałych.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 marca 1935 r. o zmianie taryfy celnej przywozowej (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 93), wprowadzającem w życie cło zniżone na banany niedojrzałe sprowadzane przez dojrzewalnie krajowe, Ministerstwo Skarbu podaje wytyczne, któremi należy się kierować przy odprawie bananów niedojrzałych.

Jako banany niedojrzałe w postaci zielonych gron należy uważać takie banany, które nadchodzą razem z łodygą w całych kiściach, przyczem łodyga, od której odrastają t. zw. dłonie z owocami, jest koloru zielonego, soczysta i jędrna, naskórek owoców zielony, owoc twardy, gorzkawy. Banany dojrzałe, za które należy uważać tylko owoce posiadające swoisty aromat i smak słodki — o ile nadchodzą na łodygach, mają łodygę ciemną, wiotką lub zeschniętą, często w stanie gnijącym, naskórek owocu — żółty, żółtawy.

Przy przywozie bananów niedojrzałych w postaci zielonych gron dopuszczalna jest obecność do 6% owoców żółtawych, dojrzałych t. j. posiadających odpowiedni smak i aromat.

Obecność dojrzałych owoców w kiściach owoców niedojrzałych w wyżej wymienionym stosunku procentowym nie powoduje uznawania bananów za dojrzałe, w razie natomiast obecności w kiściach owoców dojrzałych w wyższym stosunku procentowym należy całe kiście uważać za dojrzałe.

Wagę wymiarową bananów, odprawianych na kiściach, ustalać należy zgodnie z art. 5 p. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85/1932, poz. 732) t. j. przyjmując za wagę netto towaru wagę owoców łącznie z łodygą.

Przy odprawie celnej należy stosować następujące stawki celne:

1) Banany niedojrzałe przeznaczone do dojrzewalni clić w ramach przyznanego kontyn-

gentu (ulgi celnej), stosując uwagę 1 b) do punktu 2 poz. 60 taryfy celnej przywozowej.

2) Banany niedojrzałe, przeznaczone do dojrzewalni, zawierające powyżej 6% owoców dojrzałych, sprowadzane drogą morską, należy clić jak dojrzałe, czyli stosując stawkę przewidzianą uwagą 1 a) do punktu 2 poz. 60 T. C. bez odpisywania ilości bananów dojrzałych z pozwoleń udzielonych przez Ministerstwo Skarbu, odpisując natomiast te ilości z pozwoleń przywozu, wydawanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Jednocześnie uchyla się zarządzenie L. D. IV. 3919/2/34 z dnia 16 lutego 1934 roku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski*

269.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 14040/2/35

w sprawie normy szacunkowej źrebiąt rocznych przekazywanych z własnych stad do stajen wyścigowych w 1934 r.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Nawiązując do punktu 4 okólnika z dnia 14 listopada 1931 r. L. D. V. 2084/2/31, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że norma szacunkowa źrebiąt rocznych, przekazywanych z własnych stad do stajen wyścigowych, wynosiła — według danych Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych — w roku 1934 zł. 5.800 (pięć tysięcy osiemset zł.).

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

270.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 7427/3/35

w sprawie państwowego podatku od placów budowlanych (terenu zadrzewionego, stanowiącego część parku).

Odpis.

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 5757/31

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Śliwiński i Sędziowie: Tchorznicki, Sąchocki, przy udziale protokólanta Garbaczewskiego, w sprawie skargi Albrechta Radziwiłła w Nieświeżu na orzeczenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 kwietnia 1931 r. L. S. F. 3703/1/30 w przedmiocie wymiaru państwowego podatku od placów budowlanych i komunalnego podatku od gruntów, po przeprowadzonej dnia 4 grudnia 1934 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego — sprawozdawcy — uchyla zaskarżone orzeczenie z powodu wadliwego postępowania i zarządza zwrot opłaty.

P o w o d y.

Na skutek odwołań Albrechta Radziwiłła, wniesionych oddzielnie: a) przeciwko wymiarowi państwowego podatku od placów budowlanych — od nieruchomości warszawskiej Nr. hip. 1756 c za II kwartał r. 1930 i za lata 1925 — 1929/30, oraz b) przeciwko wymiarowi od tejże nieruchomości i za te same okresy komunalnego podatku od gruntów, unormowanego Statutem miejskim z dnia 28-go kwietnia 1924 r. — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wydało orzeczenie z dnia 20 kwietnia 1931 r., które odwołania podatnika nie uwzględniło i utrzymało w mocy decyzję wymiarową Magistratu m. Warszawy.

To orzeczenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jest przedmiotem skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, która zarzuca obrazę prawa i wadliwość postępowania.

Pozwana władza przedstawiła odpowiedź, w której wnosi o oddalenie skargi, jako nieuzasadnionej.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

. . . .
. . . .
. . . .

Jako zarzut merytoryczny skarga podnosi niezgodność zaskarżonego orzeczenia z ust. 4 par. 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 maja 1925 r. (Dz. Ust. poz. 407) oraz z ust. 4

par. 27 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 listopada 1927 r. (Dz. Ust. poz. 913) ze względu na to, że nieruchomość Nr. 1756 c jest w myśl tych przepisów wolna od państwowego podatku od nieruchomości, jako teren zadrzewiony, stanowiący część parku i przylegający do również zadrzewionej posesji. Równocześnie skarga stoi na tem stanowisku, że, o ile chodzi o sporny podatek komunalny, może on być ściągany tylko z tych nieruchomości, które podlegają państwowemu podatkowi od placów budowlanych, wobec czego podatek ten od niniejszej posesji również się nie należał.

Zaskarżone orzeczenie nie uznaje opodatkowanej nieruchomości za „park" w rozumieniu wyżej zacytowanych przepisów z tego powodu, iż jest ona położona w zwartym bloku budowlanym i zajmuje zbyt małą przestrzeń (jak wynika z akt — 618 m^2).

Otóż odnośnie do powyższej kwestji pojęcia „parku" należy stwierdzić co następuje:

Warunki, jakim winno odpowiadać powyższe pojęcie nie wynikają z tekstu odnośnych przepisów, t. j. z tekstu ust. 4 par. 5 rozporządzenia z dnia 25 maja 1925 r. poz. 407 Dz. Ust., względnie ust. 4 par. 27 rozporządzenia z dnia 3 listopada 1927 r. poz. 913 Dz. Ust., przepisy te bowiem będącego ich przedmiotem pojęcia „parku" nie ograniczają żadnemi wogóle warunkami. Naogół wspomniane par. 5 rozporządzenia z dnia 25 maja 1925 r., oraz par. 27 rozporządzenia z dnia 3 listopada 1927 roku, ustanawiając wyjątki odnośnie do przedmiotu podatku od placów budowlanych, i mając zatem na względzie takie tereny, które w braku postanowień wyjątkowych podlegałyby podatkowi j. w., mają w zasadzie za przedmiot poszczególne place budowlane t. j. tereny o przestrzeni wystarczającej na budowę choćby jednego domu, a w szczególności (jak wynika ze szczegółowej charakterystyki ustawowej placów budowlanych, zawartej w par. 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 25 maja 1925 r. i w par. 26 ust. 2 rozporządzenia z dnia 3 listopada 1927 r.) i tereny znajdujące się w blokach budowlanych. Należy tu jednak oczywiście liczyć się z samą naturą pojęć, któremi wspomniane przepisy operują.

Jeżeli w samych przepisach prawnych żadne specjalne pojęcie „parku" nie zostało ustalone — to pojęcie to winno być rozumiane w znaczeniu potocznem. Kwestja więc, czy dany teren stanowi park, musi być w każdym wypadku wyjaśniona przez ustalenie, czy teren ten posiada te konkretne cechy, jakie są właściwe odnośnemu normalnemu pojęciu.

Otóż niedostateczność przestrzeni (618 m^2) — o ile wziąć pod uwagę kwestję przestrzeni parku prywatnego, położonego w mieście, należy oceniać z punktu widzenia odnośnych minimalnych wymogów, uznanych w ogrodownictwie — nie została w sprawie uzasadniona żadnemi konkretnemi fachowemi względami z tej dziedziny wiedzy.

Gdy zaś samo położenie w blokach budowlanych terenu (który jak to jest niesporne, jest zasadzony drzewami dekoracyjnemi) jest dla sprawy bez znaczenia, gdyż, zwłaszcza w warunkach miejskich, nie pozostaje ono w sprzeczności z pojęciem parku, gdy natomiast pozwana władza zaniechała wyjaśnienia innych okoliczności istotnych dla tego pojęcia; gdy mianowicie zaniechała ona ustalenia, czy dany teren służy w zasadzie wyłącznie celom estetyki ew. i hygjeny; gdy nb. i co do samej przestrzeni terenu pozwana władza, pomijając odnośny zarzut strony, nie wyjaśniła i nie wzięła pod uwagę łączności użytkowej tego terenu z sąsiednim terenem tegoż właściciela, co jak to N. T. A już orzekł i uzasadnił w wyroku swoim z dnia 15 czerwca 1934 r. L. Rej. 5675/30, stanowi o jedności całego terenu z punktu widzenia przepisów o podatku od placów niezabudowanych; gdy wreszcie pozwana władza dokonała oględzin spornego terenu i dotyczących ustaleń bez wszelkiego udziału strony, co jak to Najwyższy Trybunał Administracyjny już orzekł i uzasadnił w wyroku swoim z dnia 30 stycznia 1933 r. L. Rej. 9385/31, jest niezgodne z zasadami postępowania administracyjnego — to Najwyższy Trybunał Administracyjny uznał, iż sporny charakter opodatkowanego placu został ustalony w sposób wadliwy. Ponieważ zaś między stronami jest bezsporne, że warunki nieruchomości jako przedmiotu państwowego podatku od placów budowlanych, są miarodajne również i dla spornego podatku komunalnego — należało przyjąć, że wadliwość powyższa zachodzi zarówno co do wymiaru obu spornych podatków.

Z tych względów — i uznając dalsze zarzuty skargi w tym stanie rzeczy częściowo za bezprzedmiotowe, częściowo zaś za przedwczesne — Najwyższy Trybunał Administracyjny zaskarżone orzeczenie uchylił na podstawie art. 84 pp. 1 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r. poz. 806 Dz. Ust. Postanowienie o zwrocie wniesionej opłaty opiera się na art. 95 ust. 1 tegoż rozporządzenia.

Warszawa, dnia 4 grudnia 1934 r.

Podpisy: (—) Sliwiński, (—) Tchorznicki, (—) Sąchocki.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 7427/3/35

Warszawa, dnia 5 kwietnia 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

271.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 44217/4/34

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na 1935 rok dla przedsiębiorstw budowlanych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu z mocy art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76, poz. 716) zezwala bez składania podań, na prowadzenie w 1935 roku **przedsiębiorstw budowlanych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe,** na podstawie świadectw przemysłowych kategorji odpowiadającej nie ogólnej, t. j. największej (§ 61 rozporządzenia wykonawczego do powyższej ustawy), lecz **średniej rocznej liczbie zatrudnionych robotników.**

Przedsiębiorstwa budowlane istniejące już w 1934 roku i chcące korzystać z powyższej ulgi winny dopłacić do 15 maja 1935 r. różnicę między ceną posiadanego świadectwa a ceną świadectwa przemysłowego kategorji odpowiadającej średniej rocznej liczbie robotników zatrudnionych w 1934 r.

Przedsiębiorstwa budowlane powstałe dopiero w 1935 roku mogą korzystać z ulgi, o ile wykupią na 1935 rok świadectwa przemysłowe kategorji odpowiadającej ilości robotników zatrudnionych w pierwszym miesiącu po uruchomieniu przedsiębiorstwa, przyczem nie dotyczy tych przedsiębiorstw termin na wykupienie świadectw przemysłowych, oznaczony wyżej dla przedsiębiorstw istniejących już w 1934 roku (15 maja 1935 r.).

O ile okaże się, że średnia roczna liczba robotników zatrudnionych w 1935 roku przewyższa taką średnią z roku ubiegłego, w przedsiębiorstwach zaś powstałych dopiero w 1935 roku liczbę robotników zatrudnionych w pierwszym miesiącu istnienia tego przedsiębiorstwa, czyli, że wykupione świadectwo przemysłowe jest niewystarczające, przedsiębiorstwo to winno z końcem 1935 r. a nie później, jak do dnia 15 stycznia 1936 r. uiścić dopłatę do ceny właściwego, w myśl ustępu pierwszego niniejszego okólnika, świadectwa przemysłowego.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że średnią roczną liczbę zatrudnionych robotników należy obliczać na podstawie list płacy i uzyskuje się ją z podziału **przez 200 (dwieście)** ogólnej ilości przepracowanych dniówek w ciągu roku, t. j. robotniko-dni (patrz przykład 1).

W wypadku, gdyby przedsiębiorstwo budowlane nie było czynne cały rok, lecz tylko w ciągu kilku miesięcy, należy, szukając średniej rocznej ilości robotników zatrudnionych w tem przedsiębiorstwie, obliczyć ilość robotniko-dni w stosunku rocznym i tak otrzymany rezultat dopiero podzielić przez 200 (patrz przykład 2).

Celem sprawdzenia, czy przedsiębiorstwa budowlane zastosowały się do przepisów niniejszego okolnika przy nabywaniu świadectw przemysłowych na r. 1935, Urzędy Skarbowe winny przeprowadzić lustrację tych przedsiębiorstw, przyczem w wypadku stwierdzenia, jakichkolwiek nieprawidłowości (niedopłacenie do ceny świadectwa przemysłowego przypadającego według średniej ilości robotników w r. 1934 w terminie do 15 maja 1935 r. i t. p.) — przedsiębiorstwo takie traci prawo do niniejszej ulgi i przeciwko niemu winno być niezwłocznie wszczęte postępowanie karne z art. 181 Ordynacji Podatkowej.

Przykład 1.

Przedsiębiorstwo budowlane w poszczególnych miesiącach 1934 r. zatrudniało:

w m-cu styczniu — 4 robotników przy 25 dniach pracy — 100 robotniko-dni;

w m-cu lutym — 4 robotników przy 25 dniach pracy — 100 robotniko-dni;

w m-cu marcu — 12 robotników przy 25 dniach pracy — 300 robotniko-dni;

w m-cu kwietniu — 50 robotników przy 25 dniach pracy — 1250 robotniko-dni;

w m-cu maju — 100 robotników przy 25 dniach pracy — 2500 robotniko-dni;

w m-cu czerwcu — 150 robotników przy 25 dniach pracy — 3750 robotniko-dni;

w m-cu lipcu — 280 robotników przy 25 dniach pracy — 7000 robotniko-dni;

w m-cu sierpniu — 400 robotników przy 25 dniach pracy — 10000 robotniko-dni;

w m-cu wrześniu — 600 robotników przy 25 dniach pracy — 15000 robotniko-dni;

w m-cu październiku — 500 robotników przy 25 dniach pracy 12500 robotniko-dni;

w m-cu listopadzie — 200 robotników przy 25 dniach pracy — 5000 robotniko-dni;

w m-cu grudniu — 100 robotników przy 25 dniach pracy — 2500 robotniko-dni.

Razem w ciągu roku 2400 robotników × 25 dni = 60000 robotniko-dni, która to suma podzielona przez 200 daje, jako średnią liczbę zatrudnionych robotników 300, a zatem przedsiębiorstwo w 1935 roku może być, w myśl niniejszego okólnika, prowadzone na podstawie świadectwa przemysłowego kategorji III przemysłowej, zamiast kategorji II przemysłowej.

Przykład 2.

Przedsiębiorstwo budowlane w 1934 roku zatrudniało.

w m-cu maju 300 robotników przy 25 dniach pracy 7.500 robotniko-dni;

w m-cu czerwcu 400 robotników przy 25 dniach pracy 10.000 robotniko-dni;

w m-cu lipcu 1200 robotników przy 25 dniach pracy — 30.000 robotniko-dni;

w m-cu sierpniu 700 robotników przy 25 dniach pracy 17.500 robotniko-dni.

Razem w ciągu 4 miesięcy 2600 robotników $\times$ 25 dni = 65.000 robotniko-dni, a w ciągu roku: 65.000 $\times$ 3 = 195.000 robotniko-dni, która to suma będąc podzieloną przez 200 daje, jako średnią roczną liczbę zatrudnionych robotników 975, a zatem przedsiębiorstwo to w 1935 roku może być, w myśl okólnika, prowadzone na podstawie świadectwa przemysłowego kategorji II przemysłowej, zamiast kategorji I przemysłowej.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski*

272.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 12438/4/35

w sprawie interpretacji art. 5 p. 8 ustawy o podatku przemysłowym.

Wyciąg
wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego L. Rej. 5765/32.

. . . .

W skardze swej podnosi skarżący zarzut obrazy postanowienia pkt. 8 art. 5 ustawy o podatku przemysłowym, umotywowany tem, iż władze wymiarowe niesłusznie zaliczyły do obrotu prowadzonego przedsiębiorstwa przemysłowego, przerabiającego cudze surowce, kwoty, pobrane od klijentów tytułem odszkodowania za zajmowanie placów tartacznych w wypadkach, gdy ci zwlekali z zabraniem przetartego materjału ponad 6 miesięcy.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył co następuje:

W myśl postanowienia punktu 8 art. 5 ustawy o podatku przemysłowym, Dz. Ust. poz. 550/1925, w przedsiębiorstwach przemysłowych wytwarzających wyroby z cudzych materjałów, za obrót, podlegający opodatkowaniu, uważa się zarobek brutto, t. j. **całkowitą sumę** wynagrodzenia, pobranego za przerób.

Z powyższego postanowienia ustawy wynika, iż pod pojęcie przychodu brutto podpada nietylko wynagrodzenie, które uzyskuje przedsiębiorstwo za bezpośrednią czynność przerobu, lecz również za te usługi i świadczenia, które pozostają w bezpośrednim i koniecznym związku z produkcją.

Jeżeli więc chodzi o przetarcie drzewa, to całkowitą sumą wynagrodzenia będzie nietylko suma, otrzymana za sam proces przetarcia, lecz również opłaty za usługi czy świadczenia, związane z przetarciem, a więc również za przechowywanie drzewa na terenie przedsiębiorstwa zarówno przed jak i po jego przerobieniu. Bez przechowywania drzewa przez przedsiębiorstwo tartaku nie można sobie wyobrazić normalnej jego działalności. Przedsiębiorstwo tartaku do tej części swej działalności musi być odpowiednio przystosowane, a koszty z tem przystosowaniem połączone muszą być, rzecz oczywista, uwzględnione w kalkulacji pobieranej opłaty za przetarcie.

Skarżący zresztą nie kwestjonuje, że przechowywanie drzewa przez przedsiębiorstwo tartaku łączy się z jego działalnością produkcyjną oraz, że cena za przerób obejmuje nietylko koszty samego przetarcia materjału, ale także wynagrodzenie za użytkowanie pomieszczenia składowego, sądzi jednak z uwagi na zwyczaje handlowe, że w związku przyczynowym z działalnością przemysłową tartaku pozostaje jedynie składowanie przetartego drzewa w okresie 6 miesięcy po przetarciu, natomiast dalsze przechowywanie drzewa stanowi czynność od działalności tartaku oderwaną, wynagrodzenie zatem pobierane za tę dalszą czynność nie stanowi już, zdaniem skarżącego, ekwiwalentu, związanego z działalnością tartaku, jako takiego, i w konsekwencji nie stanowi części składowej obrotu podatkowego w myśl art. 5 pkt. 8 ustawy.

To zapatrywanie nie jest jednak trafne. Fakt bowiem, że w/g zwyczaju handlowego tartak przechowuje materjał przez 6 miesięcy bez pobierania odrębnego wynagrodzenia, nie rozrywa związku tego przechowania z podstawową działalnością tartaku. Okoliczność bowiem, że przechowanie jest ograniczone w czasie — o ile chodzi o wysokość wynagrodzenia, nie zmienia przyczyny tego przechowania, także po upływie tego czasu, gdyż pozostaje nią w dalszym ciągu fakt podjęcia się przetarcia przez przedsiębiorstwo, tembardziej, że w konkretnym przypadku skarżący nawet nie twierdzi, że przechowanie materjału po upływie zwyczajowego okresu miało inną przyczynę prawną.

Z powyższych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

. . . .

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 12438/4/35

Warszawa, dnia 13 kwietnia 1935 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach

przesyła się powyższy wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia

7 marca 1935 r. L. Rej. 5765/32 ze skargi f-my „N. Heller", Zakłady Przemysłowe Leśne w Solcu Kujawskim w przedmiocie wymiaru podatku przemysłowego za r. 1930 — do wiadomości i stosowania.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

273.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 kwietnia 1935 r.

L. D. V. 15444/1/35.

w sprawie ulg w spłacie zaległości podatkowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych.

Celem wykonania rozporządzeń Min. Skarbu z dnia 28/III 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 135) oraz z dnia 15/IV 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz.) o ulgach w spłacie zaległości podatkowych, Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

I. Uwagi ogólne.

a) **Do rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 28 marca 1935 r.**

do § 1 ust. (1) p. 2 i 3.

W przypadku, gdy wymiaru za rok podatkowy 1934 nie było — miarodajną jest kwota wymiaru za ostatni rok, za który wymiar był dokonany.

Przy ocenie warunków umorzenia z § 1 każdą pozycję wymiarową (konto księgi bierczej) traktuje się odrębnie.

Jeżeli chodzi o podatek od lokali oraz od placów budowlanych umorzeniu podlegają zaległości do roku podatkowego 1933 włącznie, gdyż przypis za cały rok 1933 został dokonany „przed 1/IV 1933"; okoliczność, iż należność za poszczególne kwartały jest płatna po 1/IV 1933 roku jest tu bez znaczenia.

do § 2.

Pod pojęcie „grzywien" podpadają wszelkie grzywny i kary pieniężne, nałożone za przekroczenie przepisów, dotyczących podatków, wymienionych w § 1, przyczem jeżeli chodzi o grzywny i kary w zakresie przepisów o podatku przemysłowym podlegają umorzeniu również grzywny, dotyczące podatku przemysłowego opłacanego w formie świadectw.

do § 3 ust. (1).

Do „dodatków samorządowych" zalicza się również dodatek, pobierany na rzecz samorządów, przy podatku od nieruchomości, oraz w b. zaborze pruskim przy podatku dochodowym.

do § 3 ust. (2).

Pod pojęcie dodatków, wymienionych w tym ustępie, podpadają wyłącznie dodatki państwowe.

do § 3 ust. (3).

Umorzeniu podlegają opłaty za upomnienia doręczone przed 1/IV 1933 r., powstałe przy egzekucji nie tylko podatków wymienionych w § 1, lecz i innych należności skarbowych oraz należności obcych wierzycieli, pod warunkiem, że należności te zostały opłacone przed dniem ogłoszenia cyt. rozporządzenia, a więc 30/III 1935 r.

b) **Do rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 15/IV 1935 r.**

do § 1 ust. (3).

Ocena warunków i rozmiar ulg mają zastosowanie odrębnie do każdego podatku i nie są uzależnione od dotrzymania przez płatnika warunków w innych podatkach, lub nawet w tym samym podatku, przypisanym w innym urzędzie skarbowym. Jeżeli taki sam podatek został w tym samym urzędzie skarbowym przypisany płatnikowi na kilku kontach księgi bierczej, należy dla oceny zasadności i rozmiarów ulg wszystkie te konta traktować łącznie (np. pod. gruntowy za różne objekty figurujące oddzielnie w księgach bierczych; pod. przemysłowy — od sklepu i pracowni i t. p.).

do § 2.

Płatnikowi, któremu nie przypisano podatku ani w roku 1933/34 ani też w roku 1934/35, ulgi określone w cyt. rozporządzeniu wogóle nie przysługują.

do § 3 i 11 ust. (3).

O ile po dokonaniu umorzenia w myśl cyt. rozporządzenia następuje zniżenie lub uchylenie wymiaru w trybie odwoławczym, dotyczące kwot już umorzonych, należy obliczenie umorzenia poddać rewizji i odpowiednio sprostować, a więc wpierw uskutecznić odpis w związku z rozstrzygnięciem odwołania a następnie zastosować do ew. pozostałej zaległości postanowienia § 3 rozp. Takie odpisy przeprowadzać należy w księgach bierczych tego roku, w którym następuje rewizja obliczenia umorzenia.

do § 3 ust. (1) i (2).

Przy porównaniu zaległości, o którem jest mowa w ustępie (1) § 3, bez znaczenia jest okoliczność, czy zaległość pozostaje bez zmiany lub uległa zmniejszeniu wskutek uiszczeń czy też odpisów, natomiast o ile chodzi o ustęp (2) § 3, to przy ocenie wysokości umorzenia decydują wyłącznie uiszczenia.

do § 3, 4 i 13.

Warunek uiszczenia równowartości przypisów dla uzyskania ulg z §§ 3 i 4 ma zastosowanie jedynie do r. 1934/35. Wyjątek stanowią płatnicy podatku gruntowego w jednostkach

zbiorowych, dla których warunek ten zastąpiony został obowiązkiem uiszczenia podatku gruntowego za r. 1934.

do § 6.

O ile zaległość na zasadzie § 4 została raz zakwalifikowana na odroczenie, odsetki i odsetki ulgowe za czas od dnia ich powstania do 31/III 1934 r. włącznie, umarza się definitywnie, nawet gdyby następnie płatnik utracił prawo do dalszego odroczenia. W tym ostatnim wypadku będą pobierane odsetki tylko od 1/IV 1934 r.

do § 7 ust. (1) i (2).

We wszystkich wypadkach, gdy w/g stanu na 31/III 1935 r. równowartość przypisów, uskutecznionych w okresie r. 1934/35, nie została opłacona, różnica do tej równowartości podlega niezwłocznemu ściągnięciu. W razie nieuiszczenia tej różnicy czy to dobrowolnie, czy też w drodze egzekucji, do dnia 1/IV r. b., a o ile chodzi o posiadaczy gospodarstw wiejskich, do 1/IX 1935 r., przepisy omawianego rozporządzenia nie mają zastosowania i wszystkie zaległości stają się wymagalne.

§ 7 ust. (1) i (2) dotyczą tylko takich płatników, którzy w r. 1934/35 nie uiścili równowartości przypisów; z tego wynika, że płatnicy, którzy tę równowartość uiścili, nie mogą przez uskutecznienie dopłat w terminach ulgowych uzyskać rozszerzenia umorzeń (§ 3 ust. 1), jakie przyznano im w/g stanu ich rachunków na dz. 1/IV 1935 r.

Dla płatników, których § 7 ust. (1) i (2) dotyczą, porównanie zaległości dla ustalenia zasadności i wysokości (§ 3) umorzenia odbywać się powinno po uwzględnieniu dopłat, uskutecznionych w terminach ulgowych.

do § 7 ust. (3).

Przepis ten pozostaje w ścisłym związku z przepisem ust. (2) § 3. W myśl tego ostatniego, płatnikowi, któremu nie przypisano podatku w roku budżetowym 1934/35, umorzenia i inne ulgi przysługują wówczas tylko, gdy zaległość w podatku wyprowadzona na dzień 31 marca 1935 r. w porównaniu z zaległością wyprowadzoną na dzień 31 marca 1933 r. conajmniej **nie uległa zwiększeniu.** Wynika z tego, że o ile zaległość uległa zwiększeniu, płatnik nie korzysta z żadnych ulg (t. zn. ani z umorzenia ani z odroczenia). Wypadki takie mogą w praktyce zachodzić wówczas, gdy płatnik nie pokrył przypisanego mu w roku 1933/34 podatku. W celu umożliwienia takiemu płatnikowi korzystania przynajmniej z odroczenia zaległości, § 7 ust. (3) zezwala mu na uiszczenie w terminie ulgowych zaległości w podatku przypisanym w roku budżetowym 1933/34. Zwraca się jednakowoż szczególną uwagę na to, że przez taką dopłatę płatnik może uzyskać tylko odroczenie zaległości, nie nabywa natomiast prawa do umorzeń przewidzianych w ust. (1) § 3. Prawo do tych umorzeń ma płatnik, któremu nie przypisano podatku w roku budżetowym 1934/35, tylko wówczas, o ile przez **wpłaty dokonane w okresie do dnia 31 marca 1935 r. pokrył równowartość przypisanego mu w r. 1933/34 podatku lub zmniejszył swe zaległości pochodzące z okresów z przed 1 kwietnia 1933 r.,** o procent wymagany w ust. (1) § 3.

do § 8.

Istnienie zaległości z przypisów r. 1934/35 mimo uiszczenia ich równowartości zachodzi wówczas, gdy wpłaty w r. 1934/35 były zarachowywane na przypisy z lat poprzednich.

Takie zaległości nie podlegają egzekucji aż do 31/III 1936 r., o ile rozumie się płatnik dotrzyma wszystkie warunki, przewidziane w cyt. rozporządzeniu.

do § 11 ust. (1) p. 1.

Uwzględnia się odpisy uskutecznione wyłącznie w r. 1934/35 oraz w terminach ulgowych, przewidzianych w § 7. W wypadkach nierozstrzygnięcia do tego czasu odwołań może nastąpić jedynie ewentualne ograniczenie egzekucji należności na ogólnych zasadach..

do § 13 ust. (1).

§ 13 ust. (1) dotyczy płatników, którym udzielone zostały ulgi na podstawie powołanych tam przepisów.

Płatnikom, którzy uzyskali ulgi na podstawie innych przepisów (Ordynacja Podatkowa, rozp. Min. Sk. z dn. 13/VIII 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613 i t. p.) zasadniczo zastosować należy ulgi przewidziane obecnie w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dn. 15/IV 1935 r. — z urzędu, jako ulgi dalej idące. Płatnicy ci jednak mogą zgłosić chęć korzystania nadal z ulg poprzednio im przyznanych, o ile są dla nich korzystniejsze niż te, które miałyby być zastosowane obecnie.

II. Przeprowadzenie umorzeń (§ 3 oraz odroczeń (§ 4) w księgach bierczych.

1) Zaległości podatkowe, podlegające umorzeniu na zasadzie rozporządzeń Min. Skarbu zarówno z dn. 28/III 1935 r. jak i z dn. 15/IV 1935 r., urzędy skarbowe odpisza w księgach bierczych okresu budżetowego 1934/35 przed definitywnem zamknięciem tych ksiąg.

2) Kwoty, umorzone na podstawie §§ 1 i 2 rozporządzenia z dnia 28/III 1935 r., z wyjątkiem opłat za upomnienia (§ 3 ust. (3)), winny być wciągnięte do wykazu zawierającego następujące rubryki: L. P. Numer (poz.) kolejny księgi bierczej oraz kwoty umorzone (w/g nomenklatury rubryk odnośnej księgi bierczej). Jako uzasadnienie odpisu — powołać przy odnośnych pozycjach księgi bierczej rozporządzenie Min. Skarbu z dn. 28/III 1935 r. (skrót: „MS 28/III r 35"). Kwoty wpisane do wykazów należy podsumować we wszystkich przedziałkach; wykazy podpisuje urzędnik sporządzający i kierownik działu rachunkowo-kasowego. Na każdy podatek należy sporządzić zasadniczo wykaz; o ile chodzi o podatki objęte księgą bierczą wzór M. Sk. Nr. 803/rach. wykaz może być jeden z po-

działem na poszczególne podatki objęte tą księgą. Ogólne sumy odpisów z wykazu wpisuje się do rejestrów przypisów i odpisów za rok 1934/35 pod datą 31/III 1935 r. na ogólnych zasadach.

3) Po przeprowadzeniu prac, związanych z umarzaniem zaległości, o których mowa w ustępie poprzednim, przystąpią urzędy do normalnego zamykania ksiąg bierczych, a w toku zamykania — do dokonywania odpisów z tytułu umorzeń z § 3 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 15/IV 1935 r., przyczem należy kierować się następującemi wskazówkami:

a) pierwszą czynnością powinno być porównanie uiszczeń uskutecznionych w roku 1934/35 z przypisami netto (t. j. po uwzględnieniu odpisów dotyczących tychże przypisów), dokonanemi na temże koncie w ciągu tegoż roku; o ile się okaże, że uiszczenia są mniejsze od przypisów — następuje definitywne zamknięcie konta zgodnie z obowiązującemi przepisami rachunkowo-kasowemi (umorzenie nie przysługuje),

b) o ile z porównania uiszczeń z przypisami wynika, że kwota uiszczeń pokrywa przypisy — należy konto zamknąć prowizorycznie (w ołówku), poczem ogólną kwotę wyprowadzonej zaległości danego podatku porównać z ogólną kwotą zaległości początkowej tegoż podatku, figurującą w księgach bierczych ubiegłego roku budżetowego, t. j. na 1/IV 1933 r. W tym celu należy w księgach bierczych okr. budż. 1934/35 odnotować z ksiąg r. 1933/34 zaległość początkową z dn. 1/IV 1933 r., podając kwotę zaległości i numer (poz.) księgi bierczej r. 1933/34; adnotacje te muszą być stwierdzone podpisem urzędnika, który je dokonał. O ile w wyniku porównania okaże się, że:

aa) zaległość na 31/III 1935 r. jest większą od zaległości na 1/IV 1933 r. — konto należy zamknąć definitywnie (umorzenie nie przysługuje),

bb) zaległość na 31/III 1935 r. jest równa lub mniejsza, jednak nie więcej niż o 25% — podlega odpisaniu 50% zaległości w tym podatku, pochodzących z okresów z przed 1/IV 1933 r., a figurujących w księgach bierczych według stanu na dzień 31/III 1935 r.; jeżeli zaległość zmniejszyła się więcej niż o 25% — podlega odpisaniu 100% tejże zaległości.

c) Kwoty umorzone należy wpisać do rubryki odpisow księgi bierczej 1934/35 r., powołując na uzasadnienie odpisu rozporządzenia Min. Skarbu z dn. 15/IV 1935 r. (skrót: „MS 15/IV 35") oraz wciągnąć do wykazu w/g załączonego wzoru Nr. 1.

Co do adnotacji, podsumowania wykazów, przeprowadzenia przez rej. przyp. i odp. i t. p., mają analogiczne zastosowanie postanowienia p. 2 Cz. II niniejszego okólnika. Po dokonaniu odpisów należy konto zamknąć definitywnie.

Przed przystąpieniem do uskutecznienia odpisów, o których tu mowa, należy w księdze bierczej odpowiednio wyraźnie oznaczyć konta tych wszystkich płatników, którym ulgi nie przysługują albo mogą być przyznane jedynie na skutek podań (§ 2 oraz § 13).

Na tem zostaną wyczerpane prace, związane z przeprowadzeniem umorzeń w księgach bierczych r. 1934/35.

Zaznacza się, że odpowiednie postępowanie stosuje się w przypadkach przewidzianych w ust. (2) § 3 rozp. z dn. 15/IV 1935 r. z tem, że w wykazie wzór Nr. 1 w przedziałce „uwagi" należy powołać Nr. (pozycje) odnośnej księgi bierczej, pod którą odkontowane zostały uiszczenia, powodujące zastosowanie umorzeń.

4) O ile płatnik, któremu nie przysługiwało umorzenie przy zamykaniu ksiąg, uskuteczni w terminie ulgowym, t. j. do 1/VI wzgl. o ile chodzi o posiadaczy gospodarstw wiejskich do 1/IX 1935 r. (§ 7 ust. 1 i 2), taką dopłatę na poczet zaległości danego podatku wyprowadzonych na 31/III 1935 r., która łącznie z uiszczeniami roku 1934/35 uzasadni przyznanie umorzenia (t. j. spełnione będą warunki wymagane w § 3), urząd winien uskutecznić odpowiednie umorzenie, przeprdowadzając je odpisem w księgach bierczych roku budżetowego 1935/36. Każdy tego rodzaju odpis należy wciągnąć do wykazu wzór Nr. 2.

Kwoty dopłat, które zadecydowały o przyznaniu ulg oraz kwoty odpisane z tego tytułu, należy w księgach bierczych roku 1935/36 odpowiednio oznaczyć.

Co do adnotacyj, podsumowań wykazów, przeprowadzania przez rejestr przypisów i odpisów i t. p. mają analogiczne zastosowanie postanowienia p. 2 Cz. II niniejszego okólnika.

5) Z uwagi na przyjętą w rozporządzeniu Min. Skarbu zasadę traktowania łącznie wszystkich kont księgi bierczej danego podatku, dotyczących jednego i tego samego płatnika, w tym samym okręgu wymiarowym, należy przed przystąpieniem do zamykania tych kont powiązać je, wynotowując na jednem z nich i wzajemnie na innym — Nr. Nr. (pozycje) tych kont. Elementy niezbędne do oceny zasadności i rozmiarów ulg należy zebrać ze wszystkich kont, zestawić i zliczyć łącznie. Do tego celu służy załącznik do wykazu wzór Nr. 1, z którego odnośne dane przenosi się w ogólnych sumach, dotyczących samego płatnika do tego wykazu.

Jeżeli chodzi o płatników, posiadających w jednym podatku kilka kont w księgach bierczych, którzy uzyskali umorzenie przez uskutecznienie dopłat w terminach ulgowych (§ 7 ust. 1 i 2 rozp.) — umorzenia należy wciągać bezpośrednio do wykazu wzór Nr. 2, zestawiając na tym wykazie liczby ze wszystkich kont danego podatku i płatnika w sposób analogiczny jak w załączniku do wykazu wzór Nr. 1.

6) Wyprowadzone w zamknięciu ksiąg bierczych r. 1934/35 zaległości, po przeprowadzeniu odpisów, o których mowa w p. 2, 3, 4 i 5 niniejszej części okólnika, dotyczące okresów z przed 1/IV 1934 r., ulegają odroczeniu pod

warunkiem, że w roku 1934/35 dany płatnik uiścił lub w terminach przewidzianych w § 7 rozp. uiści **równowartość przypisów dokonanych w tymże roku.** Zwraca się uwagę, że porównanie zaległości na d. 1/IV 1935 r. z zaległością na d. 1/IV 1933 r. dla przyznania odroczenia jest niepotrzebne.

Z reguły więc odroczone będą zaległości tych płatników, którzy uzyskali umorzenia z § 3 rozporządzenia, gdyż i tam ten warunek był nieodzowny. Ponadto będą odroczone zaległości i tych płatników, którzy równowartość przypisów w roku 1934/35 uiścili, lecz którym stan zaległości na 31/III 1935 r. był przeszkodą do otrzymania umorzenia (§ 3).

7) W celu ułatwienia orjentacji i szybszego informowania zgłaszających się płatników o wysokości niezbędnych do uzyskania zawieszenia dopłat, jak również sprawnego aktualizowania tytułów wykonawczych, pożądanem jest przy zamykaniu ksiąg bierczych wynotować na marginesie odnośnego konta najniższą kwotę, jaka w tym celu musi być tytułem danego podatku uiszczona.

Rozumie się, że przez dopłatę w okresie do 1/VI 1935 r. (wzgl. do 1/IX 1935 r.), w zależności od jej wysokości, mogą płatnicy, o których mowa w § 7 ust. 1 i 2 (vide wyjaśnienie w cz. I nin. okólnika) uzyskać nietylko odroczenie (§ 4), lecz także i umorzenie zaległości (§ 3).

8) Kwoty, których płatność została odroczona ostatecznie, należy w księgach bierczych r. 1934/35 i 1935/36 oznaczyć obok znakiem „O" (odroczono); znak ten musi być stwierdzony podpisem urzędnika.

9) Drugim i ostatnim warunkiem uzyskania i utrzymania w mocy nadal odroczenia płatności zaległości jest dobrowolne płacenie w latach budżetowych 1935/36, 1936/37, 1937/38 przypisów (netto) dokonanych w tych latach (niezależnie jakiego okresu wymiarowego dotyczą).

O ile płatnik należności tych dobrowolnie nie ureguluje najdalej w terminie oznaczonym w upomnieniu egzekucyjnem, traci odroczenie i zaległość w danym podatku staje się natychmiast wymagalną bez względu na to, jakiego okresu wymiarowego dotyczy.

10) We wszystkich wypadkach, gdy zaległości zostały zakwalifikowane na odroczenie (§ 4), przenosi się je do ksiąg bierczych r. 1935/36: odrębnie zaległości z okresów z przed 1/IV 1933 r. w jednej łącznej kwocie i odrębnie zaległości roku budżetowego 1933/34, oznaczając jako datę, od której oblicza się odsetki — dzień 1/IV 1934 r.; odsetki te jednak nie będą pobierane w przypadkach, przewidzianych w ust. (2) § 6 rozp.

11) Wpłaty, o których mowa w § 9 rozporządzenia Min. Skarbu z dn. 15/IV 1935 r., kontować należy w zwykłym trybie, przysługujące zaś umorzenie (bonifikatę) wpisać do rubryki odpisów i jednocześnie do specjalnego wykazu (z podaniem imienia i nazwiska, L. p. Nr. (poz.) księgi bierczej i kwoty odpisu); w rubryce odpisów należy powołać L. p. tego wykazu. Z końcem każdego miesiąca wykazy te należy podsumować, stwierdzić podpisem urzędnika, który odpisu dokonał oraz podpisem kierownika działu rachunkowo-kasowego i przeprowadzić łączną kwotę odpisaną przez rejestr przypisów i odpisów — na ogólnych zasadach.

Przykład obliczenia umorzeń (bonifikat):

Płatnik w r. 1935/36 na poczet zawieszonych zaległości wpłaca 100 zł — kontuje się w uiszczeniach 100 zł, nadto zaś w odpisach 150 zł.

12) Przy sposobności inspekcji urzędów skarbowych, jak również przy kontroli ksiąg, dokonywanej przez oddziały kontroli podatków w wydziałach III izb, należy sprawdzać prawidłowość i dokładność przeprowadzenia prac, zakreślonych niniejszym okólnikiem.

III. Organizacja akcji egzekucyjnej.

Ministerstwo Skarbu przywiązuje wielką wagę do zorganizowania pracy w działach egzekucyjnych urzędów skarbowych w sposób, zapobiegający od samego początku przekazywania organom egzekucyjnym tytułów wykonawczych na zaległości, podlegające umorzeniu względnie zawieszeniu.

W celu należytego zorganizowania akcji egzekucyjnej Ministerstwo Skarbu poleca kierować się poniższemi wskazówkami:

1) Urzędy skarbowe natychmiast rozsegregują wszystkie tytuły wykonawcze I i II (zasadniczej z podgrupami) grupy na 4 kategorje, a mianowicie:

a) tytuły wykonawcze obejmujące należności, co do których egzekucja może być prowadzona bez ograniczeń, a w szczególności: zaległości we wszystkich podatkach, niewymienionych w § 1 rozp. Min. Skarbu z dn. 15 kwietnia 1935 r., w zaliczkach kwartalnych i miesięcznych na podatek przemysłowy od obrotu za 1934 r. i 1935 r., grzywny i karv pieniężne nieumorzone na podstawie rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 28.III. 1935 r., zaległości w podatku gruntowym za 1934 r., obciążające płatników w jednostkach zbiorowych, zaległości płatników wymienionych jako wyjątki w § 2 i t. p.;

b) tytuły wykonawcze na zaległości, podlegające całkowitemu umorzeniu na podstawie rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 28.III. 1935 roku;

c) tytuły wykonawcze na zaległości dotyczące okresów z przed 1.IV. 1934 r.;

d) tytuły wykonawcze na zaległości z okresu 1934/35 r.

Tytuły wykonawcze, wymienione wyżej pod lit. a), będą stanowiły materjał egzekucyjny, który należy przydzielać poborcom do czasu wyjaśnienia wymagalności należności odnośnie tytułów, wymienionych pod lit. c) i d).

Poborców, którzy są zatrudnieni poza siedzibą urzędu skarbowego i otrzymali przydział na 14 dni (§ 58 I. E.), należy natychmiast wezwać celem odpowiedniej zamiany materjału egzekucyjnego.

Tytuły wykonawcze, wymienione pod lit. b), należy złożyć do III grupy na ogólnych zasadach.

Tytuły wykonawcze, wymienione pod lit. c), urząd skieruje do podgrupy F, tworząc osobny zbiór „zaległości, których pobór został odroczony na podstawie rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r.".

Tytuły wykonawcze, wymienione pod lit. d), t. j. na zaległości z okresu 1934/35 r., dział egzekucyjny będzie przekazywał w miarę przydziału poborcom partjami działowi rachunkowo-kasowemu, celem stwierdzenia, czy równowartość przypisów roku 1934/35 została pokryta, czy też nie. Dział rachunkowo-kasowy, po zbadaniu na podstawie ksiąg bierczych, odnotowuje na stronie 3-ciej lub 7-mej tytułu wykonawczego stan zaległości, obok zaś umieszcza znaki.

a) „O" (odroczono) — w wypadkach uiszczenia pełnej równowartości przypisanego w roku 1934/35 podatku.

b) „B $\frac{\text{P ...... zł ... gr}}{\text{K ...... zł ... gr}}$" brak $\left(\begin{matrix}\text{państw.}\\ \text{komun.}\end{matrix}\right)$ — w wypadkach nieuiszczenia równowartości, uwidaczniając kwoty różnicy, brakującej do pełnej równowartości przypisu za rok 1934/35.

Znaki te stwierdza się podpisami odnośnych urzędników rachunkowych oraz zaopatruje w datę.

Tytuły wykonawcze, opatrzone znakiem „B $\frac{\text{P ......}}{\text{K ......}}$" kieruje się do grupy II, tytuły zaś ze znakiem „O" — do zbioru podgrupy F, o którym była mowa wyżej. Zaznacza się, że do dnia 1.IV. 1935 r., względnie jeśli chodzi o posiadaczy gospodarstw wiejskich — do dnia 1.IX. 1935 r. — egekucja na podstawie tytułów oznaczonych znakiem „B $\frac{\text{P ......}}{\text{K ......}}$" może być prowadzona tylko do chwili pokrycia kwot niedopłaconej równowartości przypisu z roku 1934/35 (oznaczonej na tytule).

2) Po 1.IV. 1935 r., a o ile chodzi o posiadaczy gospodarstw wiejskich — po 1.IX. 1935 r. Dział egzekucyjny przekazuje z grupy II Działowi rachunkowo-kasowemu tytuły wykonawcze, oznaczone znakiem „B $\frac{\text{P ......}}{\text{K ......}}$" oraz tytuły wykonawcze odłożone do specjalnego zbioru podgrupy F, o którym mowa wyżej, celem wyprowadzenia stanu zaległości i definitywnego odnotowania umorzenia wzgl. odroczenia zaległości.

Tytuły wykonawcze, obejmujące zaległości, które zostały umorzone, kieruje się na ogólnych zasadach do grupy III, zaś te, które obejmują zaległości odroczone — do wspomnianego zbioru podgrupy F, po umieszczeniu na nich znaku „O". Wszystkie inne tytuły wykonawcze przenosi się do grupy II. Co się tyczy płatników podatku gruntowego w jednostkach zbiorowych, o złożeniu tytułów wykonawczych na podatek gruntowy za 1933 rok do podgrupy F, czy też grupy II — zadecyduje zapłacenie lub niezapłacenie do dnia 1.IX. 1935 roku podatku gruntowego za rok 1934.

3) O ile płatnik w dalszym ciągu spełniać będzie warunki, przewidziane w § 4 t. j. dobrowolnie będzie opłacać wymierzane mu w latach następnych podatki, tytuły wykonawcze, obejmujące odroczone zaległości, będą stale przechowywane w podgrupie F.

Z chwilą niezapłacenia w terminie ustawowym jakiegokolwiekbądź bieżącego przypisu, kasa urzędu wystawia na niezapłaconą należność tytuł wykonawczy i przekazuje go działowi egzekucyjnemu na ogólnych zasadach. Dla ułatwienia orjentacji działowi egzekucyjnemu i odróżnienia takich tytułów wykonawczych od innych, kasa urzędu na pierwszej stronie tytułu umieści kolorowym ołówkiem znak „W. nd". (warunek niedotrzymany).

Po otrzymaniu takiego tytułu wykonawczego dział egzekucyjny zarządzi doręczenie upomnienia na ogólnych zasadach.

O ile w terminie oznaczonym w upomnieniu płatnik należności uiści — tytuł wykonawczy należy skierować do grupy III.

O ile po upływie terminu oznaczonego w upomnieniu należność nie zostanie wpłacona. należy niezwłocznie dołączyć do tego tytułu wykonawczego wszystkie tytuły wykonawcze, dotyczące danego płatnika i podatku, znajdujące się w podgrupie F, i nadać im łącznie normalny bieg; jednocześnie skreśla się w ks. bierczej przy odnośnych pozycjach znaki „O"; skreślenie to stwierdza podpisem urzędnik rachunkowy.

4) Przed przydziałem tytułów wykonawczych poborcom należy w każdym wypadku ściśle przestrzegać postanowień § 31 I. E., dotyczącego aktualizowania przez kasę urzędu stanu zaległości. Zaznacza się, że przy ustalaniu stanu zaległości kasa urzędu winna zawsze badać, czy skutkiem przeoczenia nie zachodzi wypadek, że pomimo odroczenia zaległości tytuł wykonawczy przeznaczony jest do przydziału poborcy; w takich wypadkach należy w krótkiej drodze porozumieć się z działem egzekucyjnym, wyjaśnić wątpliwości, sprostować adnotacje i ewentualnie skierować tytuł wykonawczy do podgrupy F.

5) O umorzeniu wzgl. odroczeniu zaległości przekazanych do egzekucji innym urzędom skarbowym należy te ostatnie powiadomić i uczynić odpowiednie adnotacje na kartach zastępczych.

IV. Częściowe umorzenie zawieszonych zaległości na zasadzie § 5.

Obliczenie umorzeń z tytułu pokrywania bieżących przypisów (§ 5) poraz pierwszy będzie przeprowadzone w końcu roku budżetowego 1935/36.

Wskazówki, dotyczące sposobu przeprowadzania tych umorzeń, będą wydane w swoim czasie.

V. Przepisy końcowe.

1) Zabezpieczenia zaległości, podlegających odroczeniu, dokonane przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r., pozostają nadal w mocy. W wyjątkowych wypadkach, kiedy utrzymanie zabezpieczenia byłoby dla płatnika zbyt uciążliwem lub też spowodowaćby mogło dlań niepowetowaną szkodę, zabezpieczenie może być uchylone; decyzja w tym względzie należy do izb skarbowych; uchylenie dokonanego zabezpieczenia może być uwarunkowane od udzielenia przez płatnika ewentualnego zabezpieczenia w innej formie.

O ile okoliczności tego istotnie wymagają, urząd skarbowy może żądać i dokonać zabezpieczenia należności odroczonych.

2) Wpłaty uskuteczniane w latach 1935/36, 1936/37 i 1937/38 przez płatników, którzy korzystają z ulg określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r., winny być zarachowywane na należności bieżące, chyba, że płatnik wyraźnie deklaruje wpłatę na zaległości odroczone.

3) Zgłaszających się płatników należy niezwłocznie i dokładnie informować o przysługujących im ulgach, a zwłaszcza o ile chodzi o kwoty dopłat, jakie mają być uskutecznione w okresie ulgowym, przewidzianym w § 7 rozp.

4) Upoważnia się izby skarbowe (Wydział Skarbowy) do poczynienia niezbędnych, z uwagi na lokalne warunki, odchyleń od zakreślonego w nin. okólniku trybu postępowania z tem, że odchylenia te winny być podane do wiadomości Min. Skarbu.

5) Przesuwa się termin złożenia rocznego sprawozdania o podatkach bezpośrednich, opłatach stemplowych i daninach pokrewnych za okres budżetowy 1934/35 r. o jeden miesiąc.

Przywiązując wielką wagę do należytego i sprawnego przeprowadzenia akcji zakreślonej w niniejszym okólniku, Ministerstwo Skarbu poleca pp. Naczelnikom Urzędów Skarbowych osobiście czuwać nad postępem prac zarówno w działach rachunkowo-kasowych jak i w działach egzekucyjnych.

Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) przeprowadzą w czasie trwania tej akcji doraźne kontrole postępu prac i wydadzą odnośne zarządzenie i pouczenia w wyniku ewent. stwierdzenia uchybień. Odpisy tych zarządzeń należy przedkładać Ministerstwu Skarbu do wiadomości.

Sprawozdania z wykonania nin. zarządzenia, zawierające ilość pozycyj i kwoty umorzone z podziałem na poszczególne podatki Izby Skarbowe złożą Ministerstwu w następujących terminach:

a) do dnia 15 czerwca r. b. o wyniku akcji umorzeniowej z rozporz. Min. Skarbu z dnia 28.III. 1935 r. i z dnia 15.IV. 1935 r. (za wyjątkiem umorzeń na skutek uskutecznienia dopłat w terminach ulgowych z § 7),

b) do dnia 15 lipca r. b. o umorzeniach uskutecznionych na skutek uzyskania przez płatników ulg w terminie ulgowym (za wyjątkiem posiadaczy gospodarstw wiejskich),

c) do dnia 15 października r. b. o umorzeniach na skutek uzyskania ulg przez płatników, posiadaczy gospodarstw wiejskich.

W sprawozdaniach tych ponadto podadzą urzędy ilość pozycyj i kwoty umorzone z tytułu uzyskania bonifikat, przewidzianych w § 9 rozporządzenia.

Podsekretarz Stanu:
(—) *W. Staniszewski.*

Wzór Nr. 1.

W Y K A Z

kwot umorzonych na zasadzie § 3 rozp. Min. Skarbu płatnikom, którym w/g stanu ich rachunków na 1/IV 1935 r. przysługuje umorzenie.

L. p.	Nr (poz.) ks. biercz. r. 1934/35 wzgl. L. p. załącznika	Nazwisko i imię płatnika	Stan zaległości uzasadnia umorzenie w myśl § 3 całości wzgl. połowy zaległości	Umarza się zaległości pochodzące z okresów z przed 1/IV 1933 r.				UWAGI
					kwoty			
					*)	*)	*)	

*) tytuły rubryk w/g ksiąg bierczych

W Y K A Z

kwot umorzonych na zasadzie § 3 rozp. Min. Skarbu z dn. 15/IV 1935 r. płatnikom podatku ...., którzy uzyskali ulgi na skutek dopłat w okresie ulgowym (§ 7)
(dotyczy płatników, posiadających zarówno jedno jak i więcej kont w księgach bierczych)

L. p.	Nazwisko i imię płatnika	Ogólne kwoty: Przypisów netto w r. 1934/35: Nr poz.) ks. bierczej r. 1934/35	Ogólne kwoty: Przypisów netto w r. 1934/35: kwota	Ogólne kwoty: Uiszczeń w r. 1934/35: Nr (poz.) ks. bierczej r. 1934/35	Ogólne kwoty: Uiszczeń w r. 1934/35: kwota	Ogólne kwoty: Uiszczeń w okresie ulgowym na poczet zaległości początkowej: Nr (poz.) ks. bierczej r. 1935/6	Ogólne kwoty: Uiszczeń w okresie ulgowym na poczet zaległości początkowej: kwota	Ogólne kwoty: Razem	Zaległości ogólne w/g stanu na dzień 1 IV 33 r.: Nr (poz.) ks. bierczej r. 1933/34	Zaległości ogólne w/g stanu na dzień 1 IV 33 r.: kwota	Zaległości ogólne w/g stanu na dzień 31/III 35 r. (po uwzględnieniu wpłat w okresie ulgowym): Nr (poz.) ks bierczej r. 1934/35*)	Zaległości ogólne w/g stanu na dzień 31/III 35 r. (po uwzględnieniu wpłat w okresie ulgowym): kwota	Stan zaległości uzasadnia umorzenie w myśl § 3 całości wzgl. połowy zaległości	Umarza się zaległości pochodzące z okresów z przed 1 IV 1933 r.: Pod Nr (poz.) ks. b. r. 1935/36	Umarza się zaległości pochodzące z okresów z przed 1 IV 1933 r.: kwoty **)	Umarza się zaległości pochodzące z okresów z przed 1 IV 1933 r.: kwoty **)	Umarza się zaległości pochodzące z okresów z przed 1 IV 1933 r.: kwoty **)	U w a g i

*) wypełnia się w przypadkach, kiedy jeden płatnik ma kilka kont danego podatku w ks. bierczych.

**) tytuły rubryk w/g ks. bierczych.

Załącznik do wykazu wzór Nr. 1.

Obliczenie umorzeń uskutecznionych na zasadzie § 3 rozp. Min. Skarbu z dn. 15/IV 1935 r. płatnikom podatku .... posiadającym więcej niż jedno konto w ks. bierczych, którym w/g stanu ich rachunków na 1/IV 35 r. przysługuje umorzenie.

L. p.	Nazwisko i imię płatnika	Nr. (poz.) ks. b. za 1934/35 r.	Ogólne kwoty		Zaległości ogólne w/g stanu na				Stan zaległości uzasadnia umorzenie w myśl § 3 rozp. całości wzgl. połowy zaległości	Umarza się zaległości, pochodzące z okresów z przed 1/IV 1933 r.					L. p. wykazu wzór Nr. 1.	Uwagi
			przypisów netto w 1934/35 r.	uiszczeń w 1934/35 r.	1 IV 1933 r.		31 III 1935 r.			Pod Nr poz. ks. b. 1934/35 r.	za okres	*)	*)	*)		
					Nr. (poz.) ks. b. 1933/34 r.	kwota	Nr. (poz.) ks. b. 1934/35 r.	kwota				Podatek .... kwota	Podatek .... kwota	i t. d.		
1	Przykład:	1850	10 000	12 000	1738	5.000	1875	5.000		1850	1930	7.000				
		1885	5 000	4.000	1753	3.000	1738	3.000		1885	1929	3.000				
	N. N.	1984	3.000	3 000	1785	4.000				—	—	—				
		Razem	18.000	19.000		12.000		8.000								
	i t. d.															

*) tytuły rubryk jak w ks. bierczej.

274.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 kwietnia 1935 r.

L. D. VI. 3354/2/35

w sprawie ustalenia kontyngentów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W celu uzupełnienia istniejącej sieci detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych zarządzam co następuje:

1) Zezwolenia na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych mają być udzielane w ramach kontyngentów, które dla poszczególnych województw ustalam w następującej wysokości:

dla m. Warszawy	670	punktów
„ wojew. Warszawskiego .	1.215	„
„ „ Łodzkiego . . .	1.100	„
„ „ Kieleckiego . . .	1.320	„
„ „ Lubelskiego . .	910	„
„ „ Białostockiego .	680	„
„ „ Wileńskiego . .	540	„
„ „ Nowogródzkiego .	440	„
„ „ Poleskiego . . .	410	„
„ „ Wołyńskiego . .	750	„
„ „ Poznańskiego . .	2.940	„
„ „ Pomorskiego . .	1.700	„
„ „ Krakowskiego .	2.220	„
„ „ Lwowskiego . .	2.330	„
„ „ Stanisławowskiego	800	„
„ „ Tarnopolskiego .	1.000	„
„ „ Śląskiego . . .	2.975	„
Razem dla całego Państwa . .	22.000	punktów

2) W ramach powyższych kontyngentów na miejsca sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem może być przeznaczone najwyżej 3/4 punktów.

3) Do kontyngentów nie zalicza się koncesyj udzielanych na prowadzenie bufetów klubowych, kasyn wojskowych oraz bufetów i restauracyj kolejowych, tudzież zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych o zawartości do 4½ % alkoholu oraz piwa.

4) Podział kontyngentów wojewódzkich na poszczególne miejscowości przeprowadzać będą Izby Skarbowe (Urząd) w porozumieniu z właściwemi wytwórniami Państwowego Monopolu Spirytusowego. Ustalenie nowych sieci wojewódzkich winno iść w kierunku, umożliwiającym realne obsadzenie możliwie jaknajwiększej liczby miejsc sprzedaży, przyczem należy zwrócić uwagę, aby nie następowało zbytnie zgęszczenie punktów sprzedaży napojów alkoholowych w poszczególnych miejscowościach, utrudniające prowadzenie sprzedaży.

W związku ze zniesieniem postanowień art. 3 ustawy przeciwalkoholowej, ustalanie nowych wojewódzkich sieci sprzedaży względnie prowadzanie w tej sieci jakichkolwiek zmian nie wymaga już obecnie uzgadniania z władzami administracji ogólnej.

5) Dodatkowe punkty sprzedaży winny być przydzielane pod kątem zwiększenia istniejącej sprzedaży, a więc przedewszystkiem w miejscowościach nieposiadających obecnie wogóle punktów sprzedaży.

6) Jednocześnie zarządzam nadsyłanie nadal danych ilustrujących stan czynnych zakładów sprzedaży w terminach i według wzorów podanych w okólniku z dnia 11 stycznia 1934 r. L. D. VI. 432/1/34.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

275.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1935 r.

L. D. VI. 13279/1/34

w sprawie zaświadczeń władz przemysłowych w sprawie nabycia soli do celów przemysłowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Zmieniając zarządzenie z dnia 30 kwietnia 1934 r. L. D. VI. 5507/1/34 w sprawie zaświadczeń władz przemysłowych do nabycia soli dla celów przemysłowych w myśl postanowień rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 17 grudnia 1933 r. o obrocie solą (Dz. U. R. P. Nr. 102/795), Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zarządza co następuje:

I. Władze administracji ogólnej I instancji wydają zaświadczenia:

a) wymagane w myśl postanowień § 14 ust. 1 do nabycia soli przemysłowej skażonej ogólnym środkiem skażenia;

b) wymagane w myśl postanowień § 17 do nabycia soli przemysłowej skażonej szczególnemi środkami skażenia w ilościach do 1 tonny rocznie dla drobnych przedsiębiorstw.

II. Władze administracji ogólnej II instancji wydają zaświadczenia:

a) w przypadkach, gdy w myśl postanowień § 13 ust. 4 i § 17 wymagane jest zaświadczenie władzy przemysłowej, mające umożliwić decyzję władz skarbowych co do wydania zezwolenia na zakup soli przemysłowej skażonej środkami szczególnego skażenia poza przypadkami wymienionemi w ust. I b) niniejszego zarządzenia;

b) wymagane w myśl postanowień § 17 do nabycia.

1) soli nieskażonej,

2) soli białej, bez względu na to, czy ma być wydana w stanie nieskażonym, czy też skażonym ogólnym lub szczególnym środkiem skażenia.

Równocześnie uchyla się zarządzenie z dnia 30 kwietnia 1934 r. L. D. VI. 5507/1/34 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13, poz. 168).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Zaremba.*